

Bir Direniş Vardı, Bir Direniş Gene Var
Ve Zafere Kadar Olacak!

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Yeni Demokrasi

özgür gelecek için

18 MAYIS-2 HAZİRAN 2021 ■ YIL: 4 ■ SAYI: 86 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

1 Mayıs'ın Aynasında Sendikal Atalet ve Direniş İradesi

Bu 1 Mayıs gösterdi ki biz Marksist-Leninist-Maoistler de devrimci iddiamıza ve işçi sınıfı içerisindeki mücadele alanlarımıza rağmen sürece ciddi bir müdahale geliştirecek yeterlilikte değiliz. İddiamız bu durumu değiştirmeye dönüktür ve nasıl bir yol yürümemiz gerektiğine dair bilincimiz berraktır. Birikimimiz ve deneyimimiz bize yöne göstermeye devam etmektedir.

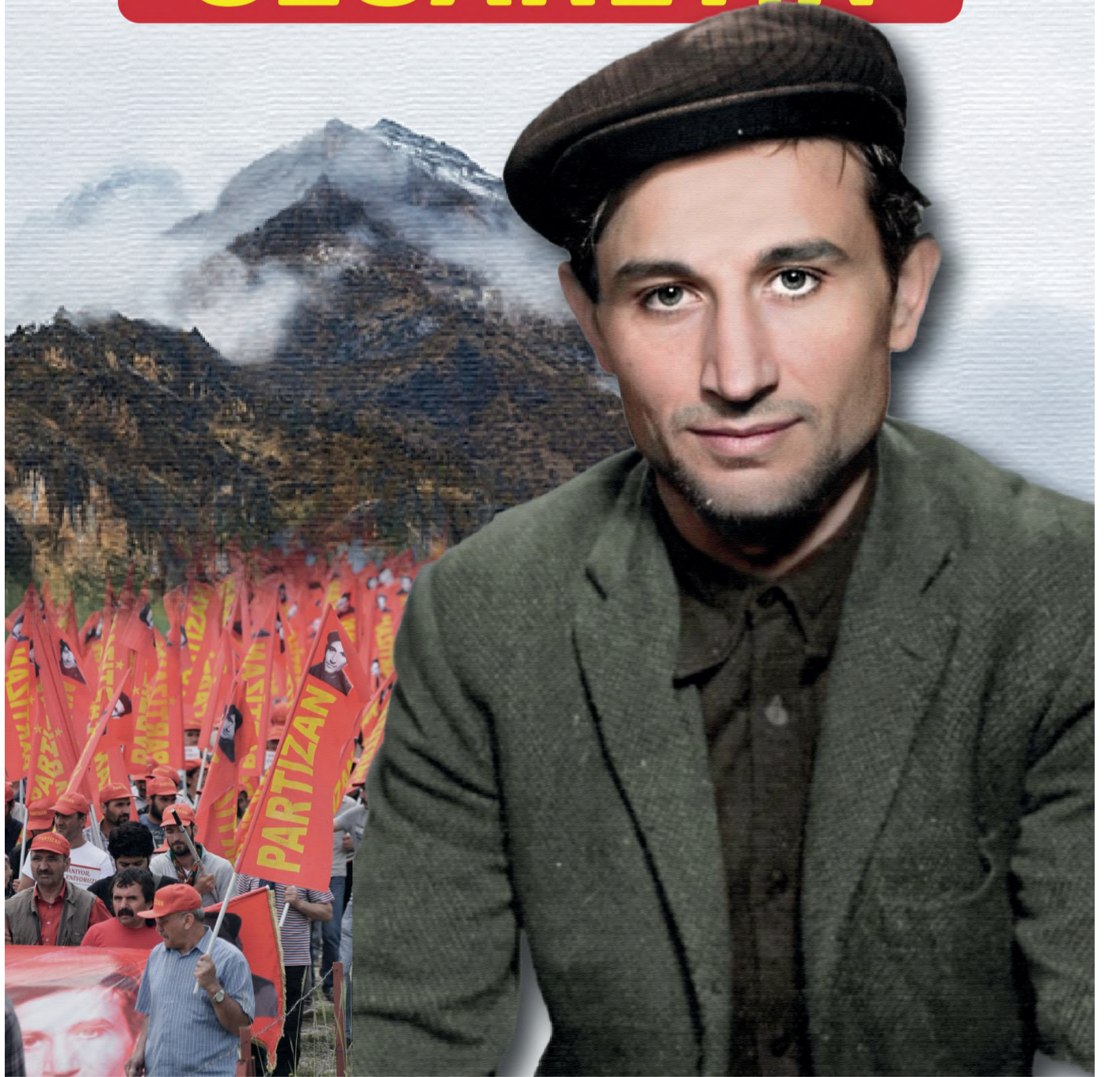
MEŞA AZADİ s.7

Garê Bozgunu, Metina-Avaşin-Zap Yenilgisiyle Taçlanacak!

Önce operasyon gününe bakmak faydalı olacaktır. TC askeri kaynaklarına göre havadan ve karadan 400 noktanın yoğun bir şekilde bombalanmasıyla başlayan bir işgal operasyonudur söz konusu olan. Yani ilk saldırı anı hesap edildiğinde hareketin kapsamı daha anlaşılır olacaktır. Ancak meseleyi tek başına askeri bir işgal hareketi olarak tanımlamak yeterli değildir.

KATLEDİLİŞİNİN 48. YILINDA ÖRNEK BİZE CESARETİN

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

İbrahim yoldaş proletarya partisinin
komünist bilincidir

18

KAVGA OKULU

örgütümüzden güvenliğinden
ne anlamalıyız?

20

ÇEVRE

ikizdere direnişi: direniş varsa umut da
vardır!

Göğsümüzde İbrahim'i Taşıyarak Çıktık Alanlara

Bir kez daha "yasak"larla, baskıyla, gözetimlerle karşıladık işçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı... Egemen sınıflar pandemiye bahane ederek işçi sınıfına, emekçilere, halka sokakları yasaklamaya çalışmaktaydı. İşçiler ve emekçiler salgın koşullarında tedbir alınmaksızın üretime zorlanırken yine egemen sınıfların çifte standart uygulamasıyla karşı karşıyaydık. İşçiler yaşamlarını sürdürebilmek için sokağa çıkmak zorundaydı 1 Mayıs'ta da sokaklar, meydanlar boş kalmamalıydı.

Semtlerde sınıf faaliyetini geliştirebilmek uzunca bir zamandır tartışma konusu olsa da bu tartışmanın olumlu sonuçlarını, buna yönelik doğru hamlelerin olduğunu 8 Mart sürecinden bu yana pratik adımlarla bu yönelimi anlama ve derinleştirme çabasına girildi. Aslında hep tartıştığımız esasımızın işçi ve emekçi kitleler olduğudur. Ama pratik faaliyet içerisinde çoğu zaman bu noktayı kaçırarak dar kitle faaliyetine hapsolür dururuz. Bu yıl içerisinde 8 Mart süreciyle daha da yoğun bir biçimde gündemimize aldığımız bu süreci örmeye başladık. Fabrikalarda ajitasyonlardan tutalım da kadın işçilerle çay molalarında geliştirdiğimiz ilişkiler doğrultusunda tekstil işçilerini 8 Mart'ta alanlara kattık. Bu bizim özümüzü ve hedef kitlemizi anlamaya dönük bir geliş-

meydi. Körelen yönlerimizi açığa çıkartan, dar kitle faaliyetinden geniş işçi yığınlarına doğru ilerlemenin daha da sağlamlaşan adımlarıydı. İşçi sınıfında biriken öfke, artan intiharlar sınıfın örgütsüzlüğünün yansıması olurken bizim de onlara daha çok gitme gerekçemiz olmaktadır.

Sendikaların teslimiyeti, işbirlikçiliği her alanda kendini daha çok dışa vuruyordu. Yine bu süreç içerisinde belediye işçileri greve çıkmıştı. Sınıfa yönelik semtlerden doğru bakiş açısının gelişmesi hızlıca grev ziyaretlerinin örülmesinden, belediye işçileriyle ilişkinin geliştirilmesinden anlaşılırdı. Bugün işçi sınıfının temel

örgütlülükleri olan sendikalar beyaz bayrağı çekmiş, işçi sınıfına teslimiyeti, sömürüyü "iyileştirmeyi" aşılamaya çalışmaktadır. Devrimci sendikal faaliyetin önemi belediye işçileri sürecinde apaçık ortada durmaktaydı. İşçiler işbirlikçi sendikalar arasında seçim yapmaya zorlanmakta, kendi-

büyük deneyimler arz ediyordu. İşçilerin sorunları yerellerde daha çok gündemimize giriyor, örgütlenme ve greve destek araçları bizler cephesinden geliyordu.

Tüm gelişen süreçlerle birlikte 1 Mayıs'a yaklaşıyorduk. 8 Mart'tan bu yana bizler cephesinden yakalanan ivme 1 Mayıs sürecinde alan alan, sokak sokak devam etti. Pandemi bahanesiyle afiş yapmak, bildiri dağıtmak "yasak"lanmıştı. Afişlerimizi, bildirimlerimizi bulduğumuz her bölgede işçilere, emekçilere ulaştırmaya çalıştık. Devletin Partizan korkusu bu süreçte de kendini göstermişti. Yerellerde afiş yapan yoldaşlarımız gözetim altına alınmıştı. Önlüklerde İbrahim Kaypakkaya fotoğrafının olması soruşturma açılması için yeterliydi. Taksim demekten imtina edip 1 Mayıs'ta balkonlara çağırılar umutsuzluğu, yığınları yayarken Partizan başta Taksim olmak üzere alan alan sokaklara çağırarak umudu büyütüyor, sınıfa yol gösteriyordu. Taksim iradesi tüm kaçkınlarla, devrimcilik yapmak için koşulların iyileşmesini, yasakların kaldırılmasını bekleyenlere bir tokattı. İbrahim Kaypakkaya'yı yasaklamaya ve bizleri bu sebepten baskı altına almaya çalışanlara inat göğsümüzde İbrahim'i taşıyarak çıktık alanlara.

Bir Partizan

Murat Yıldız Ovacık'ta Bombardımanda Katledildi

DERSİM- Ovacık'ta mantar toplama ya giden Murat Yıldız adlı gencin aracıyla birlikte Ağdat-Işıkvuran köyleri arasında bombalanarak katledildiği iddia ediliyor. Karakol komutanının da Yıldız'ın ailesine "aracı bombaladık, çünkü gerillalar indi araçtan" dediği ifade edildi.

Ovacık Tilek (Yoğunçam) köyünden Murat Yıldız adlı genç mantar toplama

mak için gittiği Ağdat-Işıkvuran köyleri kırsalında SIHA'lar ve helikopterler tarafından bombalandı. Murat Yıldız'ın babasını ve abisini olay yerine götüren askerler yanmış bir cenazeyi aileye göstererek teşhis etmesini istedi.

Yıldız ailesinin Malatya Adli Tıp Kurumu'na giderek DNA testi vereceği belirtilirken, hiçbir devlet organı Murat Yıldız'ın akıbetine dair bir şey "söylemiyor."

Dün de (7 Mayıs) aynı bölgede ya-

şanan bombardımanda 3 gerillanın ölümsüzleştiği iddia edilmişti.

HER KARIŞ TOPRAĞI BOMBALANIYOR

Dersim coğrafyasının her karış toprağı bombalanmaya devam ediyor. 1938-39'da binlerce kişinin öldüğü bir katliama tanık olan Dersim coğrafyası, 90'larda köy yakmalarla, köy boşaltmalarla bugün de her tepesine dikilen kalekollarla, baskılarla teslim alınmaya çalışılıyor.

Gerilla mücadelesini operasyonlarla,

bombardımanlarla bitirmeye çalışan devlet, dün olduğu gibi bugün de Dersim halkını bombalamaktan geri durmuyor.

2016'da Venk Köprüsü'nde Ersin Demir adlı köylüyü katleden askerler, 2017'de de Ercan Güneş'i kendi köyü olan Nazımiye Uzuntarla'da bombalayarak katletti. 2016 yılında da Hozat Pakire karakoluna adli kontrol nedeniyle imza atmak için giden Mesut İlkbahar adlı köylü karakoldan açılan ateş sonucu katledilmişti.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1
i yeni_demokrasi1
t yeni_demokrasi1
y yenedemokrasi16.net
e yenedemokrasi16.net@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6/3 Beyoğlu/İst İletişim: 0212 534 54 76 - yenedemokrasi16.net@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1. Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst - 0212 501 212 20

BİR DİRENİŞ VARDI, BİR DİRENİŞ GENE VAR VE ZAFERE KADAR OLACAK!

Dünyanın birçok ülkesinde halklar başta ekonomik olmak üzere tüm alanlarda burjuva, gerici, faşist devletlerin saldırılarına uğramaktadır. Her saldırı halklarda öfke, tepki, derin hoşnutsuzluk yaratmakla kalmıyor, bazı ülkelerde günlerce süren direnişlere hatta ayaklanmalara yol açıyor. Kapitalist dünya sisteminin yaşadığı krizin sonucu olmakla birlikte bu saldırılar pandemiyle daha da belirginleşen yöneteme sorununun ürünüdür. Pandemi koşullarında ekonomik yapıdaki ciddi hasarlar belirginleşmiş, buna karşı alınan önlemler sistemin çürümüş yapısından kaynaklı hemen her yerde halklara saldırı olarak gerçekleşmeye başlamıştır. Pandemi olsun olmasın devletler hemen her yerde halklara saldırıları örgütlemek ve hayata geçirmek zorundaydı. Onların varlık nedeni zaten buydu; hâkim sınıfların gereksinimleri ancak bu saldırılarla karşılanabilirdi.

Kolombiya'da "Sürdürülebilir Dayanışma Yasası" adı altında örgütlenen ekonomik saldırıya karşı halk günlerce süren bir direniş sergiledi, pandemi gerekçe gösterilerek çıkarılmak istenen yasanın niyetini anlayıp krizin bedelini ödemeyeceğini yoksulluğu üretenlere ifade etti. Kolombiya halkının yoğun ve kararlı karşı çıkışı Kolombiya devletinin dünyada yankı uyandıran saldırısıyla sindirilmek istendi. Vahşi şekilde saldırarak onlarca kişiyi katleden, direniş mahallelerini ateşe veren, onlarca insanı kaybetmeye çalışan gerici Kolombiya hükümeti halkı sindiremeyince geri adım attı. Henüz saldırı sonlanmış değil; "Sürdürülebilir Dayanışma Yasası"-ni geri çektiklerini açıklayan Devlet Başkanı Ivan Duque yeni bir vergi reformu düzenlemesi için "mutabakat" sözü verdi. Kuşkusuz tamamen örgütlü devlet karşısında halkın yetersiz örgütlülüğü bir handikaptır; bununla birlikte halktaki gerçek eğilim dikkat çekicidir ve belirleyici olan da bu eğilim olacaktır. Kolombiya'da günlere yayılan ve halkın derin ve çarpıcı öfkesini yansıtan gösteriler bize yakın geleceğin olağan bir özelliğini tanıttı. Farklı nedenlerle, beklenmedik zamanlarda gerçekleşecek olsalar da bu gibi gösterilerin artacağı şimdiden öngörülmelidir.

Yine bağımsız Filistin'e destek günü olarak kutlanan Kudüs Günü'nde Siyonist İsrail'in Mescidi Aksa'da namaz kılmak isteyen on binlerce Filistinliye saldırısında 31'i çocuk 146 Filistinli katledildi. Filistin direniş örgütlerinin bu saldırılara roketlerle karşılık vermesini Siyonizmin hamisi emperyalistler kınayarak bir kez daha gerçek karakterlerini gösterdiler. "Gerici", "faşist", "diktatoryal eğilimli Trump"a karşı eline demokrasi bayrağı tutuşturulan, hatta seçimi kazandığı için "büyük tehlikenin önünü almış kişi" gibi alkışlanan ABD Başkanı Biden İsrail'i kayıtsız, şartsız desteklediklerini açıkladı.

Ortadoğu'da "baskıcı yönetimleri dönüştürme" retoriğiyle gerçekleşen emperyalist müdahalelerin son durağı Suriye'de, 2011'de halkın demokrasi istemine dayanan isyanla başlayan kargaşa, devamında devrimci eğilimi bastıran ve en gerici güç odaklarının harekete geçmesiyle emperyalist saldırganlığın merkezi haline geldi. Suriye'nin emperyalistlerin bu kez doğrudan müdahale ve dolayısıyla mücadele alanı haline gelmesi ile birlikte Ortadoğu'da dengeler sarsıldı. Değişen dengelerde ABD'nin Türk hâkim sınıfları eliyle yürüttüğü politika özellikle dikkat çekti. Rusya'nın da buna katkı verdiği biliniyor.

Bütün bu süreçte Filistin olabildiğince yalnızlaştırıldı ve İsrail'in "bağımsız Filistin umudu"nu imha etme saldırısına uygun tüm koşullar oluşturuldu. Bölgede cihadist örgütlerin güçlenmesi, Sünni ve Şii güçlerin hizaya sokulması ve Ortadoğu'da kurulu dengelerin çatırdamasıyla emperyalistlerin, gerici bölge devletlerinin ve nihayet Siyonist İsrail'in ilişki ve çelişkileri içinde Filistin daha büyük acılara gark edildi. Filistin'de bugün yaşananlar unutturulmak istenen, imha edildiği varsayılan halka dayalı direnişin henüz parladığını gösterdi.

"Düşlerin Filistin'i ve acıların/ayakların, bedenlerin ve mendillerin Filistin'i/sözcüklerin ve sessizliğin Filistin'i ve çığlıkların/Ölümün ve doğumun Filistin'i" bugün ölüm ile doğumun aynı yüzeydeki varlığını resmediyor...

Siyonist İsrail, ABD desteğiyle yerleşim alanlarını genişletmiş, Kudüs'ü başkent yapma girişimini somut-

laştırılmış, Gazze'deki boğucu tecridi koyulaştırmış, Filistin halkı defalarca aşağılanmış, işgal derinleştirilmiştir. Mahmut Abbas ve HAMAS süreç boyunca emperyalistlerin ve gerici bölge devletlerinden medet umarak, onlarla işbirliği içinde, yüzleri onlara dönük konumlanmışlardır. Türk hâkim sınıfları bu süreçte "Filistin'in dostu" görünümü içinde en gerici odaklarla iş tutarak Filistin'in yalnızlaşmasında başat rolü oynadı. Filistin'in hamiliğine soyunup İsrail ile ABD politikaları üzerinden yürüttüğü ilişkiler Siyonist saldırılara verilecek tepkileri söndürmüştür. İsrail "karşıtı" söylemlerle bölgede ABD ve Siyonist İsrail'in en uyumlu ortağı olmayı başarmıştır. Bölgedeki gerici Arap egemen sınıfları da benzer rolü oynadılar.

Filistin'de ise Bağımsız Filistin'in ve Filistin Direnişi'nin çatırdayan denge ve savaş ikliminde "medfun" olduğunun düşünüldüğü noktada yeni bir intifada başlamıştır. Doğu Kudüs'te başlayan direniş Batı Şeria, Gazze ve daha da önemlisi Siyonizm'in egemenliği altındaki, İsrail vatandaşı Filistinlilerin yaşadığı Lod, Ramle ve Akka'ya yayılmıştır. Filistin halkı "Bir Filistin vardı, bir Filistin gene var! Bir direniş vardı, bir direniş gene var" diyerek tüm direniş örgütleriyle, onların füzeleriyle, kadınlarla, "küçük generaller"le, taşla, tüfekte, etle tırnakla direnişe geçmiştir. Filistin halkı emperyalistlerin, Türk hâkim sınıflarının, Arap hâkim sınıflarının, İran'ın ve bilumum gericiğin Ortadoğu Direnişi'nin "kalpgahın"da kendi çıkarları için kurmak istediği egemenliğe, teslimiyeti örnek isteyen, gizli saldırgan "dostlarına" da meydan okuyarak direnişe geçmiştir. Filistin'in "gök kubbesinin altındaki kaos ve isyan" direniş füzeleri halinde Siyonizm'in "demir kubelerini" aşarak Siyonist saldırganlığa güçlü bir meydan okudu.

Mayıs ayında boy veren bu direnişler, emperyalist-kapitalist zincirin zayıf halkalarında yaşanmaktadır; ezilen halkların ve ulusların egemen dünya sistemiyle yaşadığı çelişkiler zemininde yaşanmaktadır. Kolombiya ve Filistin'deki direnişler halklarda birikmiş öfkenin, tepkinin ve salgınla daha da derinleşen ekonomik-politik krizin ürettiği devrimci birikimin patlamalarıdır.

Faşist diktatörlüğün dümenindeki AKP-MHP kliği de ülkemizdeki krizi halk yığınlarına, özellikle de Kürt ulusal mücadelesine karşı artırdığı saldırılarla yönetmeye çalışıyor. ABD Başkanı Biden'den alınan icazetle Irak Kürdistanı'nı işgal saldırısını genişletmiştir. Garê hezimetini faşizmi bölgesel hesaplarından alıkoymamış, Kürt ulusal direnişini dize getirme ve çökertme hesabından vazgeçmemiştir. Metina, Avaşin ve Zap'ta gerilla alanlarına kapsamlı bir operasyon başlatmış, baharla birlikte içerde de saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Kürt politik hareketinin demokratik hak ve mevzilerine durmaksızın süren saldırılara bitmek bilmeyen şoven kampanyalar eşlik etmiştir. Bu bağlamda Metina'da gerillanın direnişi ve elde edeceği başarı önemlidir.

İsteddiği politik sonuçları alamayan faşist diktatörlük askeri başarılarında bu nedenle aceleci davranmaktadır. Zira Kürt direnişi faşizmin içinde bulunduğu politik ve ekonomik krizde çarpan etkisi yaratmaktadır. Bu, bölgesel hesapların sekteye uğradığı devlette klikler arası mücadelenin, çelişkilerin yoğunlaşmasına, güç dengelerinin değişimini de içerecek çatışmaların gelişmesine, bu vesileyle halkın da öfke ve kinle dolmasına neden olmaktadır. Tüm bu tabloda kitlelerde memnuniyetsizliği, öfkeyi ve tepkiyi açığa çıkarma eğilimi dikkat çekicidir. Bu eğilimin güçleneceği açıktır. Açık ki sınıf mücadelesi bir olgunlaşma sürecindedir.

Böylesi bir süreçte komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın 48. katlediliş yılına giriyoruz. Süreç onun gibi berber, tutarlı, derin ve azimli olmayı, sınıf mücadelesiyle kaynaşmayı başarmayı emreden özelliklere sahip. Onu kavradığımızda tüm gelişmeleri, zayıf yanlarımızı gidererek, güçlü taraflarımızı geliştirerek çeşitli milliyetlerden halkın ihtiyaç duyduğu iktidar mücadelesinin gerekliliğine göre şekillenecek üzere değerlendirmek olanaklı olacaktır.

Onu anıyoruz; onu anmaya devam edeceğiz... Bilmeliyiz ki onu anmak şu çağrısına kulak vermekten geçmektedir: "Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atlıalım!"

1 Mayıs'ın Aynasında Sendikal Atalet ve Direniş İradesi

2021 1 Mayıs'ı "tam kapanma" dayatmasının özellikle 1 Mayıs'ı yasaklayacak şekilde hayata geçirilmesiyle birlikte bir irade savaşına dönüştü. 1 Mayıs'a dair irade savaşı olumsuz anlamda 'iradeci' bir anlayışı değil tam da sürecin gerektirdiği devrimci bir iradeyi koşulluyordu. Başka bir açıdan söylemek gerekirse; devletin baskı ve yasaklarla elde etmek istediği çok yönlü amaca karşı her türden direnişin bir anlamı vardı. Zira sermayenin ve devletin sendikalara, devrimci-demokratik yapılara ve her tür muhalif harekete karşı pandemi ve yasaklarla kamufle edilmeye çalışılan bir kuşatma, eylemden yoksun kılma ve içeriksiz bırakma saldırısı bulunuyor. Böyle bir saldırıyı sadece 1 Mayıs'a dair direngenlikle ya da devrimci bir irade savaşıyla karşılamak mümkün olmasa da bu direngenlik olmadan devrimci umudu yeşertmek de mümkün değildi. Çünkü bazı dönemler vardır ki o noktaya gelene kadarki yanlış ve yetersizlikler ne olursa olsun sergilenen direniş bir tercih değil zorunluluktur. Bedeli ne olursa olsun ancak bu direnişle bayrak yüksekte tutulabilir, umut korunabilir ve tam da yanlışları düzeltmek, yetersizlikleri gidermek için yeniden yön çizibilmenin koşulları yaratılabilir.

PANDEMİ BAHANESİYLE HALKIN ESİR ALINMASINA İZİN VERMEYELİM

Devletin son dönemde işçi sınıfına, halka ve devrimci-demokratik güçlere karşı saldırılarında en çok pandemi bahanesi kullanılıyor ve zihinlere hiçbir şeyin "olağan" seyrinde gitmediği işleniyor. Oysa yakın zamanda açıklanan bir rapor tersi bir gerçeği ifade ediyordu. Türkiye, gayri safi yurtiçi hasılasının (GSYH) sadece yüzde 1,9'unu pandemi harcamalarına ayırmış ve dünyanın en az harcama yapan ülkelerinden biri olmuştu. Dahası işsizlik fonu dahil her tür kaynak, patronları ve iktidar gücünü korumak üzere seferber edilmişti. Bu da gösterdi ki hâkim sınıfların, algı yönetimi ve yasaklar dışında gerçekte pandemi diye bir gündemi bulunmuyor. Onlar için pandeminin ortaya çıkardığı fırsatlarla beraber her şey 'olağan' seyrinde işliyor yani çarklar dönüyor. İşçiler daha yoğun sömürülüyor, tarım ve köylülük şirketlere peşkeş çekili-

yor, kadınlara saldırılar sürüyor, doğa talan ediliyor, gençlik baskılanıyor... Kısacası zengin daha zengin, yoksul daha da yoksul olmaya devam ediyor.

Adına "tam kapanma" dense de istatistiklere göre en azından 16 milyonun hastalık riski de olsa çalışmaya devam ettiği; 200 bine yakın işçinin "Kod 29" gibi gerekçelerle işten atıldığı; işsizliğin ve geçinememe sorununun on milyonlarca insanı ağır bir ekonomik tabloyla karşı karşıya bıraktığı bir süreçteyiz. Yine köylülere

araziye çıkmak yasaklanırken Limak ve Cengiz Holding gibi hükümet destekli şirketlerin doğayı talan etmeye devam ettiği ve köylüler ürünlerini çöpe dökmek zorunda kalırken gıda fiyatlarının "uçtuğu" koşullarda sermaye ve devletin odaklandığı tek şey halkta biriken öfkenin dışarı taşmasını engellemektir. Bu 1 Mayıs'ı önemli kılan etmenlerden biri de buydu. Söz konusu tabloda egemenler, 1 Mayıs'ın halkın önünü açacak bir moral ivmesine dönüşmesini istemezdi.

1 MAYIS DİRENIŞTİR, HAFIZADIR...

Beklenen oldu ve devlet "tam kapanma" gerekçesiyle 1 Mayıs'ı ve 1 Mayıs öncesi eylem ve etkinlikleri yasakladığını ilan etti. Ancak daha günler öncesinden polis saldırısı ve gözaltı pahasına parça parça onlarca eylem, basın açıklaması, A/P çalışması vb. ile 1 Mayıs gündemi ve kararlılığı ortaya kondu. Sendika yönetimleri açısından bir kaçamak özelliği gösterse de yine yüzlerce fabrika ve işyerinde 1 Mayıs gündemli açıklama ve kutlamalar, işçi sınıfında 1 Mayıs hafızasının korunmasında olumlu bir işlev kazandı. Ve kuşkusuz emekçi semtlerde de çeşitli

eylem ve etkinliklerle bu hafıza korundu. Yeterli değildi, genel eylem çapı ve kitle katılımı da düşüktü. Fakat "bir günü" (1 Mayıs'ı) yasaklama ve içeri boşaltma peşindeki devlet onlarca gün ve kuşkusuz 1 Mayıs günü bu yöndeki iradeyle yüzleşmek zorunda kaldı. Uyguladıkları şiddeti gözlerden ırak tutmak için emniyet genelgesi yayınlasalar da ne şiddeti gizleyebildi ne de şiddet korkusunu hâkim kılabilirdiler. Devrimci ve demokratik güçler ısrar ve direngenlikleriyle devletin

sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, öncesi tüm faaliyetleri taçlandıran bir özellik gösterir. Özellikle 1 Mayıs'a giden aylarda işçi sınıfı ve örgütlülüklerine dönük faaliyetlere hız kazandırılarak 1 Mayıs'ın alt yapısı güçlendirilir. Bu "geleneksel" fakat özgün durumlar dışında kesinlikle gerekli politik yaklaşım; son yıllarda artan devlet baskısı, pandemi ve en önemlisi kitlelerden kopukluk nedeniyle ciddi oranda gerilemiş durumda. Doğal olarak devrimci çaba ve iradenin en zayıf noktasını tam da bu sınıfla, kitlelerle bağ kurma ve onları yine onların içinde konumlanarak örgütlemeye yetersizlikler oluşturuyor. Hatta bu "yetersizlik"; kitlelerden yoksun bir devrimciliği, bir çizgi kırılmasını "tarz" haline getirdiği ölçüde "sol" görünümüne rağmen özünde ciddi bir sağcılığı barındırıyor. Ki bunun için devrimci-demokratik güçlerin tüm yıla yayılan faaliyet ve eylem çapına, bunların niteliksel düzeyine bakmak yeterlidir. Devrimcilik, kitleler nezdinde harekete geçirici, dönüştürücü bir politik rolde tanımlanıyorsa her şeyi bu ölçü üzerinden değerlendirmek gerekir. Dolayısıyla 2021 1 Mayıs'ının anlam ve içeriğinde devrimci iradeyi gördüğümüz kadar bu iradenin içinde bulunduğu geri tabloyu da görmek zorundayız.

SENDİKALARDA "ÖĞRENİLMİŞ ÇARESİZLİK" SENDROMU

Bu geri tablonun önemli bir ayağını sendikalardaki durum oluşturuyor. Devletin "tam kapanma" ve "yasak" işareti verdiği noktada Türk İş ve Hak İş gibi konfederasyonlardan 1 Mayıs'a dair bir beklenti taşınmayacağını herkes biliyordu. Fakat Türk İş içerisinde sınıftan yana kimi sendika ve şubelerin ciddi hiçbir girişimde bulunmayıp işyerlerinde sembolik kutlamalarla yetinmesi, içinde buldukları koşullara teslim olduklarının da bir göstergesiydi. Geriye, 1 Mayıs'larda en azından devletle yürütülen görüşmelerde ve kitlelerin katılımına ön ayak olmada özel bir işlev kazanan DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'den oluşan "dörtlü yapı" kalıyordu. Ki burada da özünde aynı teslimiyet kendini gösterdi. Kuşkusuz bu durumu sadece konfederasyonlar bağlamında değil istisnalar haricinde tüm sendikalar ve şubeler nezdin-

yaratmak istediği "sakinlik" ve "sesizliğe" izin vermediler. Erdoğan dahil devlet yetkilileri, antipropaganda mahiyetinde de olsa aslında bu hafıza ve iradeyi teslim etmek zorunda kaldılar. Aynı şey Türk İş, Hak İş gibi konfederasyonların başkanları ve 1 Mayıs'ın ardından "umut, demokrasi, örgütlü toplum" nutukları atan Kılıçdaroğlu için de geçerli. Kuşkusuz bu iradenin geniş kitleler nezdindeki yansımaları önemliydi; ki bu bakımdan da 1 Mayıs direnişinin olumlu bir etkisi oldu. Bu olumluluğa düşülecek her şerh tam da dünden çıkarılacak dersler ve gelecekte yapılması gerekenlerle ilgilidir ki bunlara değinmeye çalışacağız.

DEVRİMCİ İRADE KİTLELERLE YOL ALMALIDIR

1 Mayıs, en azından devrimci ve komünist güçler açısından sadece bir günle sınırlı bir anlam taşımaz. 1 Mayıs aslında tüm bir yılın özetidir ve o güne kadar yapılan çalışmaların üzerinde yükselir; öyle olması gerekir. 2013 Haziran İsyanı gibi, kapsamda 1 Mayıs'ı aşan özgün dönemler haricinde -ki bu gibi dönemlerde de 1 Mayıs'ın özel bir rolü açığa çıkar- işçi

de ifade etmek gerekir. Dörtlü yapı, daha devlet 1 Mayıs gününe dair net bir açıklama yapmamışken dahi 1 Mayıs gününü zorlamak şöyle dursun sembolik kutlamaları ve sanal alanı işaret ederek geri tutumunu açık etti. Sonuç olarak konfederasyonlara bağlı hemen hemen tüm sendikalar “öğrenilmiş çaresizlik” sendromuyla hatta onu aşan bir umarsızlıkla 1 Mayıs’ı karşıladılar. Sendikalarda, sınıf çıkarlarından uzak bürokratik bir yapı hâkimdi. Özellikle son dönemde var olan konumunun da gerisine düşecek bir biçimde sermayeye, devlete veya hâkim sınıf kliklerine göre biçim alan bir çizgi gelişmişti. Bu bakımdan alınan tutum “şaşırtıcı” değildi. Ancak eleştiri ve tartışmanın da bir o kadar devrimci olması gerekiyordu.

Sendikaların, özelde dörtlü yapının tutumu değerlendirilirken iki eğilim öne çıkıyor. Bunlardan birincisi, söz konusu sendikaları cepheden mahkûm ve teşhir ederek sınıfa yararı olmayan aşılması/dağıtılması gereken yapılar olarak gören eğilim; diğeri ise sendikalardaki, özelde ise “dörtlü yapı”daki gerçekliği, doğrudan veya dolaylı ilişkiler nedeniyle “sosyalist hareketin” gerçekliği olarak gören eğilim. Bu ikinci eğilime göre sendikaların bu durumda olması sosyalist hareketin de “özeleştirisi” konusu olmalıdır. Kuşkusuz ilişkinin düzeyi ve durumuna göre özeleştiril yaklaşım kesinlikle gereklidir. Ancak bu ikinci eğilimin, sendikalardaki bürokratik yapıların 1 Mayıs’ta aksi yöndeki tutumunu önemsizleştirerek sorunu genelleyen kaçamak bir cevap geliştirdiği açıktır. Diğer yandan sendikalarda var olan tabloyu sürekli olarak tespit ve teşhir etmesine karşın buna karşı -çapından bağımsız- alternatif ya da müdahale geliştiremeyen bir yaklaşımın da durumu çok farklı değildir. Bu anlamda sendikalar ne devrimci-demokratik yapıların doğrudan bir yansımasıdır ne de onların sınıf mücadelesindeki dolayısıyla sendikal alandaki çizgi ve pratiğinden bağımsızdır. Tartışılması gereken bu çizgi ve pratiktir.

SALDIRI SINIF HAFIZAMIZA VE MÜCADELE GELENEĞİMİZDİR

Eğer hâkim sınıf kliklerinden birinin arka bahçesi yapılmaya durumuna iti-

raz etmeyen, CHP’nin ve CHP’li belediyelerin kapısından ayrılmayan, başka ilerici sendikaların örgütlendiği yerlerde fırsatçılıkla üye ve yetki kazanmaya çalışan, direnen ya da greve giden şubelerine patronlarla iş birliği içinde tepeden müdahalelerde bulunan bir DİSK bürokrasisi varsa ve bununla barışık yaşanabiliyorsa 1 Mayıs’ta alınan tutumdan daha önemli olarak bu çizgi ve pratiklerin tartışılması gerekir. Aynı şey tüm sen-

1 Mayıs’a dair irade savaşı olumsuz anlamda ‘iradeci’ bir anlayışı değil tam da sürecin gerektirdiği devrimci bir iradeyi koşulluyordu. Başka bir açıdan söylemek gerekirse; devletin baskı ve yasaklarla elde etmek istediği çok yönlü amaca karşı her türden direnişin bir anlamı vardı.

dikalar için geçerlidir. Özellikle son yıllarda tüm sendika ve şubelere; grev, direniş, eylem vs. yapmama, sınıfın diğer bölükleriyle ve başka sendikalarla dayanışma göstermeme, genel merkezlerin dediğinin dışına çıkmama ve asla hâkim sınıflarla kapışmama öğretilmekte ve bu tam da sendika bürokrasileri eliyle hayata geçirilmektedir.

Somut bir örnek vermek gerekirse; sınıfın mücadele birliği için önemli bir geleneği yaşatmaya çalışan değişik konfederasyonlardan şubelerin oluşturduğu İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu adında bir yapı var. Ve neredeyse tüm sendika merkezleri ve konfederasyonlar bu yapının bileşeni şubelerin orada olmalarından rahatsızlık duyuyor ya da baskı uyguluyor. Çünkü sınıf örgütlerinin dağınlığından ve “sendikal rekabet”ten beslenen patronlar ve sendika bürokrasileri böylesi birlikleri tehlikeli görüyor. Bu platform ya da başka her türlü biçimde, işçi sınıfının birliği ve mücadelesi için çaba harcamayan tam tersine sendikal geleceğini tümüyle devlet, düzen partileri ve patronlarla “iyi geçinmeye”, onların dümen suyuna girmeye adayan bir çizgi ve yapının, doğal ki 1 Mayıs’ta da işçi

sınıfının birliği ve mücadelesi için kaygı gütmemesi beklenemez. Bugün işçiler çalışmaya devam etmesine rağmen “tam kapanma” bahanesiyle sendikal faaliyetin yasaklandığı durumda, buna tek bir itiraz geliştirmeyip bu durumu tatil fırsatına dönüştüren sendika bürokrasileri için de aynı şey geçerlidir. Sendikaların bütünde tablosu bu şekildedir. Bugün ise daha da ciddi olarak sınıftan yana her türlü “geleneği” ve “hafızayı” silmeye dönük bir yönelim söz konusudur.

İŞÇİ SINIFINI ÖRGÜTLEMELİ VE BİRLİĞİNİ SAĞLAMALİYİZ

Sorunun önemli bir diğer ayağını ise devrimci pratiğin sınıfsal çelişkileri, konumuz özgülünde özellikle işçi sınıfını örgütlemekten uzaklaşması oluşturmaktadır. Birçok değerlendirmede vurguladığımız gibi işçi sınıfının örgütsüzlük tablosunu ve sendikalardaki durumu tespit ettiğimiz her noktada bu yönelimi tartışmamız ve somutlaştırmamız gerekir. Bunun için en başta tüm devrimci-demokratik hareketlerin pratik etkileşimiyle ortaya çıkan “alışlageldik” tarzların dışına çıkmak gerekir. Bunun en basit haliyle tarifi şudur: Çalışmalar sınıfın içinde konumlanarak yürütülmeli, emekçi kitlelerle sürekli temas halinde olmalı; politikayı, mücadeleyi ve faaliyeti buralarda kurgulamalıyız. Bu aynı zamanda sınıfsal çelişkileri örgütlemeye hizmet etmeyen, onunla ilişkili olmayan her faaliyeti, harcanan her emeği bilinçli bir sorgulamaya tabi tutmak ve ona doğru yön kazandırmak demektir. İşçi sınıfı örgütsüzse, sınıfın sendikal örgütleri sarı sendikacılığın dahi gerisine düşmeye başlamışsa o zaman bir yerlerden başlamak, var olan odakları derinleştirmek ve geliştirmek gerekir. Her kritik eşikte veya her 1 Mayıs’ta benzer sorunlarla karşılaşılıyor ve benzer tespitleri yapıyorsak söz konusu duruma bir müdahalede bulunmuyor, bu nesnelleşmiş olguya karşı özne rolümüzü oyna(ya)mıyoruz demektir. Değişmesi gereken en başta bu etkisizliktir. Parçadan bütüne, bir fabrikadan işkoluna, işkollarından sendikalara doğru sınıfın çelişkilerini örgütlemek ve daha ileri kazanımlar için yol almak zorundayız. Bu aynı zamanda devrimci çalışmanın işçi sınıfına has yoğun bir emek süreciyle örülmesi demektir.

En önemli eksikliklerden birisi sınıfın

mücadele birliğinin sağlanamamasıdır. Birçok sendika ve şubenin, devletin ve sendika genel merkezlerinin baskısıyla bu duruma ayak uydurduğu koşullarda devrimci-demokratik güçlerin, işçi sınıfının mücadele ortaklığı ve dayanışması için özel bir çaba harcaması gerekiyor. Bugünkü gerçeklikte tek başına hiçbir sınıf odağının, çok yönlü saldırılara set olabilmesi olası değildir. Dar grup hesaplarıyla değil her geçen gün gerileyen bu örgütlülük tablosunun işçi sınıfı içerisindeki tüm odakları hedefe koyan bir saldırı olduğu biliciyle hareket edilmelidir. Ortak sınıf çıkarı bu birlik ihtiyacının üzerinde yükseleceği zemini oluşturmaktadır.

Uzağa gitmeye gerek yok; bu 1 Mayıs sürecinde, sendikaların genel tablosunun da bilincinde olarak bir ihtiyaç olarak tanımlanan ve devrimci-demokratik birçok gücü bir araya getiren 1 Mayıs Platformu bu yönde olumlu bir örnektir. Tüm yetersizliklerine rağmen 1 Mayıs öncesi ortak çalışmalar da 1 Mayıs günü sergilenen direniş de esasta bu platformdaki iradenin başarısıdır. Platform, sadece 1 Mayıs birlikteliği konusunda değil somut bir eylem birliğinin hangi temeller üzerinde yükselebildiğine de güncel bir örnek teşkil etti. İhtiyacın kendisi birliği koşullarken 1 Mayıs’a dair ortak amaç da çalışmalara ruhuna uygun bir içerik kazandırmış oldu. Bugün işçi ve emekçilerin mücadelesinin yükseltilmesi için de ortak amaçlarda birleşerek ihtiyaca yanıt olacak bir birlik çizgisi geliştirilmelidir.

Bu noktada güveneceğimiz en temel şey kendi sınıf çizgimiz ve yine sınıftan tüm güçlerle yan yana yürüye-bilme irademiz olacaktır. Bu 1 Mayıs gösterdi ki biz Marksist-Leninist-Maoistler de devrimci iddiamıza ve işçi sınıfı içerisindeki mücadele alanlarımıza rağmen sürece ciddi bir müdahale geliştirecek yeterlilikte değiliz. İddiamız bu durumu değiştirmeye dönüktür ve nasıl bir yol yürümemiz gerektiğine dair bilincimiz berraktır. Birikimimiz ve deneyimimiz bize yöne göstermeye devam etmektedir. Fakat biliyoruz ki sürecin özgünlükleri vardır ve yine her bir mücadelenin ortaya çıkardığı ihtiyaçlar, çizgi ve modeller farklılıklar ortaya çıkarabilecektir. Tüm bunları bilerek yoğunlaşacağımız nokta ve aynı zamanda bu 1 Mayıs’ın bize gösterdiği şey; işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlenme çalışmalarının derinleştirilmesi ve geleceğin devrimci iradesinin kitlesel karakterinin açığa çıkarılmasıdır.

"Bu Onursuzluğa Dayanamam" Diyen Yoksul Köylülerin İsyanına Kulak Verelim!

Tarımsal üreticilerin ve köylülerin durumu, yılın belli dönemlerinde ülke gündemine girse de genellikle çok da üzerinde durulmayan bir konu olarak unutulur gider. Fakat derinleşen kriz ve ardından pandemi bu alandaki çelişkilerin boyutunu hiç olmadığı kadar açığa çıkardı. Üretimin her alanında olduğu gibi tarım ve köylülükte de düne kadar daha parça parça yol alan uygulamalar pandemiyle birlikte hız kazandı. Bu hızlanan saldırının doğrudan ve dolaylı iki biçimi ortaya çıktı. Hâkim sınıflar ve devlet pandemiye fırsat bilerek tarımda, şirketlerin ve market zincirlerinin kontrolünü daha da artırdı. Diğer yandan ise pandemi yasak ve kısıtlamalarında sadece sermayenin, şirketlerin, "yandaşların" korumaya alındığı, hükümet nezdinde ağırlık kurabilenin bu kısıtlamalardan kendini muaf tutabildiği ve bu sayede üretimini ve kârını garantiye aldığı koşullarda, doğal bir sonuç olarak bunu başaramayanlar iflas veya borç batağıyla yüz yüze kaldı. Bu tablonun en açık göstergesi ise geçinememe ve borç batağı nedeniyle artan intiharlar oldu.

Muğla Milas'ta av tüfeğiyle intihar eden çiftçi Fahrettin Aktaş bıraktığı notta şöyle demişti: Borcum çok, traktörümü de satın borçlarımı ödeyin, bu onursuzluğa dayanamam! Bu cümle, ülkedeki yoksul köylünün içinde bulunduğu durumun da bir özeti. Genellikle Hindistan'daki yüz milyonu aşkın köylünün intiharı bilinir, ülkemiz köylüsüne ise toz pembe romantik gözlüklerle bakmak tercih edilir. Aynı çapta olmasa da ülkemizdeki yoksulların durumu da farklı değildir: ya köyde ya da göç edip büyük şehirlerde derin bir yoksulluğun ve gursuz bir yaşamın koşulları dayatılır. Çoluk çocuk, kadın erkek, genç yaşlı iş bulabilen herkes çalışır ve hayata tutunmaya çalışır. Fakat artık işsizlik eskisinden de daha derin bir girdaptır ve bu sefer intiharların sebebi işsizlik olur.

On yedi gün güya "tam kapanma" ilan edildi. Sebze, hayvan ve semt pazarları yasaklandı, haller kapatıldı. Sermaye ve devletin pandemiye rağmen üretim fetişizmi tarımsal alana yeterince yansımamıştı sanki. Oysa başka bir gerçek vardı. Küçük üreticileri ve köylüleri doğrudan etkileyen

bu yasak ve kapatmaların şirketlere ve market zincirlerine hiçbir olumsuz etkisi olmamıştı. Küçük üreticiler ve köylüler çürüyen ya da satamadıkları için ellerinde kalan ürünleri çöpe dökerken onlar marketlerde her türlü gıda ürününü fahiş fiyatlarla satmanın kârını elde ettiler.

Tarımsal üretimde her şey küçük üreticilerin ve yoksul köylülerin aleyhine bir biçimde işletilir. Gübre, tohum, mazot, ilaç gibi girdilerin fiyatları "piyasaya" endeksli olarak sürekli artar; üretim maliyetleri yüksektir ancak köylünün ürünü ucuzdur. Küçük üretici ya yok pahasına bunu araçlara, şirketlere, market zincirlerine satar ya da ürün elinde kalır. Hem de şehirlerde yine milyonlarca işçi ve yoksulun, sağlıklı ve ucuz gıdaya erişebilmek için cüzdanını delik deşik ettiği koşullarda...

Köylülerin ve küçük üreticilerin karşısında öylesine uzun bir engel zinciri vardır ki bunu aşabilmeleri mümkün değildir. Tüccarı, komisyoncusu, depocusu, halcisi, sevkiyatçısı, gıda fabrikası, market zinciri, borsası, bankası ve tabii ki şirketlerin çıkarlarını kollayan devleti... Türlü oyunlar döner, çiftçi borçlandırılır, elindeki ürün yok pahasına alınır, üretmez hale getirilir ve üstüne üstlük tüm gururunu ayaklar altına alan şirketlerin işçisi olmaya zorlanır. Bu engeller zinciri sadece egemen sınıfların müdahaleleriyle işlemez. Buna bir de "doğal" müdahaleler eklenir. Santrallerle, kimyasal ilaçlarla, GDO teknolojisiyle talan edilen doğa ve bozulan ekosistem de köylüleri ve geçimlik üretim yapan küçük üreticileri vurur. Çünkü onlar halen esasta güneşin, yağmurun, rüzgârın durumuna göre verim alırlar. Ola ki ürünün verimi yüksek olursa "köylüyü efendi bellemiş" devlet, ürün ithalatına başvurur ve onlara en büyük kızığı atar. Bir anda "ürün fazlası" ortaya çıkar ve köylü yine yok pahasına ürünü satmaya mecbur bırakılır. Türkiye buğday, arpa, mısır, pamuk, soya, ayçiçeği, çeltik, kuru fasulye, kırmızı mercimek ve nohutta net ithalatçı bir konuma gelmiş, ülke üreticisi "dövizin" ve "uluslararası piyasaların" insafına terk edilmiş kimin umurunda (!)

Son günlerde özellikle hububatta hemen her yerden kuraklık nedeniyle ürünlerin kuruduğu ya da yüksek re-

TARIMDAKİ GENEL İSTATİSTİKLER

* Tarım ve Orman Bakanlığı tarafından oluşturulan Çiftçi Kayıt Sistemi'ne (ÇKS) kayıtlı çiftçi sayısı, 2003 yılında 2 milyon 750 bin iken bu sayı 2 milyona kadar gerilemiş durumda.

* Tarımın GSYH içindeki payı 2010 yılında yüzde 9 iken 2020 yılında bu pay yüzde 6,5'e düştü. Yine tarımın 2010 yılında yüzde 23,3 olan istihdam payı Mart 2021 itibarıyla yüzde 17,3'e geriledi.

* 2005 yılında tarım kesiminin bankalara borcu 4,3 milyar dolar iken Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu'nun 2021 yılı mart ayı raporuna göre bu borç 17 milyar dolara çıktı. Çiftçinin borcu 16 yılda 4 kattan fazla artmış oldu.

* 2002 yılında 41 milyon 196 bin hektar olan *toplam tarım alanı* 2020 yılında 37 milyon 753 bin hektara kadar geriledi. Genellikle küçük aile çiftçilerinin yaptığı sebze bahçeciliği alanı ise 930 bin hektardan 779 bin hektara kadara düştü.

* 2002 verilerine göre 1 milyar 702 milyon dolarlık tarım ithalatına karşılık, 1 milyar 754 milyon dolarlık tarım ihracatı bulunuyordu. 2019 yılında 9 milyar 466 milyon dolarlık rekor düzeydeki tarım ithalatına karşılık tarım ihracatı ancak 5 milyar 515 milyon dolar olabildi. 2019 yılında tarımda dış açık 3 milyar 950 milyon dolarla rekor kırdı.

* Salgın dönemi 2020 yılında ise tarım ithalatı 2 milyar 618 milyon dolar olurken ihracatı da 1 milyar 488 milyon dolar civarında oldu. Bu yılın ilk üç ayında da tarımda dış açık devam etti. Ocak-mart döneminde 2,9 milyar dolarlık tarım ithalatı yapılırken 1,8 milyar dolarlık ihracat yapıldı. Tarımda dış ticaret açığı ise yılın ilk üç ayında 1,1 milyar dolara çıktı.

kolte kaybı olduğu haberleri gelmeye başladı. GAP Projesi'nin de alanı olan T. Kürdistanı'nda kuraklık nedeniyle buğdayda %70, arpada %80 ve kırmızı mercimek üretiminde yüzde 80-85 civarında kayıp olduğu bildiriliyor. Enerjide yaklaşık 30 milyar dolar, tarımsal sulamada ise 13 milyar dolar gibi yüksek gelirler sağlayan GAP Projesi, toprak ağalarını ve şirketleri zengin etmekten, köylüleri ise açlığa veya göçe zorlamaktan başka bir şeye hizmet etmiyor. İç Anadolu Bölgesi'nde de durum çok farklı değil. Ziraat Odası Başkanı, İç Anadolu Bölgesi'nde 22 ilde kuraklık yaşandığı ve bu yıl en az 2 milyon ton buğday açığı olacağını açıkladı. Ancak köylüye hiçbir destek yapmayan devletin çözümü basitti. Yılda 10 milyon ton buğday ithal etmek yerine 12 milyon ton ithal edilir, olur biterdi. Bir tepki de Amasya Merzifon'dan gelmişti. Kendisi de çiftçi olan Tüm Köy Sen Başkanı Sadık Turan, geçen yıl olduğu gibi bu sene de nisan ayında yağış olmaması nedeniyle arpa ve buğday ekili binlerce dönüm arazinin kurduğunu ortaya koydu. Orta Karadeniz'in diğer illeri de farklı değildi. Özellikle rakımı düşük ovalarda, sulama olanakları da kısıtlı olan bölgeler kuraklığın pençesinde kıvranıyordu. Oysa bu bölge Ka-

radeniz'le İç Anadolu arasında bir geçiş iklimine sahip olmasıyla tarımda önemli bir bölgeydi. Kuraklık Karadeniz kıyılarına kadar dayanmış ve geniş bir köylü nüfusu tehdit ediyordu.

İntihar eden çiftçi Fahrettin Aktaş "bu onursuzluğa dayanamam" demişti. Sadece borca indirgenecek öyle basit bir cümle değil bu. Kendilerine reva görülen tablo bu kadar netken her geçen gün daha fazla sömürü ve aşağılanmaya maruz kalan köylülerin içine düştükleri girdabın da bir ifadesi. Yoksul köylü nasıl dolandırıldığını biliyor. İlk elde muhatap olduğu tüccardan devlete kadar alınterinin nasıl kendinden çalındığını görebiliyor. Ne var ki buna karşı gelebilecek olanaklara ve güce sahip değil. Güç örgütlülükse ve karşı gelebilmek için mücadele etmek gerekiyorsa yoksul köylülerin tepkisine kulak vermek, mücadelelerine de önyak olmak gerekiyor. Şehirlerde yaşayan on milyonlar kendi yaşamları için dahi tarım ve köylülüğün değerini özellikle bu pandemide daha iyi anlamaya başladılar. Öyleyse bu bilinci daha ileri taşımaları hem kırsal bölgelerde hem de şehirlerde ülkemiz köylüsünün yaşadığı bu derin sömürü ve aşağılanmaya karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz.

TC'nin Garê Bozgunu, Metina-Avaşin-Zap Yenilgisiyle Taçlanacak!

23 Nisan akşamı, onlarca savaş uçağı, SiHA-İHA, onlarca helikopter-uçak, yüzlerce hava saldırısı, binlerce işgal gücü ile Metina'ya TC ordusu tarafından yeni bir askeri saldırı başlatıldı. Hemen ertesi gün operasyon, Avaşin ve Zap bölgesine de yayılarak genişletildi.

Önce operasyon gününe bakmak faydalı olacaktır. TC askeri kaynaklarına göre havadan ve karadan 400 noktanın yoğun bir şekilde bombalanmasıyla başlayan bir işgal operasyonu söz konusu olan. Yani ilk saldırı anı hesap edildiğinde hareketin kapsamı daha anlaşılır olacaktır. Ancak meseleyi tek başına askeri bir işgal harekâtı olarak tanımlamak yeterli değildir. Nitekim Irak Kürdistanı'na uzun zamandır TC devletinin saldırıları, işgal pratikleri gündemdedir ve TC egemenleri, içerde ve dışarıda sıkıştıkça, elindeki "Kandil'e girmemize az kaldı", "Kandil'e girip çay içeceğiz" kozunu şovenizmi kışkırtmak ve içinde buldukları derin krizi örtmek için sürekli kullanma çabasındadır.

Elbette bu işgal saldırılarının özünde tarihsel Kürt düşmanlığı vardır. Kürtlere ait ne varsa yakıp yıkmak için ant içmiş bir zihniyetin pratiğidir. Kürt meselesi aynı zamanda bölgesel gelişmeler, değişimler ve eğilim düşünüldüğünde bir varoluşsal sorun ile bölgede genişleme politikasının bir ayağı olarak ele alınmaktadır. Dört parça Kürdistan'ın herhangi bir parçasındaki Kürt ulusal kazanımı için açık bir tehdit olarak tanımlanmaktadır. Bununla birlikte bu işgal saldırıları, yine egemen sınıfların dış politikada kullandığı bir koz olarak da elinde hazır tuttuğu bir reçetedir. Nitekim Tayyip-Biden görüşmesinin hemen ertesinde gerçekleşen Metina ve devamındaki Zap-Avaşin işgal operasyonları, TC'nin iç ve dış politikasının önemli bir askeri ayağı olarak da okunmalıdır. ABD'nin bölge politikasında etki gücünü arttırmayı Kürt Hareketini olabildiğince zayıflatma,

mümkünse çökertme hesabı üzerinden kurmaktadır.

TC-KDP işbirliği ve emperyalistlerin de alan açmasıyla Haftanın'ın devamı olarak gerçekleştirilen ve gerillanın etkili konumlanmasıyla Garê'de bozguna uğrayan TC devleti, kısa zamanda koşullarını yaratarak Metina-Zap ve Avaşin'de işgal hamlesi geliştirdi. Bu işgal saldırısına karşı ise gerilla tarafından Garê'de sergilenen direniş

lerinde güçlü füzeler var, uzaktan komandalı doçkalar var. Arazi çok zorlu. Helikopterlerimiz bugüne kadar 400-500 sorti yaptı. Tekerler yere inmiyor. Çok zorlanıyoruz. Ama tek kişi de kalsak mücadelemiz devam edecek" demiştir. Dolayısıyla Hulusi Akar gerçekte bu işgal saldırısında ne kadar zorlandıklarını da itiraf etmiş oldu.

TC devletinin başlattığı askeri operasyonun 20. Gününde (14 Mayıs) günü

TC saldırı ve işgal saldırısında istediği başarıyı sağlayamadığı durumda elindeki teknolojik silahlara ek olarak kimyasal silahlar kullanmakta ve gerillanın direniş iradesini tüm bu yöntemlerle kırmaya ve teslim almaya çalışmaktadır. Gerillanın geliştirdiği yeni yöntemlerle yaptığı saldırı ve eylemleri yürüttüğü propaganda ile karalamaya çalışan devlet, aynı biçimde

kayıplarını da büyük bir ustalikle gizlemeye çalışmaktadır. Gerilla karşısındaki çaresizliğini kapatmak için şehirlerde şoven söylemlerle saldırılar devreye sokmaktadır. "Münferit" gibi gösterilen Mersin'deki saldırının ardından HDP Genel Merkezine yapılan saldırı devlet desteklidir. Devlet beslemeli çeteler tarafından yapılan bu saldırılar, Kürt halkının kazanılmış tüm haklarına dönük saldırıyı içermektedir.

Bu anlamda direniş ve tepkiyi sadece gerilla alanlarıyla sınırlamadan her yerde göstermek ve direniş ses olup destek olmak esas görevlerimiz arasında. Gerilla üzerine düşeni yapmakta, yine de teknolojinin değil, yaratıcı insan (devrimci) rolünün ön planda olduğunu göstermiştir/göstermeye devam edecektir. Gerillanın işgal saldırısı karşısında kazanmaya kodlanmış konumlanması ve direnişini güçlendirmek, bulunduğumuz her alanda her türlü politik-pratik konumlanmayla TC egemen sınıflarının işgal saldırısına karşı aktif tavır almak, TC'nin Metina-Zap ve Avaşin'de içinde bulunduğu çıkmazı derinleştirmek önemlidir. Gerillanın direniş ile yaratılan motivasyon, gerillanın konumlanışına uygun bir destekle büyütülmelidir. TC'yi bozguna uğratacak olan gerillanın sahadaki direniş, yıpratılacak olan ise gerillaya destek veren aktif mücadele olacaktır.

ve kazanımla birlikte daha üst boyutta (işgalin kapsamına göre) bir konumlanma ile gösterilen direniş, TC'yi adeta çaresiz bıraktı.

Bunun en somut itirafı ise Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar'dan geldi. TC egemen sınıfları ve onun borazanı olan burjuva-feodal basının dahi işgal saldırısının kapsamına göre şaşalı açıklamalar, zafer nidaları atmaktan kaçındığı bir durumda Hulusi Akar'ın itirafı, adeta içinde buldukları ruh halinin özeti oldu.

Hulusi Akar 2 Mayıs'ta verdiği demeçte; "mağaralarına, inlerine kadar girdik, girmeye devam edeceğiz. Ele geçirdiğimiz malzemeler var, dökümanlar var, cephaneye ve yaşam malzemeleri var. 43 terörist şimdiye kadar etkisiz hale getirildi" diyerek klasik psikolojik savaşın "zafer" dili ile sadece "mırıldamaya" çalışmış ancak gerçeğin öyle olmadığı hemen ardından dökülen sözlerden anlaşmıştır. "El-

açıklama yapan Murat Karayılan; devletin işgal ve saldırılarının planladıkları gibi yürümediğini, gerillanın gösterdiği direniş ve irade karşısında bir ilerleme sağlanmadığını belirtmiştir. "Çeteleri getirip savaştırıyorlar. Mesela Suriye'den getirdikleri çetelerin hepsi El Kaide, DAİŞ, El Nusra artıklarıdır. Hepsini toplayıp getirmişler. Bu çetelerle kayıplarının yerini doldurmak istiyorlar. Düşman saldırıları başlattığı ilk gün askerlerini indirdiği yerden 2 ya da 3 km ilerlemiş, bazı yerlerde ise yerinden kıpırdamıyor. Böyle bir savaş yürütülüyor. Savaş takip edenler de fark edecektir. İlk saldırılar başladığında Zendura, Mamreşo, Mervanos ve Qela Bêdewê alanları bombalanıyordu. Hala da öyle. Düşman o kadar teknik kullanıyor, o kadar çete getiriyor, her yolu deniyor ama gerilla karşısında ilerleyemiyor. Tıkandığı yerde ise kimyasal silah kullanıyor" biçiminde değerlendirme yapmıştır.

rilla alanlarıyla sınırlamadan her yerde göstermek ve direniş ses olup destek olmak esas görevlerimiz arasında. Gerilla üzerine düşeni yapmakta, yine de teknolojinin değil, yaratıcı insan (devrimci) rolünün ön planda olduğunu göstermiştir/göstermeye devam edecektir. Gerillanın işgal saldırısı karşısında kazanmaya kodlanmış konumlanması ve direnişini güçlendirmek, bulunduğumuz her alanda her türlü politik-pratik konumlanmayla TC egemen sınıflarının işgal saldırısına karşı aktif tavır almak, TC'nin Metina-Zap ve Avaşin'de içinde bulunduğu çıkmazı derinleştirmek önemlidir. Gerillanın direniş ile yaratılan motivasyon, gerillanın konumlanışına uygun bir destekle büyütülmelidir. TC'yi bozguna uğratacak olan gerillanın sahadaki direniş, yıpratılacak olan ise gerillaya destek veren aktif mücadele olacaktır.

"Katledilişinin 48. Yılında Örnek Bize Cesaretin!"

HABER MERKEZİ- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 48. yılı vesilesiyle bir açıklama yayımlayan TKP/ML MK-SB (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komite-Siyasi Büro) "O kızıl bayrak partisiyle tam 49 yıldır dalgalanıyor. O komünist bir tutumun, halka sonsuz bir bağlılığın, sınıf mücadelesinin sorunlarına çözüm üretmeye vakfedilmiş kısacık bir ömrün, eskiyi parçalayıp atan, yeniyi inşa eden bir cüretin, düşmana sonsuz bir öfke ve kinin, devrimimizin yaşam iksiri olmanın kendisidir." dedi. tkpml1.net sitesinde yer alan açıklama şu şekilde:

tırnağa donanmış halidir.

Bu ihtiyaçla var olmuş, bu ihtiyaçla şekillenmiş, bu ihtiyaç, teorik-ideolojik mücadelesini yönlendirmiştir.

Bu ihtiyaçla, kitlelerin savaşımının pratik deneylerini incelemiş, onlardan öğrenme yoluna girmiş, onların davranışlarının iç ilişkilerini kavramaya odaklanmıştır.

Bu ihtiyaçla, uluslararası gelişmeleri kavramaya çalışmış, revizyonizmle net olarak MLM safında yolunu benimsemiş, bu ihtiyaçla olağan bir örgütten öte proletaryanın çelik disiplin

sonucu henüz 24 yaşındayken katledildi. KAYPAKKAYA yoldaşın, devrimci bir iktidara duyulan gereksinimi gidermek için çıktığı kısa yolculuğunda, hayatı boyunca en verimli kullanmaya çalıştığı ve hep YETMEYEN şey ZAMAN olmuştur. Evet Kaypakkaya'da yetmeyen şey zamandır. 90 günlük işkence seansları içinde, bulunduğu her anı devrimin sorunlarına, tarihsel ve toplumsal çelişkilerin devrimci teori ile açığa çıkarılmasına dair taslaklar oluşturmak, inceleme programları yapmak için kullanmıştır. KAYPAKKAYA yoldaş, devrimin sorunlarını çözüme kavuşturmak üzere bir yaşamı örgütlemiştir. Ancak er-

yimlerini sentezleyerek çıktığı yolda öğrenmeye dair çabasını büyütüştür. Çizgisel olarak mahkum ettiği bu devrimci hattın silahlı deneyimlerini eleştirel bir yaklaşımla ele almıştır. Önder yoldaş, zamanı yokmuşçasına çalışmış, yoğunlaşmış, incelemiş, öğrenmiş, öğretmiş, yıkılmış ve inşa etmiştir. Zamanla yarışa girmiş, enerjisini zamanı geçmek için kullanmıştır.

Ancak zaman yetmedi ve zamanı yetmedi. Koyulduğu işi daha güçlü donatacak, öngördüğü büyük gelişmelere partiyi inşa edip onu ideolojik-politik ve örgütsel olarak hazırlayacak zamanı bulamamıştır. Feda ruhunu geleceği kazanmak için kuşanmış, teorisini pratikte ispat etmenin nesnel koşullarını tarihsel bir fırsat olarak gören bir şekillenişle faaliyetleri örgütlemiştir.

Önder yoldaş, tüm elverişsiz koşullara ve partiyi var edişinin kısıtlılığına rağmen tarihsel ve politik anlamları ve amaçları yerine getirmeyi başarmıştır.

Komünist partisinin ülkemiz şartlarında silahlı mücadeleye dayanmaksızın var olamayacağını, komünist niteliklerini inşa edemeyeceğini savunan önceki tüm boş gevezeliklere, teorilere, ilerlemeyi sağlamayan arayışlara, pasifizmi kutsayan revizyonist fikirlere karşı savaş içinde gelişecek, donanacak, yetkinleşecek KOMÜNİST PARTİ anlayışını oturtmayı başardı.

Gericici ordudan devrim bekleyen, "Kemalist yurtseverlik" umutları ile anti-emperyalist kalkışma uman, egemen klikler arası çatlaklardan umut devşiren, halkın örgütsüz ve dağınıklığını yığınlığına gerekçe yapıp zamanı kollayan tüm yaklaşımlara karşı; "halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yoktur" diyerek devrimin üç silahından biri olan ordulaşmayı başlattı.

Tarihin her yenilgi döneminde çıkan "liberaller ve kafasızlaşmış entelektüeller" korkakça ve kaybolmuş cesaretleriyle şunu öğütüyordu: "Bir kez yenildiğiniz yere gitmeyin. Bu uğursuz yola tekrar ayak basmayın!"... Buna karşı ise "Sınıf bilinçli prole-

Katledilişinin 48. Yılında

örnek bize
CESARETİN!

"KATLEDİLİŞİNİN 48. YILINDA

ÖRNEK BİZE CESARETİN!

Proleter devrimciler için Whitman; "Yaşıyoruz, kızıl kanımız tüketilmemiş güçlerin ateşiyle kaynıyor" diyordu. Kaypakkaya tüketilmeyen, tüketilmeyecek bir gücün ateşiyle kızıl kanını kaynatıyordu. Kısacık devrimci-komünist yaşamında bu ateş hiç sönmedi. Son nefesini verene kadar o ateşle kavruldu, yaşadı ve ihtilalci çizgiyi örgütledi.

Komünist Önder İbrahim KAYPAKKAYA, her şeyden önce devrimci bir iktidara duyulan gereksinimin tepeden

liniyle şekillenmiş bir örgüt arayışına tutuşmuştur.

Bu ihtiyaçla, toplumsal ve siyasal çelişkilerin gerçek özüne yönelmiş, kodlarını çözmeye çalışmıştır. Bu ihtiyaç ki, 50 yıllık revizyonist egemenliğin bulanıklaştırdığı, belirsiz hale getirdiği, özünü kararttığı en önemli toplumsal ve siyasal çelişkileri en sade ve daha da önemlisi CÜRETLİ bir şekilde teorileştirmiştir. Bu ihtiyaç, onun belirlediği hedefe kilitlenmesine ve ona tereddütsüz yönelmesine zemin sunmuştur.

Komünist Önder İbrahim KAYPAKKAYA, 18 Mayıs 1973'de faşist diktatörlüğün 90 günlük ağır işkenceleri

kenden koparıldığı ömrü, hedeflerini gerçekleştirmeye yetmemiştir.

O, yol gösterici olan devrimci teorinin ülke topraklarına uyarlanmasında edindiği net bakış açısıyla işe koyulmuştur. Bir yandan devrimin teorik sorunlarını çözmeye çalışırken, diğer yandan 71 Askeri Muhtırası'nın azgın saldırıları ve boğup yok etme hamlesi içinde Komünist Parti'yi örgütleme, inşa etme ve devrimci pratik hattını örgütleme işine yoğunlaşmıştır. Silahlı mücadelenin başlatılmasına yönelik yoğunlaşma içine girmiştir. THKO ve THKPC'nin yenilgilerini incelerken, yine bu devrimci örgütlerin önderlerinin dene-

tarya, onlara şu yanıtı verecektir: Tarihin büyük savaşları ve devrimin büyük görevleri ancak ileri sınıflar tekrar tekrar saldırıya geçtikleri ve yenilgi deneyimiyle akıllanmış olarak zaferi kazandıkları için yapılabilmiş ve çözülebilmştir. Yenilen ordular iyi öğrenir.” (Lenin). Kaypakkaya silahlı mücadelede ısrarı ve kararlılığı ile sınıf bilinçli proletaryanın tarihsel deneyimini, birikimini bu şekilde ülkemizde var etti.

Sınıf bilinci, sınıf tutumu aynı zamanda düşman olgusunu doğru ve tam tanımlamayla oluşur, yön bulur ve hedefine kilitlenir. Tüm sorun ve çelişkileri, düşman sınıflar gerçeğine göre ayırma yani sınıfsal bakmayı keskin hatlarıyla belirlemiştir. Tepeden tırnağa, devrimci teorinin yarattığı bilinçle düşman bilincini kuşanmayı tavizsiz, tereddütsüz ve cesaretle sağlamıştır.

“İlkelere bağlılıktan başka kurtuluş yolu yoktur” diyen Lenin ve “İlkelere bağlı politika, tek doğru politikadır” diyen Stalin yoldaşların, ilkesiz ve kötü öğrencileri revizyonistlere karşı ilkelere sıkıca sarılan “Marksizmi genel bir yönerge” olarak kavrayan tutumu ile 23 yaşında manifesto yazmıştır.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ateşinden etkilenip, büyüü altında kalan ancak onun sınıfsallığına dayanarak teorik-politik-ideolojik temelde cüretli ve atak olmayan devrimciliğe karşı Büyük Kültür Proleter Devrimi'nin özü olan tüm toplumsal çelişkileri bir sorun haline getiren, inceleyen, ona yeni bir bakış açısı ile bakan tepeden tırnağa cüretli bir tutumla Kemalizm ve Kürt meselesine açıklık getirmiştir.

Bu yüzdendir ki MLM devrimci teorisinin ruhu, Türkiye denen coğrafyada tam 50 yıl sonra yeniden canlandı, ete kemiğe büründü.

Stalin yoldaşın, Lenin'in vasiyeti olarak belirttiği; “Hiçbir zaman küçük işleri reddetmeyin, çünkü büyük küçükten doğar” yaklaşımı, Önder yoldaş için geçerliydi. Dağınık, moralsiz, oldukça az sayıdaki kadro ve sempati-zanla koyulduğu süreçte, devrimimizin parlak ve eşsiz teorilerini oluştururken, 50 yıllık revizyonist partinin, enternasyonal proletaryanın kızıl

bayrağında yarattığı tüm lekelerini temizleyip yeniden enternasyonal proletaryanın bayrağını göklere çekerken devrimin ihtiyacı olan her işi omuzlamaktan geri durmadı. Küçük işleri gerektiren başlangıç ve inşa sürecinde BÜYÜK bir komünist önder olarak düşmanın burçlarına destansı bir direnişle kızıl bayrağı çekti.

O kızıl bayrak partisiyle tam 49 yıldır dalgalanıyor. O komünist bir tutumun, halka sonsuz bir bağlılığın, sınıf mücadelesinin sorunlarına çözüm üretmeye vakfedilmiş kısacık bir ömrün, eskiyi parçalayıp atan, yeniyi inşa eden bir cüretin, düşmana sonsuz bir öfke ve kinin, devrimimizin yaşam iksiri olmanın kendisidir.

Onu anmak; onu anlamakla ve onu yaşamakla olanaklıdır. Onu anmak; ezilen halk yığınlarının haklılığına ve değiştirme kudretine güvenmekle olanaklıdır. Onu anmak; çürümüş sistemin devrimci hamlelerle ve mutlak şekilde parçalanmasını kavramakla olanaklıdır. Onu anmak; zayıflığın güce çevrilmesinin olanaklı olduğunu kavramaktır. Onu anmak; onun çizdiği güzergahın üç genel sekreter, onlarca merkez komite üyesi, yüzlerce militanı ölümsüzleşerek sürdürme iradesi gösteren partisinin kavranmasıdır. Onu anmak; sorunlardan korkmamak, kavgadan geri durmamaktır. Onu anmak; dünyayı acıyla, çileyle, zulümle, kanla, gözyaşı ve sömürü ile kuşatan zalimleri, tiranları, asalak ve sömürgeci “tüfeğin namlusuna” hedef yapmanın kavranmasıdır.

Komünist Önder KAYPAKKAYA yoldaşını bilinçle, özlemle, devrim yolumuzda sebatla anıyoruz.

KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA ÖLÜMSÜZDÜR!

TÜKENMEYEN, TÜKETİLMEMEYEN GÜCÜMÜZDÜR KAYPAKKAYA!

YAŞASIN HALK SAVAŞININ ZAFERİ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML ÖNDERLİĞİNDEKİ TIKKO VE TMLGB!

TKP/ML MK-SB

MAYIS 2021”

18 Mayıs vesilesiyle TKP/ML ve YKP (m-l)'den ortak açıklama

HABER MERKEZİ- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 48. yılı vesilesiyle TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist) ve YKP (m-l) (Yunanistan Komünist Partisi marksist-leninist) bir açıklama yayımlandı. Açıklama şu şekilde:

"18 Mayıs 1973'te işkenceyle faşist Türk devleti tarafından katledilişinin 48. yıldönümünde İbrahim Kaypakkaya'nın anısını onurlandırıyoruz, devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelemizde anısını yaşatacağımızı ilan ediyoruz.

Komünist Önder İbrahim KAYPAKKAYA, 18 Mayıs 1973'de faşist diktatörlüğün 90 günlük ağır işkenceleri sonucu henüz 24 yaşındayken katledildi. İbrahim Kaypakkaya, halk iktidarı mücadelesinin ihtiyacına hizmet etmek için, kısa hayatını boyunca zamanı en verimli şekilde kullanmaya çalıştı. 90 günlük işkence altındayken, her anı devrimci teoriye, tarihsel ve sosyal çelişkilere dayanan devrimin sorunları hakkında her anı planlamak, program yapmak ve sonuç çıkarmak için kullanmıştır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, sınıf mücadelesinde doğdu ve büyüdü. Sınıf mücadelesi içinde ve sınıf mücadelesini derinlemesine kavrayarak, uluslararası gelişmeleri ve komünist hareketteki ideolojik çatışmaları inceleyerek, teori ile pratik arasındaki diyalektik ilişkiye dayanarak TKP/ML'nin ideolojik - politik - örgütsel çerçevesini inşa etti.

71 Askeri Muhtırası'nın azgın saldırıları ve boğup yok etme hamlesi içinde Komünist Partinin örgütlenmesine ve devrimin teorik sorunlarını çözmeye çalışan ve devrimci çizginin inşasına yoğunlaşmayı başarmıştır. THKO ve THKP-C örgütlerinin önderlerinin deneyimlerini inceleyerek öğrenmiş, öğretmiş, yıkılmış ve inşa etmiştir ve silahlı mücadelenin başlatılmasını odaklanmıştır.

Kaypakkaya yoldaş, 24 Nisan 1972'de Marksizm-Leninizm ilkelere üzerine Türkiye'de tarihi önemde olan Komünist Parti'yi kurma adımı attı. İki çizgi meselesini, komünizmin revizyonizme karşı savunma mücadelesinin gerekliliğini, ülkesinin koşullarının analizine dayanarak Marksizm-Leninizm ilkeleri üzerinde tutarlı anti-emperyalist mücadeleyi sürdürme ihtiyacını gündeme getirdi. Revizyonizmden kopuşta "ulusal mesele" ve "Kemalizmin eleştirisi" önemli bir adım olarak kabul edilir. İşçi sınıfının ve müttefik tabakaların oluşumunun gerekliliğini ve emperyalizme ve faşizme karşı çeşitli milliyetlerden halkın ortak mücadele ihtiyacını gündeme getirdi. Katledildikten kırk sekiz yıl sonra, TKP/ML'nin kurucusu ve teorik önderi Kaypakkaya yoldaş halkların mücadelelerinde, devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde yaşamaya devam ediyor.

Bugün, Ukrayna, Karadeniz ve Batı Balkanlar'dan Suriye, Afganistan ve İran'a ve oradan Doğu Akdeniz ve Basra Körfezi'ne kadar jeopolitik ve pazar arayışları emperyalist çelişkiler, emperyalist müdahalelerin ve savaşın yoğunlaşması durumu vardır. Aynı zamanda gerici Yunan-Türk rekabeti yoğunlaşıyor. Bu durum işçi sınıfının, halkların ve gençlerin tüm sorunlarını ve haklarını belirlemektedir ve etkileri şimdiden ortaya çıkmaya başlamıştır.

İki ülkenin komünistleri, halkların emperyalist katillere ve yerel uşaklarına karşı, halklar arasındaki dostluk, dayanışma, anlayış ve işbirliğine dayanan bir mücadele cephesi inşa etmek için anti-emperyalist mücadelede ısrar etmelidir. Emperyalizme, savaşa ve faşizme karşı ortak mücadele! İbrahim Kaypakkaya bu mücadelelerde yaşayacak!

İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür! Mücadelelerimizde yaşıyor!

YKP (m-l) TKP/ML"

Harekete Kimse Mâni Olamaz*

Emperyalizmin işbirlikçisi oldukları ölçüde egemenliklerini sürdürebilen feodal ve bürokrat sınıf güçleri son birkaç yıldır devletin tüm olanaklarını kullanarak halkın zaten kısıtlı özgürlüğüne, daha çok da özgürlük için mücadelesine katı bir şekilde saldırmaktadır. Bu saldırganlığın vardığı düzey halk güçleri içindeki birçok kesimi devrimci-demokratik nitelikte karşı direnişe, bunun için birleşmeye, düzen içi unsurları ise “meşreplerine uygun” ittifak arayışına itmiş durumdadır. Egemen burjuva sınıf klikleri içinde ve özellikle de orta burjuvazide ciddi bir tepkiye neden olan son saldırganlık türü “burjuva devlet”lerin genel işleyişinde özel anlara işaret eder.

Bir sömürücü sınıf olarak burjuvazi iktidarda olmayı esasen sermaye gücüne dayanarak başarır. Güçlü sermayeye sahip burjuva devletler halkı görece demokrasi koşullarında, burjuva demokrasinin olanaklarını onlara özgür olduklarına inanacakları ölçüde sunarak yönetmeyi benimsemişlerdir. Elbette bu, burjuvazinin iyi niyetinden, “babacan” karakterinden kaynaklanan bir tutum değildir. Bunun nedeni sömürü düzenine karşı tarihin görmüş olduğu en disiplinli, en güçlü, en örgütlü ve dolayısıyla en devrimci sınıf olan proletaryanın muzaffer başkaldırı olanağıdır. Proletarya, tarihin en güçlü sınıfıdır ve burjuva devletler bu sınıfın olası başkaldırısına karşı sadece şiddet tekeline elinde bulundurarak var olamayacağını farkındadır; bu da onu demokrasi oyununu olabildiğince iyi oynamaya zorlu kılar. Ne var ki burjuva demokrasinin başarılı olmasının koşulu sermayenin güçlü olmasıdır. Sermayenin kriz yaşadığı koşullarda, ekonominin tökezlediği dönemlerde burjuva demokrasinin bilinen ilkeleri belirsizleşmeye, uygulamada sınırlar görülmeye başlar. Son yıllarda tanıklık ettiğimiz kimi büyük kalkışmalar veya ciddi hak talepleri karşısında gelişmiş burjuva demokrasilerinin en gerici ve saldırgan politikalara başvurmadan çekinmediğini, hatta demokrasi yok-sunu olmakla suçladıkları Ortadoğu devletleriyle benzeştiklerini gördük. Bu, tarihin nereye doğru ilerlediği hakkında net bir veridir. Burjuva devletler kaçınılmaz olarak burjuva demokrasinden uzaklaşacak, uzantısı oldukları sömürücü sınıfların çıkar kavgalarında zayıflayacak ve nihayet proletarya tarafından paramparça edilecektir.

Sermaye yoksulu bizimki gibi ülkelerde yukarıda burjuva devletlerin genel işleyişinde “özel” olarak yaşandığını belirttiğimiz anlar genelde veya sıklıkla yaşanır.

Burjuva demokrasinin dayanağı güçlü sermayedir, dedik. Bu sermayeye sahip olamayan ve olmaları da olanaksız ülkelerde egemen sınıflar burjuva demokrasisine ancak geçici ve kısa sürelerle uyabilirler. Sermaye yoksulu olmaları nedeniyle bunlar çağımızın en gerici anlayışlarına sahiptirler ve yönetimleri de en gerici karakterde biçimlenir. Halklar buralarda tarihsel olarak elde edilmiş özgürlüklere son derecede kısıtlı olarak sahip olabilirler. Egemen sınıfların fa-

mektedir. Ekonominin bu özellikte olması iktidarın saldırganlığını en uç biçimlere itmektedir. Tanık olduğumuz saldırganlığın belli bir egemen sınıf kliğinin tercihi değil, emperyalizmin desteğiyle ayakta durabilen feodal ve bürokrat burjuva sınıfların zorunlu politikaları olduğunu kavramalıyız...

Ülkeyi “Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi” veya özel niteliğini daha açık ifade eden adıyla “saray rejimi” ile yöneten AKPiktidarının amacı uluslararası tekelci sermayenin çıkarlarından ibaret neoliberal politikaları içerideki mekanizmaları önemli oranda devre dışı bırakarak, pervasızca uygulamak ve emperyalistlerin, komprador bürokratik burjuvazinin ve büyük toprak

DEĞİŞEN EGEMENLER DEĞİL ONLARIN ARAÇLARIDIR

Bu mücadelenin en büyük avantajı geniş halk kitleleriyle birleşme potansiyelidir. “Saraj rejimi”nin devam eden yoğun ama bir o kadar da başarısızlığa mahkûm saldırısına karşı mücadele işçi, köylü ve diğer ezilen kesimlerle, ezilen ulus ve azınlık milliyetlerin mücadelesiyle devrim doğrultusunda birleşmekle en ileri seviyeye taşınabilir; ortak düşmana karşı ancak doğru bir stratejiyle ve devrimci bir amaçla birleşilebilirse gerçek bir zafer için kazanım sağlanabilir. Bunun dışında saldırı ve direniş sarmalında çürümek kaçınılmazdır. Dolayısıyla bu son saldırının gündemimizde olması yeterli görülmemelidir, bunun ötesinde strateji doğrultusunda, antiemperyalist ve antifeodal bir çizgide mücadele yürütmek konusunda kararlı ve ısrarlı olmalıyız.

Egemenler büyük değişimler getiren, kendilerine taktiksel düzeyde önemli avantajlar sağlayan, bütün alanlarda halkları köleliğe sürükleyen yeni teknolojiler üretip yaydılar. Teknolojideki bu ilerlemenin dünyanın her bir parçasında önemli değişimlere neden olduğu açıktır. Bu yeni durumun ürünü politikaların, yeni teknolojilerin ve bunlardan kaynaklanan gelişmelerin emperyalizmin niteliğinde bir değişime neden olmadığı, yarı-sömürge ve ya-

rı-feodal sistemin karakterinin de aynen korunduğu, bu düzene karşı işçi sınıfı önderliğindeki yeni demokratik ve sosyalist ekonomik düzenlerin tek seçenek olduğu ise tüm oportünizme ve revizyonizme karşı özellikle savunduğumuz, geleceğimiz için çok önemli bir gerçeklik olmaya devam ediyor. Geleceğimize doğru kurtuluşa giden başka bir yol yoktur. Özgürlük için mücadele etmeye zorunlu insanlık, önünde sonunda bu yolda ilerleyecektir. Bu zorluluktur. Hepsi daha yoğun sömürünün ve talanın sonucu olan ve gene sömürünün ve talanın önünü açan, açmaya devam edecek değişimlerin halkın özgürlüğü veya özgürlük için mücadelesi önüne büyük engeller çıkardığı, devletlerin bu teknolojik ilerlemeyi halklar aleyhine güçlü bir biçimde kullandığı açıktır. Savaşlar, işgaller, faşist politikalar ve uygulamalar dünyanın hemen her noktasında çeşitli seviyelerde büyük bir rahatlıkla hayata geçebilmekte ve bunlara karşı gelişen hareketler her bakımdan bastırılabilir.

şizme sürekli bir eğilim gösterdikleri bu ülkelerde iktidarlar esasen faşisttir.

TEK ADAMIN DEĞİL EGEMEN SINIFLARIN ÇIKARLARI

Ülkemizde son yıllarda birçok kesimin “tek adam”lıktan, saray rejiminden, hatta artarak yayılan bir tanımlama olarak faşizmden bahsettiğini görüyoruz. Çünkü son yıllarda devletin saldırganlığında her düzeyde ciddi derecede bir yükseliş var. İktidar sadece devrimci-demokratik-yurtsever harekete ve mücadeleye karşı saldırgan değil, yer yer bunu da gölgeleyecek derecede egemen sınıfların diğer, muhalif kliklerine de azgınca saldırmaktadır. Çünkü ekonominin sürekli darboğazda olduğu bu ülkeler tüm emperyalist düzen içinde baş göstermiş ve uzun bir zamana yayılmış bulunan krizden direkt etkilenmektedir. Sıcak paranın desteğine muhtaç bu ülkelerde sömürü ve talan ekonomisi büyük şokların eşliğinde gerçekleş-

ağalarının sömürsünü, baskısını sürdürmektir. Bu saldırıların bugüne dek ciddi veya etkili bir engelle karşılaşmamasında emperyalizmin desteği ne derecede etkiliyse içerideki egemen sınıfların ve onların kuyrukçusu olmaktan öteye gidemeyen orta burjuvazinin bu politikalara biat etmeleri ve küçük burjuvazide hâkim olan kaygılar, yetinmecî anlayış da o derecede etkilidir. Bütün bunlar antiemperyalist, antifeodal çizgideki devrimci mücadelenin de önündeki engellerdir. Antiemperyalist, antifeodal sınıf mücadelesi bunlara karşı doğru bilinçle ve doğru politikalarla mümkün olmuştur veya mümkün olacaktır. Bu nedenle bugün farklı farklı kesimlerin dikkat çektiği ve karşısında mutlaka birleşmek ve mücadele etmek gerektiğini söyledikleri saldırganlığı tam anlamıyla ciddiye almalı, buna karşı ancak antiemperyalist ve antifeodal bir çizgi temelinde başarılı olacağımız bilinciyle bu içerikteki bir mücadeleyi hayata geçirmek için özel bir çalışma içinde olmalıyız.

Söz konusu değişimleri içermek dışında özel bir niteliği olmayan ülkemizdeki son saldırılar karşısında devrimci ve birleşik bir tutum geliştirmek halihazırda devrimci ve demokratik hareketin önündeki görevlerden biri olmaya devam etmektedir. Hepimiz farkındayız ki emperyalist sistemin genel saldırısından bağımsız olmayan, onun zorunlu bir uğrağı olmanın ibaret ülkemizdeki karşı devrimci yoğun saldırılar nedeniyle devrimin tüm güçleri, yani işçiler, yoksul köylüler, kamu sektörlerinde çalışan tüm emekçiler, öğrenciler, esnaf kesimi vd. çok zor şartlarla karşı karşıyadır. Tüm örgütlü kitleler yoğun bir örgüt-süzleşme saldırısı altındadır. Hatta örgütsüz olmakla beraber direnişler örgütleyen, direnişlerde birleşen, harekete geçen güçler de saldırı altındadır. Halkın bütün kesimleri ve halktan olmayan kimi kesimler de ekonomik ve siyasi yıkımın olumsuz sonuçlarıyla yüzleşmektedir. Bu bir bütün yoksullaşma, tüm özgürlüklerden mahrum kalma ve geleceksizlik saldırısıdır. Üstelik bunlara itiraz olanaksız kılınmaktadır. AKP kliği sistem ancak bu saldırıyla ayakta duracakmış gibi azgın biçimde saldırmakta ısrar etmektedir.

Saldırı da son derecede pervasız bir tarzda hareket eden, hatta teamüllerini altüst etmekten çekinmeyen AKP yönetiminde, emperyalizmin tam desteğinde gerçekleşiyor olması bize ülkemiz hakkında bir bilgi vermektedir. Hem ülkemiz hem de yer aldığı bölge emperyalistlerin çıkarlarının keşiştiği ve çatıştığı önemli merkezlerden biridir. Buranın proletaryaya kaybedilmesi dünya devrimin çehresini değiştirecek bir gelişme olacaktır. O nedenle değil komünist harekete devrimci-demokratik ilerlemelere dahi tam bir tahammülsüzlükle karşı karşıyayız. Egemen sınıflardan hiçbir beklentimiz olamaz elbette; burada konumuz olağandışı biçimleri de yadsımayan saldırılardır. Bu saldırılar olası tüm devrim olanaklarını, dolayısıyla devrimci güçleri de ortadan kaldırmayı amaçlıyor ve emperyalizm bunun için her türden desteği veriyor. Geri kalmış, kendi sanayisini kuramamış, feodal ilişkilere dayalı bir üretime mahkûm olduğu hâlde bizim ülkemizde emperyalizmin tüm teknolojik araçları kullanılabilir. Orta burjuvazinin ve yer yer küçük burjuvaların aklını çelen her türden sahtekarlık bizzat emperyalistlerin eliyle uygulanmakta veya bunlar tarafından desteklenmekte, yeri geldiğinde örtbas edilmektedir.

Tüm bu saldırıların amacı sömürüye, talana dayanan emperyalist sistemin devamlılığıdır. Halklar bu sistemin doğal, kendiliğinden, dolayısıyla kaçınılmaz düşmanıdır. Bu nedenle

emperyalizm ile tüm dünya halkları kaçınılmaz bir sona doğru hareket halindedirler. Buna bir gücün engel olması olası değildir. Bu hareket vardır ve ilerlemektedir, gelişmektedir. Ülkemizde yaşanan saldırı da bu hareketin bir parçasıdır. Saldırı en nihayetinde halkın itiraz hakkını ortadan kaldıran, itiraz etmeyi olanaksızlaştıran içeriktedir. Yasaklarla, egemenlerin güvenliğinden ibaret genel asayiş bahanesiyle, tehdit işlevi gören para cezalarıyla, "F tipinde hapis" korkusuyla halkın bütün özgürlük hakkı veya özgürlük için mücadelesi engellenmeye çalışılmaktadır. Mücadele neredeyse basın açıklamalarından ibaret bir biçime büründürülmek istenmektedir. Buna karşı kitlelerle birleşmeyi içeren bir devrimci mücadele şarttır ve bu öncülük gerektiren bir süreçtir. Halkın elinden alınan haklar ve özellikle de özgürlük için mücadele etme eğilimi, yönelimi üzerindeki baskılar alt edilmek zorundadır.

SALDIRILAR YENİLMEME MAHKÛM GERİCİLERİN SALDIRISIDIR

Emperyalistler ve tüm diğer gericiler halkın mücadelesinden, özellikle de devrim mücadelesinden her zaman korkmuşlardır. Bununla beraber devrim güçlerinin dağınık, önderliklerin de yetersiz olması onlar için daima büyük bir avantaj olmuştur; dolayısıyla bunu sağlamak için veya sağlanmıyorsa bu, devam etmesi için her şeyi yapmışlardır. Devrimci güçlerin birliğini veya ayağa kalkmasını gerektiğinde olağandışı önlemleri de hayata geçirmek üzere engellemek, devrimci mücadeleyi boğmak için çalışmaktan asla vazgeçmemişlerdir. Onlar azılı halk düşmanlarıdır, devrimin kendilerinin sonu olduğunu bilirler. Buna karşı bilinçli olmak ve harekete geçmek devrimin güçleri için anlık, dönemlik bir görev değildir; aksine bu saldırının sürekli olduğu bilinerek hareket edilmelidir. Tarih zikzaklarla doludur; bugün devrimin öncü güçleri olarak yaşadığımız tüm gerilikler geçicidir. Proleter bilimin ışığında tüm gerilikler alt edilebilirdir. Geriliklerden korkmamalıyız. Bunlar bizi bir an olsun durdurmamalıdır; gerçek ve tam yenilgi mücadele etmekten vazgeçmekle başlar. Proletaryanın sonuna kadar devrimci tek güç olma özelliğini asla unutmadan, zaferleri sadece proletarya önderliğinde tamamlayabileceğimiz doğrusundan asla ödün vermeden geriliklerimizi hem bilince çıkarmalı ve hem de alt etmek için çalışmalıyız. Egemenlerin saldırılarının başarılı olmasının temel nedeni devrim güçlerinin dağınıklığı ve özellikle de proletaryanın önderliğinden yoksun olmalarıdır. Devrimin başarıya ulaşması amacıyla elbette gerici sınıflar arasındaki çelişmelerden faydalanmak da dost güçlerle birleşmek

de zorunludur. Fakat bunların ancak proletarya önderliğinde ve proletaryanın bağımsız çizgisi izlendiğinde yaratılabileceği unutulmamalıdır.

Önümüzdeki günler ülkemizde ve hatta tüm dünyada kitlelerin ayağa kalkmak üzere hareketlenecekleri günler olacaktır.

Ayırt edici özellikleriyle, demokratik içerikteki büyük mücadelesiyle egemenleri korkutmaya devam eden ulusal hareket imha edilmek üzere saldırıya uğramaktadır. Bu sınır ötesi saldırılar insanlığa, halka, halkımızın geleceğine karşı suç niteliğindedir. Bu suça itiraz hakkımız engellenemezdir.

Kalabalıklar halinde çalışmak zorunda olan işçiler salgın hastalık sürecinde de aynen çalıştırılmışlardır. Tüm dünyada geçerli olmuş bu uygulamanın özde kölelik rejimindeki çalıştırma mantığından bir farkı yoktur. Kapitalizmin ücretli kölelik düzeni olduğu görüşünün ne derecede yerinde olduğu salgın hastalıkla beraber açığa çıkmış, kanıtlanmıştır. Köleciliğin yıkımına giden süreçte kölelerde biriken öfkenin rolü çok önemli olmuştur, rejim kölelerin büyük nefretiyle beraber yıkıma uğramıştır. Bu dönemde kapitalizme de büyük bir öfke birikmiştir. Bu öfke sonuna kadar haklıdır ve yükseltilmelidir.

Öğrenciler, kamu emekçileri, farklı işlerden esnaf kesimi bu süreçte büyük maddi kayıplarla beraber hak kaybına da uğramıştır. Tüm bu kesimlerin söyleyecek sözleri, şiar dönüşecek istekleri bulunmaktadır. Bu sözler ve şiarlar elbette dile gelecektir. Devrim hareketinin bu istekleri ve yönelimi kapsadığı bilinciyle ilgimizi, dolayısıyla ilişkimizi bu alana özellikle çekmeliyiz.

Bu süreci en doğru biçimde kucaklamak için MLM çalışma tarzına sınıksız sarılmalı; zorlukları inceleyerek geliştireceğimiz güçlü bir iradeyle mücadele bilincini geliştirmeliyiz. Zorluklar sistemin mücadele karşısında ürettiği veya geliştirdiği önlemlerden ibaret; bunların sistem gibi çürük veya geleceksiz olduğunu kavramalıyız; zira kavradığımız oranda bu bilinci kitlelere taşıyabiliriz.

Halk kitlelerinden bağımsız, onlardan kopuk hiçbir devrim mücadelesi başarıya ulaşamaz. Halkla güçlü bağlar kuran devrimci güçlerin başarısı sadece halkla güçlü bağlar kuran güçlerin başarısı olacaktır. Halktan kopuk veya halka rağmen yapılan işlerin görünümlü ne olursa olsun temelde küçük burjuva kaygılara veya beklentilere denk geldiğini, yaşadığımız onlarca hizip deneyiminden ötürü çok iyi biliyoruz. İşçi sınıfının, köylülerin ve

ezilen tüm diğer kesimlerin politik seferberliği devrimin temel hareket biçimidir. Buna büyük önem vermeliyiz. Yeni kuşakları, gençleri devrimci teori ve politikalar ışığında hemen her yerde, kitlelerin öz örgütlerinde, eğitimde, kültürel tüm alanlarda harekete geçirmek için özenle çalışmalıyız. İdeolojik ve kültürel alanda ayrıca ama özellikle öğrencileri, entelektüelleri antiemperyalist ve anti-feodal çizgide davranmaya çağırmalı, bunun için çalışmaya özen göstermeliyiz. Kuşkusuz bu çalışmalarda bütün olanaklar, araçlar kullanılabilir; sorun olanaklar veya araçların kullanımı değil, nasıl, ne için ve yüzümüzün kimlere dönük olarak bunların kullanıldığıdır.

Genel Politik Çizgimiz tüm yönleriyle kumandada olmalı ve bu çizginin hayata geçmesinin tek gerçek bağlantısı sınıf mücadelesidir. Proleter devrimci çizginin bir gereği, onun belirleyici bir sorumluluğu olduğu için emperyalizme, feodalizme ve bürokratik kapitalizme karşı demokratik ve ulusal tüm mücadeleleri açık biçimde, tereddütsüz desteklemeliyiz. Sınıfın perspektifi doğrultusunda kitle çizgisinden ödün vermemeli; sorunların kaynağında kitle çizgisinin hayata geçirilememesi gerçeğinin olduğunu bilerek bu konuya büyük önem vermeliyiz. Eleştiri ve özeleştirinin proletarya partisinin temel kriterlerinden olduğunu tekrarla dolu olsa dahi hatırlamalı, hatırlatmalıyız. Hataları düzeltmek aynı zamanda hatalı düşüncelerden, tarzlardan arınmayı içerir/içermelidir. Böyle olmayan özeleştirimler içten olamaz; hatanın özünü kavrayamayan asla hatasını tam olarak düzeltmiş olamaz... Pratikten öğrenmek komünistlerin bir ilkesidir ve bu nedenle komünistler iyi öğrenicilerdir. Bu öğrenme yöntemi sadece bilgili olmayı içermez, aynı zamanda devrimci bilgiye sahip olmayı içerir, pratiği değiştirme niyetini içerir.

Sürecin zorlukları karşısında bilincimizi kuşanıp, pratikten öğrenerek ve olmazsa olmaz eleştiri-özeleştirme mekanizmasını işleterek -ki bunlar aslında gerçekliği incelemenin yöntemleridir- genel siyasi çizgimizi hayata geçirelim. Aşık Veysel'in gerçekle tamamen uyumlu sözündeki gibi "harekete kimse mâni olamaz." Hareketin kavranması, bunun için de incelenmesi durumunda geleceğin halkların kurtuluşu için proletaryanın muzaffer ilerleyişiyle belirleneceğini görebiliriz. Bugünkü zorluklar, somut olarak özgürlüklere yapılan müdahaleler bu hareket içinde ele alınıp değerlendirilmelidir. Görülecektir ki son derecede güçlü bir devrimci hareketin saflarında bulunuyoruz!

***Aşık Veysel**

İBRAHİM YOLDAŞ PROLETARYA P

Her büyük önderin ancak yaşadığı koşullarda kavranabileceği genel bir doğrudur. İbrahim yoldaşın da büyük komünist önder kimliğinde yaşadığı koşulların tüm izleri vardır. Sosyalist Sovyetleri kapitalizme yönelten SBKP merkezli revizyonizme karşı Başkan Mao'da somutlaşan komünist çizgiyi (Mao Zedung Düşüncesi'ni) savunması, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ilkelerini komünist çizginin yeni seviyesi olarak bayraklaştırması ve komünist partinin temel ilham kaynağı olduğunu vurgulaması, Çin Devrimi'nin derslerini Türkiye devriminde geliştirmesi, bürokratik burjuva sınıfın karakterini olabilecek en uygun fırsatta (Bolşevik Şnurov'un 'Türkiye Proletaryası' adlı araştırmasını okuduğunda) kavraması ve Kemalizmin feodal ve faşist niteliğine karşı net bir komünist tavır takınması, ulusların kendi kaderini tayin hakkını proletaryanın sınıf çıkarları ve toplumsal gelişme bakımından yorumlaması ve Kürt ulusal hareketi somutunda sağlam bir devrimci rota çizmesi, dünyanın sömürge ve yarı sömürgelerinde büyük tek bir ateş gibi yanmaya başlayan halk savaşını benimsemesi, devrim için bu stratejinin zorunluluğuna tamamen inanması ve diğer görüşleri yaşadığı dönemin çarpıcı izlerini taşımaktadır. Bunlar ilk anda da fark edilebilen belirgin izlerdir. Bununla beraber İbrahim gibi komünistlerin kavranması için yaşadıkları koşulların önemi kadar MLM'nin bir bilim olmasından kaynaklanan, belli koşullardan öte gerçekler vardır. Bunlar düşünme yöntemi, felsefe, bakış açısı, gelecek öngörüsü ve komünistler için ayırt edici bir özellik olarak işçi sınıfının kurtuluşu olanağını doğuran ve dolayısıyla oraya dayanan sınıf kinidir. İbrahim'i andığımızda yaşadığı koşulların tüm izlerini de görür, ortaya koyar, değerlendiririz; ama bunların her birinde bir bilimin gerçekleştiğini, somutlaştığını, ete kemiğe büründüğünü fark etmezsek gerçek bir anlamdan söz edemeyiz.

Bu nedenle onu anmak esasta bugünü onun gözünden kavrama çabasını ve bunun için çalışmayı içerir. İbrahim'in bugünün devrim hareketine yön veren çizgisini bayrak gibi dalgalandırmayı unuttursak eğer aslında onu unutturmuş oluruz. Bunun tahammül edilemez bir burjuva tutum olduğunu kesin olarak vurgulamalı ve bilmeliyiz. Tahammül göstermeyeceğimiz şey İbrahim'i MLM'den, dolayısıyla onun her bir ilkesinden, temel anlayışından koparma girişimidir. İbrahim Marksist-Leninist-Maoisttir ve MLM günümüzün komünist bilincidir.

DEVİRİMİZİN ÖNDERİNİ ANIYORUZ

İbrahim flamalarını sallamak, İbrahim'in sözlerini sloganlaştırmak, onun devrimci yaşamını okumak, görüşlerini, devrime dair tezlerini incelemek, silahlı devrim konusundaki netliğini ve dolayısıyla kararlılığını anlamak bugün, 18 Mayıs'ta, Türkiye Devrimine vurduğu darbeyi geçen bunca zamanda daha iyi gördüğümüz bugünde özenle, tam bir istekle yapmamız gereken devrimci bir görevdir. Elbette bir kişiyi anmak, bir insanın yaşamını ve tüm görüşlerini her şeyden üstünmüş gibi konu etmek, devrimi bir yaşamın anlamına indirgemek yadırganacak bir şeydir. Fakat herkes kabul etmelidir veya eder ki tarih kitlelerin eseridir; ve kitleler her zaman belli bir veya birkaç önderin öncülüğünde hareket etmişlerdir. Bu öncü kişiler belli anlarda ve hatta dönemlerde bütün bir kitlenin hareketini devrimci bilinçlerinde kavramış olurlar. Kitleleri devrim doğrultusunda yönlendirme yeteneklerinin gerisinde onların devrimci hareketini tüm yönleriyle kavramış olmaları vardır. Bu bakımdan komünist önderlerden söz edildiğinde aslında kitlelerin bütün hareketini kavrayan ve hatta bu hareketi yeniden ve devrim doğrultusunda üretebilen bir bilinçten söz edilmiş olur. İbrahim'i anmak, tanımak, öğrenmek ve yeniden üretmeye çalışmak sonuç olarak Türkiye Devrimini tanımak, öğrenmek, anlamak ve gerçekleştirmek anlamına gelir. 18 Mayıs'ta 1 kişiyi anmıyoruz sadece, bütün bir Türkiye devrimini ve dolayısıyla dünya devriminin önünü açan, onu bir parçada gerçekleştiren bir hareketi anıyoruz. Bu büyük bir devrimci cürettir; bu karşı devrimi rahat dünyasında olağanüstü huzursuz edecek bir çığıktır; geçmişte kaldığını umdukları oysa tam aksine geleceklere karartacak bir ayağa kalkın çağrısıdır....

Tarihin gördüğü en yoğun sömürünün, ama özellikle talanın ürünü ve kurucusu olan emperyalistlerin zorunlu nedenlerle artan saldırıları karşısında tüm dünya halkları devrimci teorinin kılavuzluğunu arıyor. Bu arayış sanıldığı gibi veya akli evvel bir beklenti olarak doğrudan bir devrim isteği halinde veya bir devrim hareketi biçiminde belirmiyor. Aksine

kitlelerde kendiliğinden beliren bu arayış daha çok düzen içidir; var olanla sınırlı savrulmalar halindedir. Kimi yerde kukla rejimlere öfke seli içinde nostaljik/romantik akımların etkisine giren ezilenler kimi yerde faşizme sarılabilmektedir. Bakmamız gereken nokta kitlelerin hangi akımlarla birlikte oldukları değil, kendi çıkarlarını egemen olanda göremeyip sürekli tercih değiştirmeleridir. Bu anlamda devrimci teorinin kılavuzluğunu aramak dediğimiz şey kitlelerdeki kurtulma eğilimi, isteği, umududur. Devrimci teori işte bunu bir güce, maddi bir harekete, gerçek bir kurtuluş olanağına dönüştürecek olan şeydir. Kitleler onu ancak ortaya çıktığında, kendilerine çağrılar yaptığını gördüklerinde, yol gösterdiğini fark ettiklerinde kabul etmeye, anlamaya başlarlar. Yoksa hemen hiçbir zamanda ve yerde kurtuluş gereksinimini çıkarları doğrultusunda ortaya koyan kitlelerin devrimi başardıkları görülmemiştir. Bunun temel nedeni devrimin önce bir bilinç gereksinmesidir, ancak bir devrimci teori olabildiğinde devrim hareketi gerçek yolunu, yani kendi yolunu bulabilmektedir.

İbrahim tam bu noktada devrimci teoriyi temsil eden, ülkemizin ve dolayısıyla dünya komünist hareketinin baş temsilcisidir. İbrahim Dünya halklarının aradığı devrimci bilinci kendinde somutlaştırmış, dolayısıyla bugünü aydınlatan büyük meşalelerden biridir.

İbrahim Kaypakkaya'yı tanımak, anlamak ve öncülüğünü, daha genel anlamda öğretmenliğini yaşamlarımıza yansıtmak, onu bugün kendimizde var etmek ve hatta büyütmek devrimci teorinin belirleyici rolünü fark etmekle başlar. Onun başardığı şey devrimci teoriyi ayırt edip öğrenmesidir. İbrahim'in çok okuduğunu, öğrenmeye yoğun istekli olduğunu, özellikle bu alandaki çalışkanlığını hepimiz biliyoruz. Onu tanıyanlar, okumuş olanlar bu özelliğini ilk sıralara koyarlar. Ne var ki bu özellik kendi başına devrimci teorinin ayırt edilmesi sağlamaz.

ÖĞRENDİKÇE ÖĞRETEN BİLGE DAVRANIŞ

İbrahim kitlelerle ilişkilerinde de esasen öğrenmeye odaklıdır. Öğretmenin, bilinç taşımanın öğrenmekle ilgisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'de temel bir ilişkidir; öznenin nesne ile ilişkisi nesnenin kavranmasını içerir, nesnesini bilmeyen özne onunla istediği hiçbir şeyi yapamaz. Teorinin

devrimci olabilmesinin koşulu sadece geleceği hedeflemesi, üstün bilgilerle donanması, derin olması vb. değildir. Şüphesiz ki bunlar devrimci teorinin özelliklerindedir, devrimci teori için bu özellikler olmazsa olmazdır. Fakat devrimci teorinin asıl özelliği geleceği yaratabilme potansiyeli, bu anlamda gerçekleşebilme özelliğidir. Kitlelerle birleşmeyen bir teorinin devrimci özelliği güdüktür, dolayısıyla devrimci bir görünüm vermez. Bu nedenle devrim halindeki özne için hareketli, devrim halinde olmayan özne için durağandır denmiştir. Proletaryanın bakış açısı ile birleşmiş MLM'nin sonuna kadar tek devrimci teori olmasının nedeni proletaryanın kurtuluş sürecinin tüm sınıfların ortadan kalkmasını içermesinden ötürüdür; bu anlamda MLM sürekli hareket halindeki proletaryanın ideolojisi olarak sonuna kadar devrimci olmaya yazgılıdır. Bu yazgı bir gerçekliğin ürünüdür...

Devrimci teori, kitlelerdeki kurtuluş eğiliminin farkına varanların, ancak bu anlama gelmek üzere devrime inananların işi olabilirdi. İbrahim bu eğilimin içinde doğmuş ve bu eğiliminden hiçbir zaman kopmamış bir devrimcidir. Devrime inanmak bugün birçoklarına zor görünmektedir. Çünkü kitlelerdeki devrim arayışı birçoklarının beklediği türden belirgin veya güçlü değildir. İçinde olduğumuz toplumun hangi dinamikleriyle ilgilendiğimiz ve doğaldır ki devrimci teorinin kaynağı hakkındaki kavrayışımız burada belirleyicidir. Devrimi kim yapacaktır? Kuşkusuz kitleler. Ancak kitleler devrimi ancak devrimci teorinin kılavuzluğunda, dolayısıyla ancak bir siyasi öncünün yol göstericiliğinde yapabileceklerdir. Devrime inanmanın güç görüldüğü bu zamanlarda devrime daha yoğun bir şekilde, İbrahim yoğunluğunda ve çalışkanlığında inanmanın temel koşulu devrimci teoriyi ayırt edebilmektir; onu bulup çıkarabilme ve bunu sürekli yapabilmektir. İçinde olduğumuz koşullar sürekli ve artan bir yoğunlukta emperyalizmin, feodal artık olmaktan başka bir şey olmayan büyük toprak sahiplerinin, gücünü bunlardan alan bürokrat burjuvaların ayakta kalabilmek için saldırılarıyla şekillenirken devrimci durumun geliştiğinin farkında olmak, kitlelerdeki siyasi savrulmaların aslında bir devrimci arayışa denk geldiğini çözümleyemeyen, buna rağmen devrimci teorinin zayıflığında düzen içinde sıkışıp kalan kitlelere olan inancı sönen bir anlayış öde

ARTİSİNİN KOMÜNİST BİLİNCİDİR

asla devrimci olamaz. Böyle zamanlarda devrimci teorinin kılavuzluğuna gereksinim duyulduğu anlaşılmalı ve kitlelere bunu taşıma sorumluluğu taşınmalıdır; İbrahim'in öğrettiği budur. Kendiliğindencilik ile aramıza koyacağımız mesafe olarak belirecek devrimci iradecilik, bu anlamda İbrahim'in tarzına yaklaşmamız bu temel koşulu sağlamanın yöntemidir.

DEVİRİM İÇİN PARTİ

Örgütü olmayanın tamamen örgütlü ve üstelik silahlı, her bakımdan donanımlı karşı devrim karşısında şansı yoktur. Bu, devasa bir güç olduğu halde halk için de geçerlidir. Ordusu olmayan bir halkın kendisi için bir gelecek kurması olası bile değildir. İbrahim bu açıdan da bu gerçekliği en başından itibaren kavramış bir komünist önder olarak öğretici bir yaşama sahiptir. Örgüt bilincinin hemen her yerde dumura uğratıldığı koşullarda devrimci teorinin bu bilinci öncelikli ve en aktif ve en doğru biçimde üretmesi, yinelemesi olmazsa olmazdır. İbrahim devrimci yaşamının her anında örgütlü olmanın en ileri biçimlerini aramış, bulmuş veya yaratmıştır. Onun hiçbir eylemi örgütü dağıtmak, dumura uğratmak, işlemez kılmak niteliğinde olmamıştır. En azılı, en iflah olmaz oportünistlere, revizyonistlere, şovenlere karşı mücadele ederken de örgütlü olmanın, güçlü ve etkin bir örgüt olmak anlayışıyla hareket etmiştir. Onu bölücü olmakla suçlayanlara verdiği yanıtlar ve aldığı genel tutum bu bakımdan öğreticidir. Bir örgüt olmanın, bu anlama gelmek üzere bir merkezden yönetmenin dağınıklığa, kendiliğindenliğe ve bunların ürünü kaçınılmaz yenilgiye karşı doğru tek seçenek olduğunun daima farkında oldu.

Bununla birlikte İbrahim her komünist gibi safları belirginleştirmekte usta ve inatçıdır. Onu bölücülükle suçlayanlar kendi burjuva anlayışlarına karşı İbrahim'in safları berraklaştıran tutumuna saldırmışlardır. Komünistler birliği işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda tüm halkı birleştirecek çizgi etrafında saf tutmak olarak kavrarlar. Bu İbrahim yoldaşın temel özelliklerinden biridir; çünkü bir komünisttir, halkın çıkarlarını işçi sınıfının bakış açısı doğrultusunda tanımlar ve en büyük birliğin de bunun ürünü olacağını bilir. Bu içerikteki birliğe karşı hareket edenlerin gerçek bölücüler olduğunu bilir. İbrahim komünist safları belirgin kılmanın önemini tama-

men kavramış, ustalardan miras eşsiz bir liderlik örneği sergilemiştir.

EN İLERİYİ ALAN BİR ÖNDER

Devrimci bilinci en ileri haliyle almak, anlamak, tartışmak ve uygulamak komünist hareketin temel bir niteliğidir. Bunun için hem kendi ülkesindeki ilerici aydınların ve genel halk hareketinin donanımına sahip olmak, bu anlama gelmek üzere kendiliğinden bilincin seviyesini bilmek, hem de uluslararası komünist hareketin düzeyini yakalamak gerekir. İbrahim bu bakımdan eşsiz bir liderlik sergilemiştir. Kuşkusuz dünyanın birçok ülkesinde komünist hareketler ve dolayısıyla onları temsil eden, bu hareketleri kendilerinde somutlaştırmayı başarmış komünistler de bu özelliğe sahiptir. İbrahim'i ayırmamızın, eşsiz görmemizin sebebi çok genç bir yaşta ve görece erken bir zamanda bu özelliği göstermiş olmasıdır. Devrimci teoriyi ayırt edebilme yeteneği onda da gördüğümüz nadir bir yetektir. Elbette bu yetenek doğuştan gelmez; bu yeteneğin temeli sınıf bakış açısı ile harmanlanmış doğru düşünme tarzıdır. 'Sonuna kadar devrimci olma'nın İbrahim'de rastladığımız biçimleri onun hayatını okuyan herkesin malumudur. Her türden düşman karşısında net, kararlı; ama aynı zamanda sürekli gelişen olmak İbrahim'in genç yaşta kazandığı bir komünist özelliğidir. Devrimi kavrayışı, devrimimizin 11 stratejik ilkesini belirgin bir biçimde ve en kararlı haliyle formüle etmedeki başarısı, her türden milliyetçiliği tanıma, ayırt etme ve devrim açısından tanımlama basireti, çalıştığı bölgeleri her yönüyle analiz etme çabasındaki doğallık ve gerçekçi tutum onun en ileri olanı görme becerisi ile ilgilidir. Hakeza Mao'nun komünist bilince katkıları karşısında hiçbir bocalama göstermemesi ve bu katkıları kendi ülkesindeki koşullarda geliştirme başarısı da aynı özelliğin bir sonucudur. Onu genç yaşın getirdiği acemilikle, acelecilikle vb. eleştirenlerin ölümünden sonraki gelişmelerin onun 'çabuk' olma, 'hızlı davranma' eğilimini tamamen haklı çıkardığını görmemeleri zayıf devrimci bilinçleriyle ilgili olmalıdır! İbrahim, zamanındaki devrimci gelişmeleri gerçekliğe en yakın düzeyde yakalayabilmiş, olasılıkları öngörebilmiş, hızla harekete geçmenin büyük öne-

mini kavrayabilmiş eşsiz komünist bir önderdir o. Büyük devrimci cüretinin başarısızlıkla sonuçlanması onun hatalı öngörülerde bulunduğunu göstermez. Devrim yolunun düz bir yol olmadığını komünistler iyi bilirler, yolda takılmak, düşmek olasıdır. Partimiz İbrahim yoldaşın yakalanması ve katledilmesiyle bunlardan birini yaşamıştır. Bunun bir savaş olduğunu bildiğimiz için bu darbeyi, bu yenilgiyi yoldaki bir pürüz olarak gördük ve aynı yolda yürümekten vazgeçmedik. Savaşı kavramaktan uzak, yenilgileri büyük devrimci cüretlerin yanlışı olduğu veya olacağı anlayışıyla ele alan oportünizmi reddederek bu yolda yürümeyi sürdüreceğiz.

YOKSULLUĞUN DEVİRİMCI GÜCÜ

Yoksul bir köylü aileden gelen İbrahim'in devrimci bilinç konusundaki üstün yeteneği bazen onun bu kökenine dayandırılır. Kuşkusuz kökeni onun yoksulluğu tanımasında, kavramasında, bunun tamamen farkında olmasında çok önemli bir etkidir. Fakat yoksulluğu bilmek her zaman aynı anlamı taşımaz. İbrahim'de yoksulluğu bilmek yoksul kitlelerdeki devrim ihtiyacını görmekle ilgilidir. Yoksulluğun devrimci bilince açıklığı ve bu bilinci üretme alanı olması İbrahim'in kökeni hakkındaki bilginin işlevi konusunda dikkate değerdir. İbrahim yoksulluğun ürettiği ve üreteceği devrime inanmıştır. O, kökeniyle bu içerikte bağ kurmuş ve bunu açığa vurmak için çok yoğun bir çaba içinde olmuştur. Onun tüm devrimci yaşamı bu çaba ile şekillenmiştir.

DEVİRİM GÖREVİNDE YOĞUNLAŞAN BİR PRATİK YARATALIM

Şimdi ondan öğrenmek, onu anlamak, onu yaşamlarımızın temel öğesi olarak kavramak için düşünürken, tartışırken, yazarken tüm bu yukarıda anlattıklarımızın ve daha fazlasının pratik karşılığını görmeyi istiyoruz. Proletarya partisi bunu aramakta, bunu yaratmakta, bunun için çalışmaktadır. Tüm yoldaşlarımızı, tüm kitlemizi, taraftarlarımızı bizi İbrahim kılavuzluğunda, onun yol göstericiliğinde sorgulaması temel gereksinimlerimizden biridir. Yoldan çıkmak her birimiz için bir olasılıktır; İbrahim'i izleyen bilinçli insanlarımız buna karşı temel silahlarımızdan bi-

ridir. Onlara inanmak ve onlara açık olmak proletarya partisinin temel anlayışlarından biridir veya biri olarak bilinmelidir.

Onu anmanın devrim bayrağını dalgalandırmakla aynı şey olduğunu bilmeliyiz. Devrim bayrağının ilkeleri bellidir. 11 temel ilke doğrultusunda İbrahim'i anacağız; her anmamızı onun kılavuzluğunda tanımlayacağız ve önümüze çıkan engelleri tanımadan ama devrimin yaratıcıları olan kitlelerle bağlarımızı sadece devrim için ve devrim doğrultusunda kurarak ilerleyeceğiz.

Önümüzdeki yıllar emperyalizmin, derin bunalımlar içinde büyük kaoslara sürükleneceği yıllar olacak. Hiç kuşumuz olmamalıdır ki bu, emperyalizmin nefes alamayacak kadar bunalması, zayıflaması, iç karmaşa yaşaması, kendini yemesi gibi olayların gelişmesi demektir. Bu aynı zamanda dünyanın her yerinde sayıca en büyük kitle olan ezilenler üzerindeki baskının katlanılmaz noktaya varması ve bu katlanılmaz baskıya karşı kitlesel ayaklanmalar demektir. Tarih bize böylesi zamanların kaçınılmaz olduğunu ve belli derecelerdeki çürümenin, yozlaşmanın, gerilemelerin, akıl almaz sapmaların sonucunda belirlediklerini öğretmiştir. Etrafımıza baktığımızda gördüğümüz tüm anormallikler böylesi bir zamanı işaret etmektedir. En son, salgın hastalık bahane edilerek hayata geçirilen uygulamalar bu bakımdan özellikle dikkate değerdir. Hemen bütün devletlerin temel politikası işçiler başta olmak üzere yoksul ve emekçi kesimleri sonuna kadar ve neredeyse tam korumasız çalıştırmak olmuştur. Bunun için onların rızasını almak için de hemen hiçbir şey yapmadılar... Ne kadar halk düşmanı olduklarını gösterdiler ve aynı zamanda kim için devlet olduklarını da saklamadan hareket ettiler. Bu devletleri yıkmak için halklar ayaklanmak zorunda. Bu zorunluluğu bilince çıkarmak, tam da bunun için İbrahim'i kendi yaşamımızda gerçekleştirmek bugün onu anmanın esas yoludur. Herkesi İbrahim'i öncelikle kendi kalbinde bayraklaştırmaya ve devamında bulunduğu her yerde anmaya çağırıyoruz.

Şan Olsun İbrahim Yoldaş!

KOLEKTİF DOĞRULTU

'Önder Yoldaşın Bayrağı Gençlerin Kurtuluş Bayrağıdır! Bayrağı Yükseltecek, Geleceği Kazanacağız!

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 48. yılındayız. Devrimimizin rotasını büyük bir açıklıkla ortaya koyan önder yoldaşı ölümünün 48. yılında bulunduğumuz her yerde anmak parti çalışmalarımızın en önemli parçalarından biri olmuştur. Çünkü onu anmak devrimi kavramak ile aynı şeydir; İbrahim Kaypakkaya'yı anmak esas olarak onun komünist düşüncelerini anlamak ve kavramaktan geçiyor. Onu kavramak bugünkü koşullarda kurtuluş bayrağını daha yükseklerle çekmeyi gerektiriyor. Faşist diktatörlüğün çok yönlü krizinin halk kitlelerine saldırı, sömürü ve geleceksizlik olarak yansımaları bulduğu koşullarda, İbrahim Kaypakkaya'nın komünist çizgisi; Türk-Kürt çeşitli milliyetlerden emekçi halka ve gençliğe kurtuluşu getirecek, köhne düzeni yıkıp Demokratik Halk İktidarı'nı kuracak biricik çizgidir.

İbrahim yoldaş, işkencede ser verip sır vermeyen çok daha ötesinde berrak, devrimci komünist bir bilincidir. Proletaryanın nihai kurtuluşunu sağlayacak devrimci teorinin kavranması ve bunun gerçekliğe dönüştürülmesi olarak ülkemiz şartlarında geliştirilmesidir; Bu bilincin aynasında şekillendirilen bir devrim programı ve devrimin öncü unsuru olan KP'nin inşasıdır. Bu bağlamda İbrahim yoldaşı anlamak için ilk olarak düşünce ve yönteminin şekillendiği dönemi incelemek gerekir. Çünkü İbrahim'in düşüncelerini ve bakış açısını, yöntemini etkileyen içerisinde bulunduğu dönemin koşullarıdır.

1960'ların ortalarında başlayan ve '70'li yılların başına uzanan süreç, dünyada ve özelde Türkiye'de büyük toplumsal gelişmelerin yaşandığı, ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerinin gelişme gösterdiği ve sınıf mücadelesinin ivmeli büyüdüğü bir döneme tekabül eder. Bu dönemde işçi sınıfının, emekçilerin, köylülerin ve özelde de üniversiteli öğrenci gençliğin mücadelesinde büyük bir mesafe kat edilmiş, mücadele tüm alanlara genişleyerek keskinleşmişti.

Bu dönemin gençlik nezdinde bir diğer özgün yanı ise Avrupa'daki '68 Hareketi'nin belli etkisiyle beraber bilhassa '66 yılında sosyalizmde sınıf mücadelesinin kristalize olduğu Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden,

özellikle Vietnam'da halkın şaheseri çamura saplanan emperyalist saldırıya karşı sergilenen ve zafere ulaşan ulusal kurtuluş mücadelelerinden ve tüm dünyayı saran büyük devrimci dalgadan fıskıran devrimci fikirlerin gençlik içerisinde boy verip yaygınlaşmasıdır. Anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal mücadelenin gelişmesi özellikle gençlerde büyük devrimci dönüşümleri, dolayısıyla devrimci halk hareketlerine inancı geliştirmiştir. Öyle ki bu mücadelenin bağrında devrimci ve komünist önderler yetişmiştir.

Militan kitlesel yükselişe paralel olarak uluslararası komünist hareket

indeki tartışmalar da modern revizyonist etkileri kırıyor, ideolojik-politik temeldeki saflaşmaları belirginleştiriyordu. Yaşanan kırılma ve saflaşma on yılın sonuna doğru daha da ivmelenmiş, bir dizi yeni tartışmayla beraber daha güçlü yaşanmaya başlanmıştı. Verili objektif koşullar Türkiye'deki devrimci ve komünist hareketi (THKO, THKP-C, TKP/ML) mayalarken TİP (Türkiye İşçi Partisi) içerisinde kümelenen reformist-revizyonist çizgiyi berrak bir biçimde bunlardan ayırmıştır.

Dünyada gelişme gösteren devrimci mücadelelerin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin ülkemizdeki etkileri büyük olmuştur. Reformist ve revizyonist kesimlerce öne çıkarılan '68 gençlik hareketinden daha çok devrimci ulusal kurtuluş mücadelelerinin, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin, emperyalizmi ve feodalizmi art arda darbeleyen demokratik halk devrimlerinin yarattığı etki devrim mücadelesinin temel fikirlerinin ve hareketinin doğuşuna önemli bir katkı sunmuştur. THKP-C, THKO'nun doğuşu bu sürecin içinde gerçekleşmiştir.

Gençlik hareketi, işçi sınıfının mücadelesi, köylülerin toprak işgali ile yük-

selen mücadelesinde kitleler henüz komünist öncüsünü ve önderini bulmuş değildir. Bu dönemde anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelenin gelişmesine ve genişçe bir kitleyi etkisi altında almasına karşın sınıf bilinçli bir proleter hareketten yoksun süren bir mücadele söz konusudur. Bu toplumsal kalkışmaların incelenmesi, doğru sonuçların çıkarılması ve tüm bunların toplamında ülke devriminin yolunun tayin edilmesi ancak MLM biliminin ışığında şekillenen devrimci bir teoriyle mümkün olacaktır. İşte dünyada sınıf mücadelesinin devrimci temelde ve silahlara dayanan hareketinden boy veren 71 çıkışından farklı olarak TKP/ML komünist-devrimci bir çizgiyle bir başka kopuş sağlayarak ortaya çıkmıştır. İbrahim'i diğer önder ve anlayışlardan ayırtan yöntemi ve bu dönemi sınıfsal temelde değerlendirmesidir.

İbrahim Kaypakkaya, döneminin diğer devrimci önderlerinden farklı olarak sistemin belirlediği sınırları, Ke-

malist ideolojinin yarattığı bulanıklıkların tümünü parçalamıştır. İbrahim Kaypakkaya "Türkiye'de Milli Mesele", "Başkan Mao'nun Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım", "TİKP Program Taslağı Eleştirisi" ve "Şafak Revizyonizminin, Kemalist Hareket, Kemalist İktidar Dönemi, 2. Dünya Savaşı Yılları, Savaş Sonrası ve 27 Mayıs Hakkındaki Tezleri" başlıklı makalelerinde Halk Savaşı, Ulusal Sorun, Kemalizm, parti anlayışı, devrimin yolu gibi tüm temel konularda ve daha bir dizi sorunda da tezlerini ortaya koymuş, devrimci teoriyi bunlarla inşa etmiş ve kızıl bayrağı onu lekeleyenlerin elinden alıp komünist partisini, TKP/ML'yi kurmuştur.

İbrahim'in bilinci dönemin diğer anlayışlarından daha berraktır. Çünkü o, maddi sürecin bilincini, gerçeğin haklılığını, tarihsel meşruluğunu ve MLM bakış açısıyla uygunluğunu bilince çıkarmıştır. Bu diyalektik ve materyalist ilişki kavranırsa Komsomolcular olarak onu tam anlamıyla anlayabilir ve sınıf mücadelesinde etkili bir bilince dönüştürebiliriz. Kuşkusuz bu bilinci ve devrimci teoriyi Yeni Demokratik Devrim mücadelesi ile buluşturmak halk gençliğinin en ileri müfrezesinin, yani Komsomolun görevidir. Anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal

mücadele hattıyla Yeni Demokratik Devrim mücadelesinin içinde dinamik bir güç olan halk gençliği ancak bu bilinçle hareket ettiğinde köhneleşmiş sömürü düzenine karşı geleceği kazanabilir.

Gençliğin iktidar savaşındaki misyonu, İbrahim yoldaşın KP'nin varlığının ve önderliğinin zorunluluğunu kavramasındaki bilincini de barındırır. Reformizm, revizyonizm ve düzenicilik rüzgarına karşı yürüyen önder yoldaş, maceracı küçük burjuva çizgiden kopuşunu da gerçekleştirmiştir. İbrahim yoldaş aynı zamanda o dönem içerisinde öğrenci gençlikte yaygın bir biçimde var olan yarı aydın sınıfsal karakterden sıyrılıp tam anlamıyla proleter bir kimliğe bürünmüştür. Bundandır ki onu 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nden köylülerin toprak işgallerine uzanan süreçlerde en önde, sıklıkla görmek mümkündür. Önder yoldaş bu yönüyle de kendi pratiğinde gençliğin mücadelesi ile emekçi halkın mücadelesinin kopmaz bağlarla birbirine bağlı olduğunu göstermiştir.

Günümüzde özellikle küçük burjuva hareketlerin gençlik üzerindeki azımsanamayacak etkilerinden ötürü halk gençliğinin değişim isteyen, isyan eden, sınırlandırmaları kabul etmeyen tavrının düzenici hak taleplerine ve sistem içi arayışlara doğru meylenmesine karşı bir kez daha yönümüzü ve halk gençliğinin yönünü Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisine döndürmek, onu kavramak ve kavratmak esasımız olmalıdır.

Halk gençliğini kendi sorunları etrafında örgütlemenin, geleceğin kazanılması için savaştırmanın, bunun için ona sınıf bilincini kuşandırmanın biricik adresi, İbrahim yoldaşın bizlere miras bıraktığı teori ile şekillenen halk gençliğinin en ileri örgütlenmesi olan Komsomol saflarıdır. Safları sıklaştırmalı komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı, onun çizgisini kavrayarak yürümeliyiz. Biliyoruz ki bu çizgi proletaryaya kurtuluşu getirecek biricik çizgidir. Onun genç beyni ve mahir elleriyle temel görüşleri açıklanmış ihtilalci programımız partimizin 1. Kongresi ile şekillenmiştir ve kızıl bayrağımız devrimimizin programı ile daha da yükseklerle çekilmiştir. Komsomolcular olarak bu bayrağı önder yoldaşı kavrayarak taşıyacak mücadeleye bu bilinçle atılacağız!

TKP/ML TMLGB-MK

MAYIS 2021

Yeldana Kaharman ve Üç Maymunu Oynayan Devlet

Devlet tüm aygıtlarıyla kadın cinayetlerinin üzerini örtmeye, üç maymunu oynayarak kadın cinayetlerini meşrulaştırmaya devam ediyor. Çeteci Peker'in açıklamalarıyla yeniden gündeme gelen Yeldana Kaharman'ın şüpheli ölümü yalnızca bunlardan biriydi.

Elazığ'da Kanal 23'te çalışan Fırat Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencisi Kazakistan uyruklu Yeldana Kaharman, eski İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'ın oğlu AKP Elazığ Milletvekili Tolga Ağar ile röportaj yapmak için evine gittikten bir gün sonra 28 Mart 2019'da evinde ölü bulunmuştu. Yine 2019 yılında Yeldana'nın dosyası kovuşturmaya yer olmadığı gerekçesiyle apar topar kapatılmıştı.

Çeteci Peker sosyal medyada yayınladığı videoda Zülfü Tolga Ağar'ın Elazığ'da bir yerel televizyonda muhabirlik yapan Kazakistan uyruklu Yeldana Kaharman'a cinsel saldırıda bulunduğunu ve genç kadının jandarmaya sığındıktan sonra evinde ölü bulunduğunu iddia etmişti. Peker, Yeldana'nın helikopterle evinden alındığını da öne sürmüştü. Jandarma Genel Komutanlığı'nın yalanladığı açıklamalara Zülfü Tolga Ağar'dan da elbette yalanlama geldi. Tüm bu yalanlamalardan sonra Elazığ Cumhuriyet Başsavcılığı da gecikmeyerek Kahar-

man'ın intihar ettiğine dair hiçbir delil-rapor sunmaksızın şu açıklamayı yaptı: "Yürütülen soruşturma kapsamında yapılan olay yeri incelemesi, ölü muayene ve otopsi işlemi ve dinlenen tanık beyanları sonucunda müteveffa Y.K.'nın (Yeldana Kaharman) asıya bağlı gelişen asfiksi sebebiyle vefat ettiği, müteveffayı intihara azmettiren, teşvik eden, intihar kararını kuvvetlendiren veya intiharına herhangi bir şekilde yardım eden kimsenin bulunmadığı tespit edilerek 16/10/2019 tarihinde Kovuşturmaya Yer Olmadığına Dair karar verildiği anlaşılmıştır." Üstüne üstlük Yeldana Kaharman'ın cinayet olasılığını güçlendiren şüpheli otopsi raporunu yayınlayan gazeteci Baransel Ağca'ya soruşturma açıldı.

Kadınlar tecavüze uğrayıp intihar süsü verilerek katlediliyor. Devletin tüm olanakları tecavüzcü ve tacizci erkekleri korumak için seferber ediliyor. Çeteci Peker'in açıklamaları devletin tüm pisliğini açıkça gözler önüne sererken, kadın cinayetlerinin üzerini örtme noktasında tüm kadro ve aygıtlarıyla ne kadar profesyonelleştiğini de gösteriyor. "Minareyi çalan kılıfını hazırlar" anlayışıyla kadın cinayetleri noktasında egemen sınıflar, kadın "escort"tu, kadın "kuyruk sallamıştı", "etek giymişti", "kakhaha atmıştı", "gece

yarısı dışardaydı" vb. suçu kadınların üzerine atarak kılıfını her türlü buluyor. Kadıköy'de diş hekimliğinde temizlik işçiliği yapan göçmen kadın işçi, patronu olan diş hekimi tarafından cinsel saldırıya maruz kalıyor ve göçmen işçinin yardım çığlıklarını duyan çevredekiler ise olaya müdahale ediyor. Bunun üzerine kadının para almak için iftira attığı, diş hekimi olan İsmail Beker'in saygın bir kişi olduğu öne sürülerek algı oluşturulmaya başlanıyor. Bu algıyı oluşturanların çoğunluğu erkekler ve kaygı ise şu oluyor; ya bize de iftira atılırsa (!) Bu meseleye dair örnekler çoğaltılabilir, genişletilebilir. Ancak meselenin özü hep aynı kalıyor; kadını suçlamak adına erkekte "övünülecek" noktaları zorlamak... Bugün kadın cinayetleri ile gündeme gelen devletin kadro yapısındaki bakış açısı da aynı olabiliyor: "Onlar saygın kişiler."

Devletin kadına yönelik saldırılardaki tutumu, kol kırılır yen içinde kalır misali olmakta ve saldırıların üstü kapatılmaya çalışılmaktadı. Hele ki katledilen kadın "yabancı" uyrukluysa bu iş hiç de zor değildir. Nadira Kadirova'nın ölümü de Yeldana Kaharman gibiydi. Özbekistan uyruklu Nadira Kadirova, AKP Milletvekili Şirin Ünal'ın evinde 23 Eylül 2019 tarihinde şüpheli bir biçimde ha-

yatını kaybetmişti. Kadın cinayetlerinde, kadına yönelik şiddette kaplumbağa hızıyla hareket eden emniyet söz konusu Nadira Kadirova'da iki gün içerisinde "intihar" teşhisi koymuştu. Yine aynı şekilde mahkemede "Kovuşturmaya yer yoktur" kararı vererek dosyayı alelacele kapatmıştı. Yine Gülistan Doku'nun kaybolması sonrası baş şüphelilerin devletle doğrudan ilişkili olduğu orta-

taya çıkmıştı. Ama ne Gülistan Doku yaklaşık 500 gündür bulundu ne de baş şüpheliler Zaynal Abakarov ve polis memuru olan babası yargılanmıştı. Ve elbette baş şüpheliler yargılanmazken "Gülistan Doku nerede?" diye soran Munzur Üniversitesi öğrencilerine devlet soruşturma açmıştı.

İsimler değişik olsa da devletin yapısı ve niteliği, kadın cinayetlerine karşı geliştirdiği refleks hep aynı. Bugün kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddet noktasında erkek adalet iyi hâl indirimleriyle, göstermelik yargılamalarla kendini gösterirken söz konusu devlet kadroları olduğunda şüpheliler göstermelik yargılamaya dahi tabi tutulmaksızın bunu gündeme getirenler, hesap soranlar hedefe oturtulmakta ve yargılanmaktadır. Bu da şunu göstermektedir ki kadın cinayetlerinin hesabı yalnızca örgütlü mücadele ile sorulacaktır. Erkek egemen devlet, cinayetlerin ne kadar üzerini örtmeye çalışsa da mücadele ve direniş ile cinayetler gün yüzüne çıkarılacaktır. Bugün devletin tüm aygıtları kadına yönelik şiddet ve cinayette üç maymunu oynamayı kendine görev bilmişse biz kadınlar da hesap sormayı, öz savunma ve gasp edilmiş haklarımızı en yüksek sesle savunmayı kendimize görev bilmeliyiz.

Yarı-Sömürgeliğin Kaçınılmaz Sonucu: Dış Politikadaki "U" Dönüşü Üzerine -II

Bugün ise ABD'de yaşanan iktidar değişiminin ardından artık TC devletinin bu politikayı sürdürebilme şansı hepten ortadan kalkmıştır. Biden'la birlikte ABD küresel hegemonyasını tekrardan tesis edebilmek adına Rusya ve Çin'e karşı daha sert bir rekabet yürütmeye hazırlanmaktadır bu doğrultuda müttefiklerini ve uşaklarını bu mücadelede daha çok kullanmak istemektedir. dolayısı ile ABD'nin artık yarı sömürgelerinin Rusya ve Çin'le ilişkilerinin geliştirmesine tahammül göstermeyeceği ortadadır. ABD küresel hegemonyasını yeniden inşa edebilmek için öncelikle yarı sömürgelerini tekrardan tam itaat eder hâle getirmek zorunda olduğunu görmektedir. Bu sebeple Biden işbaşı yapar yapmaz yarı sömürgelerinin iplerini sıkılaştırmak adına harekete geçmiştir. Bu hususta AB ile birlikte hareket etmeye özen göstermektedir. Trump döneminde ABD ile AB arasında yaşanan sorunların büyümesi, bu emperyalistlerin ortak hareket etmesini önlemişti. Bu durum ABD'nin yarı sömürgelerini hizaya çekmek adına uyguladığı baskısının etkisini sınırlamıştı. TC devleti başta olmak üzere birçok yarı sömürge, ABD'nin baskılarını arttırdığı dönemlerde çareyi AB'ye yanaşmakta bulmuştu. Bugün ise Biden AB'yi de yanına alarak yarı sömürgelerin manevra imkanlarını da elinden almış ve tam itaatten başka hiçbir şans bırakmamıştır. Artık ABD ve AB'ye bağımlı olan devletlerin emperyalistler arasındaki çelişkilere oynayarak dış politikada kendi ajandalarını takip etmeye çalışmaları, hele ABD ve AB'ye rağmen adımlar atmaları mümkün değildir. Nitekim Biden telefonda görüştüğü uşaklarına "artık işlerin eskisi gibi yürümeyeceğini" söyleyerek bu mesajı net bir şekilde vermiştir. Biden aynı mesajı Erdoğan'a susarak, yani başkan seçilmesinin ardından uzunca bir süre aramayıp vermiştir. TC devleti de bu mesajı almış, son

gelişmelerin de gösterdiği üzere dış politikasını yeniden ABD ve AB ile uyumlu hâle getirmek adına "U dönüşü"ne başlamıştır.

Dış politikada bu "U dönüşü"nin ortaya çıkmasına şaşılacak hiçbir şey yoktur. Zira TC devleti ekonomik, politik ve askeri açıdan ABD ve AB ile tam entegre olmuş, bu emperyalistlere göbekten bağımlı olan yarı sömürge bir ülkedir. Bugün TC devletinin ticaretinin yarısı Avrupalı emperyalistlerle gerçekleşmektedir. TC ekonomisi büyük oranda Avrupa ve

Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan önce Alman emperyalizminin uşağı olan Türk komprador bürokratik burjuvazisi savaşın ardından ABD emperyalizminin kanatları altına girmek durumunda kalmıştır. Lakin bu tür değişimler yarı sömürgelerin iradeleriyle-tercihleriyle değil, emperyalistler arasındaki güç dengelerinin değişmesi ile, bir emperyalistin diğer emperyalisti alt ederek o pazarı ele geçirmesiyle olur. Bugün, daha yeni yeni güçlenen Rusya ve Çin'in, Türk komprador burjuvazisi açısın-

bistan ve Mısır başta olmak üzere neredeyse bütün Arap devletlerinin TC devletine "düşman" olmasına yol açmıştır. Zira, S. Arabistan da, Mısır da bölgedeki Arap devletlerinin "lideri" olma iddiasındaki ülkelerdir. Dolayısı ile bu iki devlet, TC devletinin Arap ülkelerindeki etkisini arttırmaya çalışmasında rahatsızlık duymuşlardır. Dahası, bu devletler görece daha liberal bir çizgiye sahip olan Müslüman Kardeşleri kendi iç rejimlerine yönelik de bir tehdit olarak görmektedirler. Nihayetinde

AKP'nin Ortadoğu politikası, Arap ülkeleriyle ilişkilerin gerilmesine ve bu ülkelerle olan ticari ilişkilerin de ciddi hasar almasına yol açmıştır. Türk ticaret burjuvazisi açısından Ortadoğu ülkeleri en önemli pazarlardan biridir. Arap Baharı sürecinde, daha geniş pazarlarda etkin hâle gelme iştahı ile AKP'nin İhvanı-yayılmacı politikalarını destekleyen komprador burjuvazi, bugün elde olan pazarların dahi kaybedilmiş olmasından ciddi anlamda rahatsızdır. Bu sebeple, komprador burjuvazi AKP'den artık bölge ülkeleriyle ilişkilerin düzeltilmesini istemektedir. Bölge ülkele-

ABD'deden akan sıcak para ile dönmektedir. Bu akışta meydana gelen en ufak bir aksaklık bile ekonomiyi alt-üst etmeye yetmektedir. NATO üyesi olan Türkiye, askeri olarak da ABD ve AB'ye tam bağlıdır. TC ordusunun yüksek teknoloji gerektiren donanımı ABD ve AB'den gerçekleştirilen ithalatla sağlanabilmektedir. Dolayısı ile böyle bir devletin, ABD ve AB'nin ipleri sıkılaştırarak tam itaati dayattığı bir konjonktürde, başka bir şansı yoktur. Yani bugün gerçekleşen "U dönüşü" Türk hakim sınıfları açısından bir tercih değil zorunluluktur. Her alanda ABD ve AB'ye bağımlı olan TC devletinin, Rusya ve Çin'i tercih etme imkânı yoktur. Elbette yarı sömürgelerin buldukları kamp dolayısı ile efen-dileri de değişebilir. Örneğin ikinci

dan ABD ve AB'nin yerini tutabilmesi mümkün değildir.

Altını çizmek gerekir ki mevcut dış politikanın iflas etmesi ve Türk komprador burjuvazisinin bundan duyduğu rahatsızlıkta da AKP'yi dış politikada bir "U dönüşü"ne mecbur bırakmaktadır. İzlenen politika neticesinde yalnızca Irak ve Suriye'de Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik saldırılar arttırılabilmiş ve bu ülkelerde, kimi bölgeler işgal edilebilmiştir. Ancak Kürtlerin özellikle Suriye'de bir bütün kazanımları tasfiye edilememiştir.

Bunun yanında Ortadoğu'da izlenen İhvanı-yayılmacı politika, Sünni-Arap aleminin liderliğine oynanması elle tutulur hiçbir kazanç getirmemiştir. Tam tersine bu politika S. Ara-

riyle ilişkilerin düzeltilmesinin yolu ise TC devletinin İhvanı politikasını terk ederek yeniden ABD-AB ile uyumlu bir dış politika izlemesinden geçiyor.

Diğer taraftan ABD-AB ve onların bölgedeki uşaklarıyla yaşanan gerilim Doğu Akdeniz'de de TC devletinin yalnızlaşmasına ve enerji kaynaklarının paylaşımından tamamen dışlanmasına yol açmıştır. Geleneksel olarak TC devleti ve Yunanistan arasındaki sorunlarda "tarafsız" davranan ABD, bugün ise ağırlığını Yunanistan'dan yana koymuştur. TC devletinin Ortadoğu politikası nedeniyle gerilim yaşadığı Arap devletleri de (Mısır, BAE, S. Arabistan) Yunanistan'ın yanında konumlanmıştır. TC devleti Doğu Akdeniz'de tatbi-

Dış politikada bu “U dönüşü”nün ortaya çıkmasına şaşılacak hiçbir şey yoktur. Zira TC devleti ekonomik, politik ve askeri açıdan ABD ve AB ile tam entegre olmuş, bu emperyalistlere göbekten bağımlı olan yarı sömürge bir ülkedir. Bugün TC devletinin ticaretinin yarısı Avrupalı emperyalistlerle gerçekleşmektedir. TC ekonomisi büyük oranda Avrupa ve ABD’deden akan sıcak para ile dönmektedir. Bu akışta meydana gelen en ufak bir aksaklık bile ekonomiyi alt-üst etmeye yetmektedir. NATO üyesi olan Türkiye, askeri olarak da ABD ve AB’ye tam bağlıdır.

katlar düzenleyip, gerilimin tırmandırarak enerji paylaşımı masasına dahil olmaya çalışmıştır. Ne var ki ABD ve AB’nin yaptırım baskıları ile geri adım atmak, araştırma-sonday gemilerini bölgeden çekerek gerilimi düşürmek zorunda kalmıştır. Yani AKP’nin D. Akdeniz politikası da iflas etmiştir. Türk hâkim sınıfları artık anlamıştır ki ABD-AB ile Mısır-İsrail başta olmak üzere bölge devletleriyle ilişkileri düzeltmeden D. Akdeniz’de enerji paylaşımı masasına dahil olabilmesi mümkün değildir. Bu da mevcut dış politikayı terk etmeyi gerektirmektedir.

Öte yandan Rusya ve Çin’e yaklaşmanın ABD ve AB ile gerilimi artırması, Türk komprador burjuvazisinin özellikle TÜSİAD’da temsil edilen kliği ciddi anlamda endişelendirmektedir. Komprador burjuvazinin çok önemli bir bölümü ABD ve AB’li tekellerle büyük oranda entegre olmuş, onların ülkedeki acentaları durumundadırlar. Dolayısı ile ABD ve AB’nin aynı anda TC’ye ekonomik yaptırımlar uygulama ihtimalinin belirmesi, komprador burjuvaziye korkutmuştur. Bu sebeple AKP’den ABD ve AB ile ilişkileri tekrar yoluna koymasına istenmektedir. Nitekim TÜSİAD’ın sık sık bu yönde açıklamalar yapması bu isteğin bir tezahürüdür.

Nihayetinde tüm bu faktörler TC devletinin ABD ve AB ile tam uyumlu bir dış politika çizgisine yeniden çekilmeye zorlamaktadır. TC devleti de bu zorunluluğu artık idrak etmiş ve kimi adımları da atmaya başlamıştır. ABD ile ilişkilerin onarılması bu “yeni dönemde” Türk hakim sınıfları açısından öncelikli meseledir. Ancak ABD, ilişkilerin düzelmesi için öncelikle TC devletine, Rusya ile arasına mesafe koymasını dayatmaktadır. Bu doğrultuda, TC devletinin bir şekilde S-400’lerden kurtulmasını beklemektedir. Nitekim AKP de S-400 meselesinde geri adım atacağını sinyallerini vermektedir. H. Akar’ın “S-400’leri depoya kaldırma” açıklamaları bu minvalde okunmalıdır. Öte

yandan TC ordusunun Karadeniz’de ABD ile tatbikatlar yapması da Rusya ile araya mesafe koyulmaya çalışıldığının bir diğer göstergesidir. ABD, Türk hakim sınıflarına her alanda kendisi ile tam uyumlu bir politika izlemesini dayatmaktadır. Bu sağlanana kadar AB ile birlikte uyguladığı baskıyı sürdürecektir. Nitekim TC devleti, D. Akdeniz meselesinde de Yunanistan’la masaya oturmak zorunda kalarak enerji paylaşımında ABD ve AB’nin bırakacağı paya razı olacağını göstermiştir.

ABD-AB ile bir diğer anlaşmazlık da Kürt meselesinde yaşanmaktadır. ABD TC devletinin içeride Kürtlerle masaya oturmasını, en azından Suriye’deki Kürtlerle bir şekilde anlaşmasını istemektedir. TC devleti bugüne kadar ABD’nin Türk hâkim sınıflarını daha fazla Rusya’nın yanına itmemek adına sessiz kalıp onay vermesiyle Rojava’da, Irak Kürdistanı’ndan işgal operasyonlarına girişmiştir. Ancak Biden yönetimi İran ve Suriye’ye karşı kullanabilmek adına QSD ile ilişkilere Trump döneminde göre daha çok önem vermektedir.

Öte yandan son dönemde Mısır, İsrail ve S. Arabistan ile ilişkilerin onarılması adına atılmak istenen adımlar da ABD ve AB ile ilişkileri düzeltme çabalarının bir parçası olarak okunabilir. ABD’nin, AKP’nin Ortadoğu politikasından özellikle de Müslüman Kardeşler’e desteğini sürdürmesinden büyük rahatsızlık duyduğu bilinmektedir. Bu sebeple AKP/RTE bugün Mısır, İsrail ve S. Arabistan gibi bölgedeki diğer ABD uşaklarıyla arasını düzeltmeye çalışarak ABD ile uyumlu bir Ortadoğu politikasına geçiş yapacağını sinyallerini vermektedir. Mısır ve S. Arabistan ile anlaşmaya çalışarak AKP, İhvancı politikasının iflas ettiğini de kabul etmiştir. Zira bu ülkelerle arayı düzeltmenin yolu Müslüman Kardeşler’e verilen desteğin kesilmesinden ve “Sünni-Arap” liderliği iddialarından vazgeçilmesinden geçmektedir. Nitekim Mısır ve S. Arabistan bunları ön şart

olarak AKP’nin önüne koymuşlardır. ABD ve AB ile de ilişkileri düzeltmek adına TC devletinin bu geri adımı atmaktan başka bir çaresi yoktur.

Dış politikadaki bu dönüşünün Türk hâkim sınıflarına ciddi bir faturası olacağını da belirtmek gerekir. Bu faturayı çıkaracak olan Rusya ve Çin olacaktır. Çin ve özellikle Rusya’nın TC devletinin yeniden ABD ve AB eksenine kaymasından ciddi bir rahatsızlık duyacağı aşikârdır. “Denge siyaseti”ni sürdürebilmek adına verilen tavizler nedeniyle Rusya ve Çin’e birçok alanda bağımlı hâle geldiği de bilinmektedir. Dolayısı ile Rusya’nın da Çin’in de elinde TC’yi cezalandırabilecekleri birçok alan ve araç vardır. Yani Rusya ve Çin ile ilişkilerin bozulmasının da ağır bir bedeli olacaktır. Kuşkusuz bu bedelin ödeneceği alanlardan birisi Suriye’dir. TC devleti Suriye’ye Rusya’nın izni ile girmiştir ve onun göz yumması ile Suriye’de kalabilmekte, işgal ettiği kimi bölgeleri elinde tutabilmektedir. Ancak bu saatten sonra artık Rusya’nın, TC’nin Suriye’deki varlığına daha fazla tahammül göstermeyeceği açıktır. Nitekim TC devletinin ABD ve AB’ye yanaşmaya başlaması ile birlikte İdlib ve El Bab’da bombardımanlarına yeniden başlamıştır. Yani TC’nin bu bölgeleri artık eline tutabilmesinin mümkün olmadığı söylenebilir. Türk hâkim sınıfları için Suriye defteri artık kapanmaktadır. Avrupa Parlamentosu da TC’yi Suriye’de işgalci olarak gördüğünü açıklamıştır. Yani emperyalistler bu konuda başka nedenler kaynaklı anlaşmıştır. Bu Türk hakim sınıflarının Suriye’deki hayallerinin sonudur. Bundan sonra olsa olsa hamaset nutukları atılır, çok kez yapıldığı gibi.

Özcesi dış politikada Türk hâkim sınıfları açısından “Arap Baharı” ile başlayan bölgesel liderlik ve toprak genişletme hülyalarının görüldüğü dönem kapanmıştır. Bu hülyaların yön verdiği ve zaten iflas etmiş olan politikalarından çark edilmek zorunda kalmıştır. Yarı sömürgeleşme gerçeği

AKP ve RTE’yi yeniden ABD ve AB’nin kollarına atmıştır. Kuşkusuz dış politikada gerçekleşen bu dönüşümün AKP ve RTE açısından bir bedeli olacaktır. Zira “yeni” politikaların eski kadrolarla yürütülmesi mümkün değildir. AKP’nin hem ABD-AB için hem de diğer bölge ülkeleri açısından güvenilmezliği ortadadır. Dolayısı ile Türk hakim sınıflarının ilişkilerini düzeltmek istediği bu güçlere güven verebilmek adına RTE ve AKP’yi iktidardan indirmeleri güçlü bir ihtimaldir.

Diğer yandan dış politikada yaşanan bu “U dönüşü”nün AKP’nin MHP ile kurduğu ittifaka ciddi bir olumsuzluk olarak yansıtacağı söylenebilir. Türk komprador burjuvazisinin en saldırgan kesiminin temsilcisi olan MHP’nin, ilhakçı-yayılmacı politikalarından vazgeçilmek zorunda kalınmasından ciddi anlamda rahatsızlık duyacağı ortadadır. Hele AKP, ABD’nin dayatması sonucu Rojava’nın statüsünü kabullenmek zorunda kalırsa, MHP ve ulusalçı-Kemalistlerle tekrardan açık bir çatışmaya sürüklenmesi ihtimali güçlüdür. Yani dış politikadaki bu “U dönüşü” iç politikada da ciddi çalkantılara ve değişimlere yol açacaktır. Bunu önlemek adına içeride KUH’a saldırıları arttırarak, HDP’nin kapatılması gibi MHP’nin kimi istemlerine “evet” diyecektir. Buna MHP’nin razı olup olmayacağını zaman gösterecek.

Son söz olarak belirtmek gerekir ki Türk hakim sınıfları ABD ve AB’nin yeniden gözüne girebilmek adına, yine bu emperyalistlere birçok taviz verecek, halkın yarattığı değerleri bunlara daha fazla peşkeş çekecektir. Önceki dönemde “maceracı” politikaların faturasını halka ödeten AKP, şimdi de bu politikalarından dönüşün faturasını halka çıkaracaktır. Dolayısı ile halk açısından yegâne çözüm emperyalistlerin ve onların uşağı yerli hâkim sınıfların sömürücü düzenini muzaffer bir devrimle yerle bir etmektir.

Örgütümüzün Güvenliğinden Ne Anlamalıyız?

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Komünist Partisi'nin güvenliği ve onun örgütlerinin güvenliği sorununu, yüzeysel ve dar bir tarzda ele alıp geçmemeliyiz. Sadece toplantıların güvenliği konusunda; nasıl geldik, nasıl hareket ettik, dikkat çekici bir şeyler gördük mü görmedik mi türünden hususların sorgulanmasına sorunu sıkıştırıp, işin içinden çıkmamalıyız. Bu önem ve dikkat, parti ve parti faaliyetlerinin hepsi için geçerlidir. Fakat ideolojik-politik düzeye, örgütsel çalışma deneyimine, bu konularda parti örgütleriyle doğru bir bilinç ve azami yeterlilik kazanılması açısından gerekli süreçlerin işleyip işlemediğine, gelişme ve yeniliklere göre de soruna dair değerlendirmelerin çerçevesi değişebilir ve değişmelidir. Yeni komitelerde önce partinin güvenlik anlayışını, ilke ve esaslarını konu etmeliyiz.

Proletarya Partisi'nin güvenlik anlayışı ya da ilke ve esasları, sınıfsal ideolojik konumuyla doğrudan ilişkilidir. Proletaryanın çıkarlarına ve siyasal iktidar mücadelesine bağlı olmak kaydıyla, onu çevreleyen emekçi katmanların da kurtuluşu mücadelesini görev edinir. Partinin sınıfsal ideolojik konumunun uzlaşmazlığı ve siyasal iktidarı hedefleyen yapısı, sistemin ve gerici faşist diktatörlüğün partinin ve örgütlerinin sürekli düşmanın hedefinde olmasına nedendir. Sınıf mücadelesinin ülkemizdeki kesitinde, faşist TC devletiyle ve onu temsil eden sınıflarla, ülkenin sosyo-ekonomik yapısına uygun mücadele ve örgütlenme biçimi, savaş ve savaşın zorunluluklarına göredir.

Savaş; karşı-güçlerin birbirleriyle çok yönlü, belli noktalarda yoğunlaşan, kimi dönemlerde keskinliği artan, içerisinde geri çekilme ve ilerlemeleri barındıran ve nihayetinde birbirini parçalayıp kuşatmayı ve za-

feri elde etmeyi amaçlayan politik bir mücadelesidir. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi, savaşın ya da sınıf mücadelesinin biçiminin, mücadele yürütülen ülkenin iktisadi ve siyasi yapısına göre şekillenmesinin gerekliliği ve zorunluluğunu göstermiştir. Ülkenin siyasi ve iktisadi yapısına göre hareket eden Proletarya Partisi, savaşın askeri yönünü kır gerilla mücadelesinde yoğunlaştırmaktadır. Ancak şehir örgütlenmeleri de bu savaşın etkin parçaları olmak durumundadır. Bu nedenle KP'ye bağlı tüm örgütlenmeler (şehir örgütlenmeleri de dahil! Bunun altını bir kez daha çizelim) ve bireyler, mücadele yürüttükleri alanlardaki askerileşmiş-politik örgütlenmeler ve militanlar, kadrolar olma göreviyle karşı karşıyadır.

Politik iktidar mücadelemizin alanlardaki parçalarda güçlü yürütülebilmesi için, partiyi ve örgütü, daha çok partinin ve örgütün güvenliğini, böylesi bir ideolojik-politik düzey ve anlayışla konu edelim. Buralarda daha fazla yoğunlaşma mücadelesi verelim. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısının, yönetim biçiminin gerekli kıldığı koşullarda savaş yürüten, savaşta ısrar eden bir partinin ve örgütlerinin, esas olarak silahlı ve illegal mücadeleyi esas alması da kaçınılmazdır. Savaş silahla yürütülebilir ve zayıf dönemlerde de güçlü dönemlerde de gizlilik/illegalite gereklidir ve zorunludur. Var olan bir hedefi düşürmek ve var olan bir otoriteyi parçalamak, onu dağıtarak bir başka

otoriteyi kurmak, ülkemiz koşullarında devrimci şiddete, bunun silahlı biçimine dayanır. Aynı zamanda düşmanın parti ve örgütlerine yönelik tasfiye saldırısının önemli bir amacı da KP'nin ve örgütlerinin otoritesini, kitleler üzerinde yarattığı güven ve itibarı kırmaktır.

İktidar perspektifli bir mücadele ya da bunu silahlı biçimde yürütmek, yürütebilmek; bahsedilen otoritenin kurulması, güvenin veya korkunun sağlanması süreklilik arz etmelidir. Giderek büyütülmelidir. Alanlarımızda bu mücadeleyi ve bu etkinlikleri sürekli kılmak olan da örgütlerimizden, komitelerimizden başkası değildir. Dolayısıyla örgütlerimiz, süreklilik arz etmelidir. Süreklilik için illegal yapının geliştirilmesi kurumsallaşma bir zorunluluktur. Savaşın silahlı biçimi, politikanın en üst ve yoğunlaşmış halidir. İlegalite bu alanda daha hassastır. Ancak sadece silah elde dövüşürken değil, bir politik çalışmayı be-

venliği konusu, bu sorunlara eğilmekle başlamalıdır. Nasıl bir toplumda yaşıyoruz, kimiz, kimi temsil ediyoruz, neyi amaçlıyoruz ve nasıl bir düşmana ve aynı zamanda ne tür dostlara sahibiz, düşmanlarımızla hangi koşullarda mücadele ediyoruz, bu mücadelede bizi üstün kılan ve kılacak olan şeyler nelerdir, bizi günümüz açısından zayıf kılan sorunlar nelerdir, düşmanı nereden nasıl zayıflatacağımız ve düşüreceğiz ve genel olarak mücadele yöntemimiz ve biçimi ne olmalıdır? KP burada kabaca ifade edilen bu soruların cevaplarını arayarak, bularak ve buna uygun adımlar atarak sınıf mücadelesi yürütmektedir. KP'ye bağlı örgütlenmeler, bireyler, buna uygun şekillenmek zorundadır. Komitelerin bugün açısından bunu kolektif bir tarzda kavraması ve örgütsel çalışmada bulunduğu alandaki yakın ilişkilere de kavratması gereken güvenlikle ilgili hususlar esas olarak buralardır.

Öte yandan KP'nin ve örgütlerinin kendisini koruyabilmesi ve aynı anda düşmana yönelebilmesi, sürekliliğini ve kurumsallaşmasını sağlayabilmesi için mücadele yöntem ve araçlarını, bunların önemini kavraması yetmeyecektir. Bu tür bir kavrayışla birlikte, güvenlik dediğimiz şeyin, kitleyle çok güçlü ve doğrudan bir ilişkisi vardır. Bir militan, bir kadro, bir örgüt/komite veya KP; kendi dar ilişki ağı içerisinde, dar çeperinde dolaşarak güvenliğini alamaz. Dar çevrenin imkânlarını olabildiğince açığa çıkarmak, olabildiğince geniş değerlendirmekle birlikte, daha geniş kitlelerle bağımızı güçlendirdikçe, kitlelerin imkânlarını mücadeleye seferber edebildikçe, kitleler içerisinde bir balık gibi yüzmeyi öğrenebildikçe, kendimizi ve örgütümüzü ve de partiyi koruyabilir ve düşmana yöneltebiliriz. Aksi durumda, o dar çevreye kafamızı gömerek örgütçülük oynarız.

Şimdi, meselenin bu noktasında, bizim somut şeylere ihtiyacımız

Politik iktidar mücadelemizin alanlardaki parçalarda güçlü yürütülebilmesi için, partiyi ve örgütü, daha çok partinin ve örgütün güvenliğini, böylesi bir ideolojik-politik düzey ve anlayışla konu edelim. Buralarda daha fazla yoğunlaşma mücadelesi verelim. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısının, yönetim biçiminin gerekli kıldığı koşullarda savaş yürüten, savaşta ısrar eden bir partinin ve örgütlerinin, esas olarak silahlı ve illegal mücadeleyi esas alması da kaçınılmazdır.

lirlerken, kitlelere taşırken dahi bu gerekiyor. Sonuç olarak, KP'nin hangi örgütü olursa olsun, bu örgütün düzeyi ne olursa olsun, kendisini düşmanın darbelelerinden koruyabilmesi, sadece korumakla kalmayıp düşmana yönelebilmesi, herhangi bir politikayı hayata geçirebilmesi için gizlilik esası şarttır. KP'nin her bir örgütünün kendi gü-

var. Semt örgütlenmeleri üzerinden konuştuğumuzu varsayalım: Semt örgütlenmemiz, komitemiz, komitelerimiz kendi güvenliğini ve siyasal-örgütsel veya askeri -ne dersek diyelim- bütün çalışmalarının sürekliliğini, ilerletilmesini, kitlelere, her gün daha geniş kitlelere açılmakta bulacaktır. Kitlenin imkânlarını kendi çalışması başta olmak üzere, sınıf mücadelesinin çok çeşitli ihtiyaçlarına, partinin ihtiyaçlarına seferber etmekte bulacaktır. O zaman ne toplantı ve randevu yeri eksikliği yaşanır, ne teknik donanım, maddi ihtiyaç ne de bilgi, beceri eksikliği yaşanır. Komite toplantılarının, randevularının "yer yok, yer bulunamadı" gibi gerekçelerle ertelenmesi veya uygunsuz yerlerde geri düzeylerde gerçekleştirilmesi yer yokluğuyla açıklanamaz. Yer vardır; onlar, yüzler, binler ve milyonlar, milyonlarca halkın evi ve işyeri, bizim örgütsel çalışma alanlarımızdır. Mehmet Demirdağ yoldaşın belirttiği gibi yeter ki "yaratalım, belirleyelim, dönüştürelim."

Böylece bir kez daha bir komitenin, bu bir semt komitesi dahi olsa, güvenlik sorununun, "Toplantıya nasıl geldik sorusu?" ve buna verilen cevaplarla ele alınıp geçilemeyeceğini; sorunun bu darlık, tek yanlılık ve yüzeysellikten ancak bizi darlaştırıp, tek yanlılaştırıp, yüzeyselleştirebileceğini görmüş oluyoruz. Güvenlik konusu, bu bahsedilenlerden çok daha kapsamlı ve önemli bir konudur. Bir örgütün, daha doğrusu devrimci ya da komünist bir örgütün ve partinin, kendi iç güvenliği sorunu; bilgi sahibi olmayı gerek teknik gerek istihbari bilgileri edinmeyi ve sürekli geliştirmeyi de gerektirir. Düşmana yönelebilmek, sürekli ve etkili eylemler yapabilmek için de gerekli olan bu unsurlar, Proletarya Partisi ve örgütleri için olmazsa olmaz öneme sahiptir. Proletarya Partisi'ne yönelen doğrudan ve dolaylı saldırıları açığa çıkarabilmek, bunlara karşı koyabilmek için ve bunun yanı sıra düşmana, düşmanın silahlı güçleri ve her türden gerici unsurlarına yönelebilmek için, en çok ihtiyaç duyulan şey bilgidir. Özellikle eylemi arayan, eylem ruhuyla yanıp tutuşan yoldaşlar, bilginin ne kadar gerekli ve önemli bir şey olduğunu iyi bilir.

Eğer bize, çevremizde olup bitenlerin; mahallemizde, semtimizde, bölgemizde olup bitenlerin bilgisi gelmiyorsa veya elimizdeki bilgiler somuta dayanmıyorsa, yüzeysel ise ki tüm

bunlardan mustarip olduğumuz yadsınamaz, burada bir sorun vardır. O da ideolojik temelli bir sorundur. Daha önceden de ifade edilen soruları anımsayalım: Biz kimiz? Mücadelemiz nedir? Kafamızda bu sorular oturmamışsa, iddialı değilsek bu tür bilgileri de aramayız. Yine bu ideolojik temeldeki soruna, politik algı ve duyarlılığımızın geriliği de eklenince bilgiye ihtiyaç duyulmayacağı, bilgi bize gelip çarpsa da farkında bile olunmayacağı açıktır. Geçmiş olan politik-pratik eksikliği de bugün bize kitleden sınırlı bilgi taşınmasında bir etken durumundadır. Bunu açarsak; bize zamanla çok bilgiler taşınmıştır ama bu bilgiler doğrultusunda kendimizin, örgütümüzün güvenliğini almamışızdır veya bize düşmana dair taşınan bilgiler olmuştur, bunları alsak da harekete geçmemişizdir. Bunu gerçekleştirdikçe, durumun değişip dönüşeceğini görmemiz mümkündür ve görmekteyiz de.

Bu aşamada sonuç olarak diyebiliriz ki; komitelerin güvenliği sorunu, ideolojik-politik-örgütsel mücadelemizle, bu mücadelelerin hemen her sorunuyla kopmaz bir bağ içerisinde. Toplantılar veya randevular, çalışma tarzıyla ilgili bu konular, sorunun bu önemli ayaklarının içerisinde gerektiği kadar ele alınmalıdır. Çalışma tarzımız biliniyor; bir komitenin çalışması komite toplantılarıyla ve illegal, yarı-legal randevularla; açık kitle toplantıları ve ihtiyaca, duruma göre bir ilişkileneyle yürütülüyor. Toplantı ve randevularda güvenlik konusunda üst düzeyde bir hassasiyet ve ilkesel yaklaşımın hayata geçirilmesi gerekli ve zorunludur. Bu tür süreçlerde güveni değil ilkeyi, ilkeleri öne çıkarmalıyız. Özel olarak düşman takibine karşı uyanık olmalı, bir takip varsa önce onu açığa çıkarmalı, yani emin olmalı ve sakın bir şekilde takibi atlatıp önce kendi güvenliğimizi ve geciktirmeden örgütün ve partinin güvenliğini almak için harekete geçmeliyiz. Bu konuda tarihsel deneyimlerden öğrenmeli, güncel bilgilerle kendimizi donatmalı, gelişmeleri, yenilikleri takip etmeliyiz. Ve son olarak bir noktayı daha belirtmekte fayda var; düşmanın bizi önemseydiği gibi biz de kendimizi, içerisinde olduğumuz mücadeleyi ve örgütümüzün çalışmasını önemsemeliyiz. Duyarsızlık, ilgisizlik, önemsizleştirmek, kimliğimize ve partiye yabancılaşma, faaliyetimizde, ilişkilerimizde, yaşamımızda yer tutmamalıdır.

Filistin Halkıyla Dayanışmaya, İntifada Kazanacak!

Siyonist-faşist İsrail devleti Filistin halkına yönelik yeni bir barbar ve kanlı saldırı gerçekleştiriyor. Yüzlerce kaybin olduğu bombardımanların yerini, büyük katliamın habercisi olan askeri işgal almaktadır.

Emperyalistler tarafından Ortadoğu'ya çoban köpeği görevi ile yerleştirilen katil İsrail devleti, on yıllardır Filistinlileri yok etmeye girişmiştir. Filistinlileri, sürekli daralan bir toprak şeridine mahkum ediyor, evlerinden ediyor, hareketlerini sınırlıyor, topraklarına el koyuyor, her gün soğukkanlılıkla katlediyor.

Çilekeş Filistin'deki katliam, bölgede ki savaş karmaşasından körüklenip onu daha da keskinleştirecek biçimde sürece eklenmiştir. İsrail ve gerici Arap rejimleri ittifaklar kurup dağıtmakta, güçlerini her daim kendi halkları aleyhinde konumlandırmaktadırlar. Oyunu, ABD-Rusya ve de riyakar Avrupalı büyük emperyalist reketinin gölgesinde en iyi şekilde oynamaya ve kazanmaya çalışmaktadırlar. Bölgedeki bütün tehlikeli savaş ve ekonomik oyunların aktörü İsrail, Filistin halkına özgürlük ve ülke için müsaade edemez. Filistinlileri yok etme amaçlı rezil planları başta ve esasta ABD ve Avrupalı emperyalistlerden destek bulmaktadır. ABD elçiliğinin Kudüs'e taşınması, fanatik Siyonistlerin Kudüslü Filistinlilere yönelik kışkırtıcı eylemleri karşısında Avrupalı emperyalistlerin suskunluğu ve BM'nin Filistinli sivillerin ölümleri karşısında ki suskunluğu çarpıcıdır.

Yeni Demokrasi (ND) hükümeti "endişesini" ifade ederken, SYRIZA (Radikal Sol Koalisyon) ise Filistinlilerin mücadelesini yeniden "hatırladı." Bugünkü ve önceki, hükümetin katil İsrail devleti ile çok iyi ilişkileri vardı ve var olmaya devam ediyor, büyük anlaşmalar yapıldı.

Filistin halkı umurlarında değil, tek arzuları yapılan anlaşmaların karlarıdır. Ülkemizi katil ABD'ye saldırı üssü olarak sunmakta, Filistin gibi bağımsızlığı için savaşan halkların ayak bağı olmasını istemeyen emperyalistlerin planlarına hizmet için havaalanlarını ve limanlarını veriyorlar.

Filistinlerin direnişi hiç durmadı ve de durmayacak. Birinci İntifada'dan bugüne, sapanla da olsa direnmeye devam ediyor. Direndikleri sürece canlı kalmaya devam edecektir. Kendi gücüne inanan, mücadele yolunda sarsılmaz biçimde duran, kendini geride tutanlarla hesaplaşan halkların ne kadar küçük ve olanaksız olduğunu düşünse de za-

fer kazandığını tarih kanıtlamıştır.

Mücadele eden her halkın diğer halkların dayanışmasına ihtiyacı vardır. Bu, ülkemizde ve her alanda savaş karşıtı, anti-emperyalist mücadelenin yükseltilmesinde kendini ifade etmektedir. Halkların ortak düşmanları, hesaplaşmaları gereken emperyalistler ve gerici burjuva sınıflarıdır. Filistin ile dayanışma ve savaş karşıtı ve anti-emperyalist mücadele birlikte ilerler. Filistin'deki katliamın durması, İntifada'nın zaferi, başka halkların katledilmemesi için kitlesel olarak eyleme geçmeliyiz.

FİLİSTİN'E ÖZGÜRLÜK!

EMPERYALİSME VE FAŞİZME ÖLÜM!

DAYANIŞMA HALKLARIN SİLAHIDIR!

Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist)

İkizdere Direnişi: "Direniş Varsa Umut da Vardır!"

Karadeniz, hırçın dalgaların, gürül gürül akan derelerin, derin vadilerin, sık ormanların, sisten zirveleri görünmez olan dağların, yaylaların birbirini tamamladığı coğrafi bir harmandır. Doğasının eşsiz güzelliğe sahip olduğu bu coğrafya taşıyamayacağı kadar büyük felaket silsilesiyle kuşatılmış durumdadır. Neşeyle öfkenin yüzlerde anlık yer değiştirdiği halkın yaşadığı bu coğrafya on yıllardır sömürü ve talanın pençeleri arasındadır. Karadeniz'in doğası öldürücü olan bu pençelerin arasında her geçen gün yoksullaşmış, talanın ve yıkımın ölçeği hep büyümüştür. Sınırlı olan kaynaklar "yeşil" yalanlarla, göz boyayan yatırımlarla, istihdam vaadiyle sınırsızca tüketilmiştir. Dağlar tünellerle delik deşik edilmiş, dereler, HES projeleriyle boğulmuştur. Doğa başka yerde görülmeyecek biçimde HES ve baraj projeleriyle istila edilmiştir. Ormanlar hep hızarın ağzında tutulmuş, yakılmış, süren ve sırada bekleyen her talan, doğa katliamıyla başlangıç yapmıştır. Maden sahalarıyla, taş ocaklarıyla bağrında ne varsa sökülüp alınmıştır. Karadeniz'in doğası yaylaların betona, vadilerin toza boğulduğu, iş makinelerinin, dinamit seslerinin hiç susmadığı, toprağa, suya, havaya, yaşama zehrin bulduğu bir yıkım tablosuna sahiptir. Geline aşamada Karadeniz doğası bozulan dengesiyle felaket kusmaya, öfkesini saçmaya başlamıştır. Aşırı yağışlar, sel baskınları, heyelanlar şehirlerin "silüetini" değiştiren yıkımlara yol açmaktadır. İkizdere'de taş ocağı için yol çalışması sürerken gerçekleşen heyelan gelecekte yaşanacakların bugünden habercisidir.

Çernobil'in zehrini solumuş, kameralar önünde içilen radyasyonlu çayla "aldatılmış" halkın yaşamı on yıllarca talanla çevrildi. Yaşanan "felaketlere" dayanma "gücü" her defasında test edilen Karadeniz inşaata ve betona dayalı sermayenin üssü haline getirildi. İnşa edilecek ticaret yollarıyla, limanlarla, devletin gücünü simgeleyen projelerle Karadeniz ticaretin ve ihracatın merkezi haline gelecek, bölge ticareti hareketlendirilecekti! Burjuva feodal partilerin egemenliğindeki bölgeye sunulmuş "ayrıcılıkların"

yanında doğayı ve yaşam alanlarını kuşatacak talanın lafı edilemezdi. Hal böyleyken talana açılan "yol" Karadeniz sahillerini Çin Seddi gibi boydan boya keserek sınır kapılarına bağlanan ticaret yollarıyla sınırlı bırakılmadan hep daha ileriye götürüldü.

TALANIN ÖNÜNDEKİ TEK ENGEL HALKIN MÜCADELESİDİR!

Ne var ki doğa ve yaşam alanlarının üzerine atılan sömürü ağı halkın talana karşı gelişen mücadelesiyle yırtılmaya başladı. İyidere Lojistik Liman projesinin dolgusunda kullanılacak taşların İkizdere'nin doğasından sökülüp alınmasına karşı halk direnişe geçti. Böylece, İkizdere direnişi doğaya ve yaşam alanlarına yöneltilen saldırılara mücadeleyle karşı koymaktan başka yolun bulunmadığını bir kez daha göstermiş oldu. Devlet, doğayı vahşice sömüren, halkın tüm geçim araçlarını yıkıma uğratan şirketlerin çıkarlarını önceleyerek tam karşılarındaydı. Direnişin seyri, günlük yaşanan gelişmelerle perdenin arkasına "gizlenmiş" devleti ortaya çıkardı. Öyle ki, taş ocağı, burjuva feodal düzenin sözde işleyişinin kestirme

yollarından dahi geçmeden devletin parmakla gösterdiği yerde planlanmıştı. Geriye salgının yasaklarla fırsatı çevrilmesi kaldı. Normalleşme ve yasakların ne anlama geldiği lebalep kongrelerin, cenazelerin ardından daha fazla görülmeye başlanmış, ayrımsız olmadığı anlaşılıyordu. İkizdere köylüleri de resmi tatil ve sokağa çıkma yasağının ilan edildiği günlerde

Görünen o ki halkın açığa çıkan tepkisine ve mücadelesine rağmen göze alınmış büyük bir yıkım söz konusudur. Başka türlü olması da mümkün değildir! Ve yine söylemeliyiz ki doğanın ve yaşam alanlarının üzerindeki sömürü ağı ancak ve ancak güçlü bir mücadeleyle yırtılabilir. Talanda ısrar direnişle kırılabilir. Ülkenin her yerinde olduğu gibi İkizdere'de başlayan talanın önündeki tek engel halkın mücadelesidir. Bu "engelin" yükseletilmeye, direnişlerin birleşerek güçlenmeye, örgütlenerek "aşılmaz" olmaya ihtiyacı vardır.

İKİZDERE DİRENİŞİ TALANIN VE YIKIMIN ÖNÜNE ÇEKİLMİŞ BİR SETTİR!

İkizdere halkının mücadelesi doğaya ve yaşam alanlarına doğrudan yönelen saldırılardan doğmuştur. İş makinelerinin zellemeden farksız sesi İkizdere Vadisi'nde yükselmeye başlamadan önce gelişen onlarca, yüzlerce direnişle susturulmaya çalışılmıştı. Direnişlerin her biri doğayı ve yaşam alanlarını, geçim araçlarını yıkıma uğratan, halkı ve doğayı yoksullaştırması kaçınılmaz saldırılardan kaynaklanmıştı. İş makinelerinin asker-polis korumasında vadilere dalması, orman kıyımına girişmesi, karşı koyanların devletin ceberut yüzüyle tanışması ilk defa yaşanmadı. Ne ağaçlar kökünden ilk defa söküldü ne de dereler ilk defa boğuldu! Talanın ulaştığı yere "hapsolan" direnişlerle saldırılar püskürtülmeye çalışıldı. Kazanımlar ve yenilgilerle biten, başlayan direnişler yeni yeni mücadelelere elverdi. İkizdere direnişi talana uğramış bir coğrafyanın üzerinde herkesin payına ayrılmış yoksulluğa, yıkıma, göçe ve insanlaştırılmaya karşı geliyor. Doğayı ve halkı bekleyen geleceğin "sırrına ermiş" bir direniş ayaklarını toprağa basmaya çalışıyor!

İkizdere direnişi doğaya ve yaşam alanlarına yöneltilen saldırılara karşı koyuşun bahsini ettiğimiz zayıflıklarını, handikaplarını geride bırakmayı, aşmayı "başardığı" sürece kazanımlara kapı aralayacaktır. Direnişlerin yerel kaldığı, birbirinden kopuk gelişerek boğulduğu fazlasıyla deneyimlenmiş durumdadır. Ve artık direniş ve mücadelelerin birbiriyle güçlü bağ

taş ocağı çalışmalarını başlatacak iş makinelerinin asker, polis korumasında vadiye sürülmesine farklı bir anlam yükledi. Talana "engelsiz" koşu yaptırmanın ilk parkuru yasaklarla hızla geçilmek isteniyordu. Halkı yasaklarla köylerine, evlerine kapatarak doğadan ve yaşam alanlarından tecrit etmek isteyenlerin tek derdi talanın ve rantın önü açmaktı. Beklenen olmadı! Yasaklar İkizdere halkının vadisini, ormanını, deresini mücadeleyle savunmasına engel olamadı. Taş ocağına karşı ilk refleksi direniş olan halkın mücadelesi çeşitli biçimlere bürünerek sürüyor. Halkın direnişiyle inatlaşan talan ise geride büyük bir yıkım bırakarak ilerliyor! Kuşkusuz bu gelecekte yaşanacak büyük yıkımın henüz başlangıcıdır.

kurarak nefes aldığı, doğaya ve yaşam alanlarına yöneltilen her saldırının başladığı yerde boğulduğu deneyimlerin yaratılmasına ihtiyaç vardır. Doğa ve yaşam alanlarının, ormanın, vadinin, derenin, suyun saldırıların menziline girmesini beklemeden harekete geçmeyi başaranlar, gelişen direnişlerle dayanışma halinde bu deneyimlerin yaratılmasına önyak olacaktır. O zaman, doğayı ve yaşam alanlarını hedefleyen saldırılar, tutunacak küçük bir toprak parçası ve tek bir dal bulamayacaktır!

Saldırıları genel, sürekli ve ayırım gözetmeksizin halka ve yaşam alanlarına yönelmektedir. 1 Mayıs arifesinde talana karşı direnen köylülerde dahil işçi ve emekçi yığınlar üzerinde yasaklarla kurulan abluka fazlasıyla öğreticidir. Sömürüye ve en temel haklarının elinden alınmasına isyan eden işçi sınıfına meydanlar ve sokaklar yasaklanırken köylüler talan edilen doğanın, yaşam alanlarının uzağında tutulmaya çalışılmıştır. Abluka ve yasaklarla, baskı ve gözaltılarla işçi ve emekçi köylülerin sömürü ve talana boğulmadan tek bir gün dahi geçiremeyecekleri hatırlatılmıştır. Ancak sömürü ve talanın dayandığı sınırlar işçi ve emekçi köylüleri kaçınmayacakları biçimde mücadeleye sevk etmektedir. Ve tüm bu mücadeleler birleşmek, sömürünün ve talanın kaynağı olan burjuva feodal düzene yönelmek zorundadır!

TALANIN KENDİSİ HALKIN İSYAN ETMESİNE YETERLİDİR!

Halkın direnişiyle inatlaşılması, mücadeleyi boğacak saldırıların baskı da dahil yalan ve manipülasyonun sınırsız vaatlerle devreye sokulması boşuna değildir. Yemin billah tarih verilse de ne zaman biteceği bilinmeyen taş ocağına karşı koyanlar öncelikli hedef haline getirilmiştir. Yaşanan hiçbir "felaket" anında göremeyeceğimiz sıklıkta bakan, milletvekili ve bürokrat ordusu bölgeye akın etmiş, bölge halkı yakın markaja alınmıştır. Halkı "aldatacak" yalanlar hızla doluşuma sokulmuş, taş ocağına karşı koyuş marjinallikle yaftalanarak yalnızlaştırılmak istenmiştir. Talanın kendisi halkın isyan etmesine yeterliken dayanışmaya gelenlerin halkı kışkırttığı propagandası yapılmıştır. Yaşam alanlarına sahip çıkanlar "marjinal", dayanışma için gelenler "kışkırtıcı", vadiye talan için dışarıdan gelenler ise baş tacıdır! Halkın direnişi başvuru yalanlarla, harekete geçirilen askeri, siyasi, ekonomik kuşatmayla,

talandan yana saflaştırılmış yerel işbirlikçi ağıyla ezilmeye çalışılmaktadır. Kuşkusuz tüm bu sömürü ve rant tezgahı AKP/MHP kliği ve yedeğinde palazlandığı betona ve inşaata dayalı sermaye tarafından işletilmektedir. Elbette ki yalnız değildir! Halkın gelişen her direnişini kontrol altına almada rol paylaşımına gittiği CHP kliği de yıkıma uğramış bu topraklar üzerinde direnişin buluşacağı dinamikleri budamakla meşguldür! Direnişin protestoyu aşmayacak yakarışlara hapsedilmesinde gecikmesizin rol üstlenmiştir! Tüm gayretleri halkın talana duyduğu öfkeyi iş makinelerinin üzerine çıkararak yaptıkları şovlarla sandığa akıtmaktır!

HALKIN DİRENIŞİYLE İNATLAŞAN TALANI KIRALIM!

Karadeniz'in gelişmekte olan bir ticaret gölüne dönüştüğünden hareketle kıyı ülkelerin giriştiği liman vb. "yatırımlara" paralel inşa edilecek Rize İyidere Lojistik Liman projesi üzerinden dünya pazarına açılma hayali kuranlar halkın direnişiyle inatlaşmaktadır. Aynı zaman da talana ve ranta kapıları sonuna kadar açılmış Karadeniz'de işlerin "bir avuç" direnen köylü tarafından bozulması, tehlikeye atılması kabul edilecek bir durum değildir! "Direniş varsa umutta var" diyenlerin halka direnme cesareti bulaştırmasına, umudu direnişle büyütmesine seyirci kalınmaz! Bu sebeptendir ki halkın sesi daha fazla duyulmadan vadede boğulmalıdır. Direnenlere ulaşacak her sesin bastırılması, dayanışma gösteren herkesin lince uğraması da buna dahildir. Yaşananların bilançosu elbette ki söylediklerimizden daha fazlasıdır!

Hâl böyleyken talanla inatlaşan, tüm zorlukları göğüsleyen kararlı bir direniş hattının yaratılması bir zorunluluktur! Talanda ısrar edenlerin, bir milim "geriye gitmeyecek" olanların üzerine yürüyecek bir direniş hattı yaratılmalıdır. Doğanın ve halkın mahvını getirecek saldırılar direnişi bir kere ortaya çıkarmıştır. Toprağın, suyun, vadisinden, ormanın, yaşam alanlarından, geçim araçlarından vazgeçmeyenler talana geçit vermeyecek direnişte ısrar edecektir! İki kızdereli kadınlar ormanın partiküllerinden gelerek meydan okumayı sürdürecektir! Her türlü yakarışa, direnişi pasifize eden protestoculuğa, şovmenliğe ve aldatmaya ise sırtımızı dönerek kazanmayı hedefleyen bir rotada ilerleyelim!

Dersim Ormanları Askeri Operasyonlar Nedeniyle Yakılıyor

DERSİM- Dersim Hozat'a bağlı Dereköy, Koçeri ve Amutka bölgelelerinde karakollardan ve havadan yapılan bombardıman nedeniyle yangın çıktığı belirtildi.

Yerel kaynaklardan aldığımız bilgilere göre Hozat'ın Dereköy, Koçeri ve Amutka mıntıkları 3 gündür bombardıman nedeniyle yanıyor.

Dün de gerillalar ile araziye çıkan askerler arasında çatışma yaşandığı ifade edilmişti.

VALİLİK VE ORMAN MÜDÜRLÜĞÜ İNKÂR ETTİ

Hozat kırsalında askeri operasyon sırasında çıkan orman yangını sürerken, tepkilere karşı Orman Genel Müdürlüğü "haberlerin asılsız" olduğunu iddia edip, "terör propagandası" dedi.

Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Amutka, Koçeri ve Dereköy mevkiinde 9 Mayıs günü başlatılan askeri operasyonun ardından bölgede ormanlık alanda çıkan yangın sürüyor. Yangının söndürülmesi için herhangi bir müdahalede bulunmazken, Munzur Çevre Derneği'nin Twitter'da başlattığı #dersimyanıyorsaesver hashtag çalışmasında binlerce kişi tepkisini dile getirdi.

MÜDÜRLÜK YANGINI DOĞRULUYOR

Tepkiler üzerine Orman Genel Müdürlüğü ve Tunceli Valiliği yaptığı paylaşımında, orman yangını haberlerinin asılsız olduğunu savunarak, sanal medya üzerinden yapılan paylaşımlar "terörle" mücadeleyi gölgeleme/yavaşlatma amacı taşıdığı iddiasında bulundu.

Orman Genel Müdürlüğü paylaşımının aksine Tunceli Orman

İşletme Müdürlüğü yetkililerinin orman yangınına doğruladığı kaydedildi. Avukat Barış Yıldırım ise paylaşımında, Tunceli Orman İşletme Müdürlüğü ile görüşüklerini, gerekli müdahalelerin yapılacağını belirtti.

Sosyal medya kullanıcılarının attıkları bazı tweetler şu şekilde:

Dersimli sanatçı Ferhat Tunç: Dersime yapılan kötülüklerin ardı arkası gelmiyor. Daha önceki yıllarda da o güzelim ormanlar yakılıyordu ve yangına insanların müdahale etmesi engelleniyordu. Dersimde ormanlarımız günlerdir yanıyor yine. Sesimizi duyan var mı?

Halkların Demokratik Partisi (HDP) Şırnak Milletvekili Hüseyin Kaçmaz: Cudi'de Lice'de, Dersim'de coğrafyamızın bütün bölgelerinde yaşanan bu yangınlar tesadüf değil.

Munzur Çevre Derneği: Dersim Hozat'a Amutka bölgesi başlatılan askeri operasyon nedeniyle üç gündür yanıyor. Ormanlarımızın yakılıp küle çevrilmesine sesimiz yükseltelim.

Dersim Milli Köyünü Savun: Bu görüntüler yalan mı! Biraz gündem oldu diye hemen manipüle etmeye çalışıyorlar. Sizin her gün ülkenin her bir parçasında doğayı nasıl talan ettiğinizi herkes görüyor! Kaz dağları, İkizdere, Karadeniz'den Hasankeyf'e kadar yaptığınız talanı herkes gördü #DersimYanıyorsaesver

Dersim Dernekleri Federasyonu (DEDEF): Dersim'de askeri operasyonlar nedeniyle yangın söndürülmedi."

Filistin Mahallesi Yıkımlarla Karşı Karşıya: 'Biz Buradayız, Bizi Yok Saymayın'

İstanbul Başakşehir'e bağlı Güvercin-tepe Mahallesi içerisinde yer almasına rağmen halk tarafından Filistin olarak anılan bölgedeki yıkımları konu edinen "Filistin Mahallesi" belgeseli çevrim içi gösterildi. Mahalledeki yıkım süreci devam ederken belgeselde, belediyeler tarafından barınma hakkının hiçe sayıldığı ve kentsel dönüşüm saldırısının "yol yapımı" adı altında devreye sokulduğu görülüyor.

"Filistin Mahallesi" belgeselinin yönetmenleri Özgür Cihan Uçar ve Yasin Serindere ile mahalledeki yıkımlara ve belgesele dair röportaj gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ- Mahalleye neden Filistin adı verilmiş? Burada film çekme fikri nasıl oluştu?

Özgür Cihan Uçar- Güvercin-tepe eski adıyla Bayramtepe'deki bütün yıkım karşıtı direnişlere katıldığı için Filistin İntifadası'na atıfla mahalleye bu isim verilmiş. Yani Filistin adı bir yakıştırma, direnişe atıfla yapılmış bir yakıştırma.

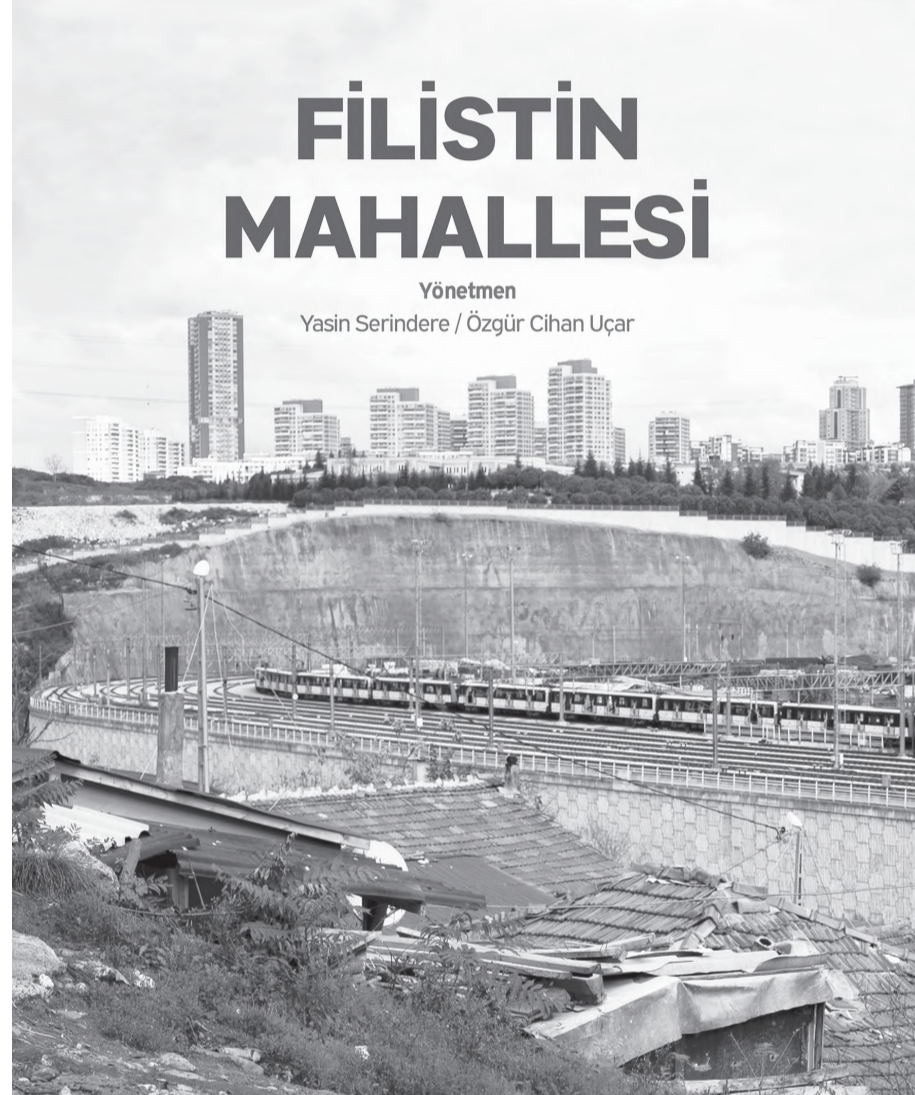
Bununla birlikte mahalle '90'lı yıllarda kurulduğunda ne elektriği ne de suyu var. Elektrik verilmediği için mahalle halkı üst mahallenin trafolarından kendi evlerine elektrik çekiyor. Çok uzun bir süre suyu tankerlerden alıyorlar. (Bu birçok yoksul mahallenin kaderi olmakla birlikte Filistin Mahallesi'nin coğrafi koşulları nedeniyle ayrı bir dertti. Mahalle yamaca kurulu ve yolları yapılmamış olduğundan birçok kadın bugün hâlâ bel fitiğinden şikayetçi) Daha sonra ise gidip su borularını patlatıp kendilerini belediyeye şikâyet ediyorlar. Suyu ve elektriği mahalleye böyle getirip, sorun yaratarak; 'biz buradayız, bizi yok saymayın' diyerek. Mahallenin adı buralardan geliyor yani; bir yanıyla direnişten öbür yanıyla yaşam mücadelesinden.

Bir de belgeselin tamamlanması, işrailli işgalcilerin, Filistin halkını buldukları bazı mahallelerden sürmeye çalışmasına denk geldi. Böylece bu isim yeniden bir anlam kazanmış oldu çünkü Filistin Mahallesi'nde yaşayanlar da zorla yerlerinden ediliyor. Bir nevi sürgün.

Belgeseli çekmeye mahallede yaşanan gelişmelerden haberdar olduğumuzda karar verdik. Başakşehir Belediyesi'nin sessiz sedasız ve çabucak yapmak istediği yıkım bunun gündem

olmasını istemediğinin işaretiydi. Biz de o nedenle elimizi çabuk tuttuk. Araştırma süreci biraz kısa sürdü. Elimizde kameralarla mahalleye girdik.

YENİ DEMOKRASİ- Yıkım sürecine dair araştırma ve çekim yaparken yaşadığınız sorunlar nelerdir?

FİLİSTİN MAHALLESİ

Yönetmen
Yasin Serindere / Özgür Cihan Uçar

Yasin Serindere- Sorunlar oldu evet. Röportajlara başladıktan sonra bizim kim olduğumuz, ne yaptığımız yönünde insanların rahatsız edildiğini öğrendik. Daha önceden de deneyimlediğim bir şey; biz çekim yaparken yasa dışı bir şey yapmış olmuyorum, onay alarak röportaj yapıyoruz fakat bir şekilde yaptığımız yasa dışıymış gibi bir hava oluşturuluyor. Kanalı Beklerken filminde Şahintepe Mahallesi'nde röportaj yaptığımız sırada Akrep tipi zırhlı araçla gelen polisler tarafından baskı altına alınmak istenmiştik. Burada ise mahallelinin, muhtar tarafından vs. aranıp huzursuz edildiğine tanıklık ettik. Öyle ki mahallenin muhtarıyla da röportaja gittiğimizde adam kimliğimizin fotoğrafını çekme cesareti bile gösterdi. Yani bizi fişlemek istedi, buna karşı çıktığımızda da geri adım attı ve röportajı iptal edip oradan ayrıldık.

Yoksul mahallelerde polisin ve bekçinin halka yönelik düşmanca tutumu eskisinden daha fazla. Yani artık çok aleni görünüyor bu. Birilerinin elinde kamerayla orada olup biteni anlatması ise onları kaygılandırıyor. Emniyetin görüntü alma yasağını içeren genelgesi de bunu gösteriyor. Özetle,

aşağıdaki yol çalışması mahalleyi toza boğarken bunu yapıyorlar. Yapılmak istenen yolun yanında yer alan bahçelerdeki ağaçlar sökülme isteniyor, mahalleli ise buna müdahale ediyor. Bazı evlerde bu yüzden çatlaklar oluştu. Korsan yol yapıyorlar yani kimseye haber vermeden, hazır yol yaparken şunları da kesip götürülim diyorlar. Mahalleli buna engel oldu fakat tehlike devam ediyor.

YENİ DEMOKRASİ- Belgeselin sürece katkısı olduğunu düşünüyor musunuz?

Yasin Serindere- Yasaklardan dolayı hâlâ mahallede gösterim yapamadık fakat bize mahalleden dönüşler olumlu yönde. Mahalleye iş makineleri girdiğinde biz de filmi tamamlamıştık. O nedenle mahallede yaşananları gündem etmenin de olanağını bulmuş olduk. Mahallede yaşayanlar için bile belgeselde evi yıkılanları görmek üzücüydü. Bu da aslında yukarıda yeniden yıkım yaşanır ne olacağına dair fikir verdiği için mahallelinin tutumuna etki edecektir.

Bunlarla birlikte bir de çekim süreci var tabii ki. Röportajlar gerçekleştirirken aynı zamanda oradaki soruna da ortak oluyoruz. Araştırma süreci çekimlerle iç içe geçtiği için bir yandan ne olduğunu öğrenip diğer yandan ne yapılabileceğine dair tartışmalara ortak olduk. İnsanları bir araya getirme, dayanışmayı çoğaltmak gibi bir misyonumuz da vardı çekim yaparken. Filmden anlaşılabilirdiği gibi bunda kısmen başarılı olduk. Yalnız yapılan röportajlar yerine bir araya gelen insanların çekti.

YENİ DEMOKRASİ- Belgesel sinema devletin halka yönelik saldırılarına karşı bir direniş alanı oluşturur mu?

Özgür Cihan Uçar- Bizim pratiğimiz belgeselin, hâlâ devam eden bir süreci aktardığında oraya doğrudan etki edebileceğini gösterdi. Kurmaca bir film yapmaya kalksaydık buradaki sürece etkisi olmayacaktı. Belgesel kadar ele aldığı soruna doğrudan müdahale edemeyeceği için. Yaptığımız belgeselle kurumsal bir ses oluşturmuş olduk. Devrimcilerin ve demokratların cephesinden sahiplenebilecek bir ses yani. Yani evet belgesel bir direniş alanı oluşturur; devletin azgınca saldırılarına karşı sahiplenmemiz gereken bir alanı oluşturur.

sorunlar oldu evet fakat biz kameramızı haksızlığa ve bununla birlikte dayanışmaya çevirdik.

YENİ DEMOKRASİ- Şu anda süreç nasıl ilerliyor, mahallede son durum nedir?

Özgür Cihan Uçar- Yapılmak istenen yol için yıkılan evlerin bulunduğu yere iş makineleri girdi. 17 günlük "kapanma" sürecinde devam ettiler yol yapımına. Bununla birlikte, belgeselde de üzerinde durduğumuz "Bununla yetinmeyecekler, mahalledeki başka evleri de yıkmak isteyecekler" yaklaşımı gerçekleşti. "Yapılan ana yola bağlantı yolları" da yapılacağı gerekçesiyle mahallenin alt tarafında yer alan birçok haneden evlerini terk etmeleri istendi. Bu konuda resmi bir tebliğ yok fakat belediye zabıta-lar aracılığıyla mahallelide tedirginlik yaratmayı hedefliyor. Bir yandan

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Erdoğan Yalçingil: İstanbul Teknik Üniversitesi Temel Bilimler Yüksek Okulu 2. sınıf öğrencisi Yalçingil, 19 Mayıs 1976'da faşistlerin sınıfı basarak açtıkları yayılım ateşi sonucu ölümsüzleşti.

Haydar Çakmak: Dersim Mazgirt Dilanoğlu'nda doğdu. Dersim'de Bakıl Ağa denilen bir muhbirin ihbarı sonucu Pag yöresinde düşmanla girdiği çatışmada 11 Mayıs 1981'de ölümsüzleşti. Şehit düşmesine neden olan Bakıl Ağa, Proletarya Partisi tarafından daha sonra ölümle cezalandırıldı.

Hasan Tanrıverdi: 10 Ocak 1964'te Muş Varto'da doğdu. Ekonomik nedenlerle ailesiyle birlikte Almanya'ya işçi olarak gitti. Proletarya Partisi ile Berlin'de ilişkiye geçti, ATİF'te yönetim kurulu üyeliği yaptı. Geçirdiği ani bir beyin kanaması sonucu 17 Mayıs 1992'de aramızdan ayrıldı.

Cihan Çelebi: 1950 Erzincan Tercan Tecer köyü doğumludur. 1980'in 27 Mayıs'ında MHP'li faşistlerin halka baskı yaptığı bir kahvehanede, silahıyla faşistlerin üstüne yürür. Çıkan çatışmada şehit düşer.

Medet Özbadem: Urfa Sivereklidir. Tutuklu bulunduğu Diyarbakır 5 No'lu zindanında yakalandığı tüberküloz hastalığı bilinçli olarak tedavi edilmeyle ölüme terk edildi. 20 Mayıs 1983'te Diyarbakır zindanında ölümsüzleşti.

Ali Ekber Atmaca: 1963, Sivas Kangal doğumludur. Kürt milliyetine mensuptur. 1992 yılında bir görev için gittiği Şavşat'ta düşmana esir düşer. 23 Mayıs'ta işkencede katledilirken, ardında direnmeyi miras bırakır.

Yıldız Çiçek: 1968, Dersim Merkez Gevrek köyü doğumludur. Artvin'e atanan gerilla birliğinin komutanlarından. 1 Haziran 1992'de Şavşat'ta bir ihbarcının verdiği bilgiler üzerine gerilla birliği kuşatılır. Çatışmada komutan Kinem şehit düşerken yoldaşları çemberi yarmayı başarırlar.

Ahmet Yavuz: 1952 yılında Dersim/Mazgirt – Marekirank köyünde doğan Ahmet Yavuz ailesinin ekonomik sıkıntılarından dolayı ilkokuldan sonra çalışmak zorunda kalmıştır. 1976 yılında TKP/ML düşünceleriyle tanışan Ahmet Yavuz, İstanbul'da işçi ve semt faaliyetlerinde aktif görev alır. Kısa

bir dönem Proletarya Partisi saflarından çıkan GKK hizbi ile hareket eden Ahmet Yavuz özeleştirilerek tekrar Proletarya Partisi saflarında örgütlendirilir. 1980 AFC'nin de etkisiyle aranır duruma düşen Ahmet Yavuz (Hemido) kırsal alanda konumlanır.

Kendisi ile beraber özeleştirilerek Proletarya Partisi saflarına katılmak isteyen **Terzi Ahmet** ile beraber 12 Mayıs 1981 yılında Mazgirt Goman Köyü Çevlik mevkiinde ihbar sonucu bir pusuya düşerler. Terzi Ahmet çatışma sırasında Peri suyuna atlar ve boğularak ölümsüzleşir.

Ahmet Yavuz ise yaralı olmasına rağmen, "teslim ol" çağrılarına son vermesine kadar yanıt vererek çatışır ve ölümsüzleşir.

PALU ŞEHİTLERİ

28 Mayıs 1991'de Elazığ Palu'da faşist TC güçleri ile çıkan çatışmada **Refik Yaşar (Komiser Memo), Yusuf Ekinci (Doktor Kenan), Yaşar Sağdıç (Adem), Kumriye Cihan (Dilan)** isimli gerillalar şehit düştüler. Şehit düşen partizanların da içinde bulunduğu gerilla birliği günler süren yürüyüşün

ardından Palu kalesinin karşısında bir derenin içinde konaklamak zorunda kalırlar. Bu sırada bir köylü, gerillaları fark etmişti. Köylü ile bir müddet konuştuğundan sonra verilen yanlış kararın ardından gerilla komutanı köylünün gitmesine izin verir (Komutan bu çatışmada devlete teslim olarak hainleşen Bozo'dur.) Verilen bu yanlış karardan sonra yerlerini değiştirmeye karar verirler. Ancak arazinin oldukça kötü olmasından kaynaklı fazla ilerleyemeyen gerilla birliği, burada düşmanın pususu ile karşılaşır. Bu duruma hiç şaşırmayan ve "savaş hata kabul etmez" sözünü az önce köylüyü serbest bırakmakta yaptıkları hatadan daha da iyi anlayan Partizanlar, çetin bir çarpışmaya girerler... Ve düşmanın "teslim ol" çağrılarını Dr. Kenan'ın "bizler TIKKO gerillasıyız. Gücünüz yetiyorsa siz gelin teslim alın" sözleriyle yanıtlar.

HASANPAŞA KATLIAMI

1980 sonrasında Tuzla katliamıyla başlayan yargısız infazlar dizininde önemli bir halkaydı Hasanpaşa katliamı. 19 Mayıs 1991'de Kadıköy Hasanpaşa'da gece saatlerinde TKP/ML üyesi **İsmail Oral**, TKP/ML militanı **Hatice Dilek** ile birlikte Hatice Dilek'in oğlu Özgür Cihan'ın tanıklığında katledildiler.

Burjuva basın, katliamdan sonra manşetten verdiği haberlerde "ölüm timi ele geçirildi", "çatıştı öldü", "teslim ol çağrısına ateşle karşılık verdi" vb. yalanlarıyla burada da katliam ortaklığı görevini layıkıyla yerine getirdi.

Teslimiyetin Değil Direnişin Adı: Kazım Çelik

Kazım Çelik, yaşamını Proletarya Partisi'ne ve devrime adanmış örnek bir komünisttir. Yoldaşlarının anlatımlarıyla "O'nun Proletarya Partisi saçarında örgütlenmesinden şehit düştüğü tarihe kadar olan en önemli özelliği istikrarlı bir çizgi izleme ve Partiye bağlılığının bir an bile zafiyete uğramaması" olarak vurgulanmıştır. O, bir önderde olması gereken kişiliğin yaratılmasında yaşamıyla mütevazi bir örnek oluşturmuştur. Her şeyden önce mücadele yaşamı boyunca partisinin çıkarlarını her şeyin önünde tutarak, devrimciliği bir yaşam tarzı olarak benimsemiştir. O, Kaypakkaya yoldaşından aldığı "ser verip sır vermeme" geleneğinin sürdürücüsü olan bir önderdir.

Kaypakkaya yoldaşının olanaksızlıklar ve zorluklarla beraber 24 Nisan 1972'de Proletarya Partisi'ni yaratmasıyla beraber onu yaşatmak için yaşamlarını ortaya koyan TKP/ML'nin şehit düşen üç genel sekreterinin de öne çıkan ortak özellikleri süreçler farklı olsa da en zorlu koşullarda partiyi sahiplenmeleridir. Süleyman Cihan, 12 Eylül AFC'si sonrası Proletarya Partisi'ni toparlama görevini üstlenmiştir. Mehmet Demirdağ sol oportünizmin Proletarya Partisi'ne yönelik darbe girişimine aktif tavır koyarak onu ayakları üzerinde yeniden doğrultmuştur. Kazım Çelik de Proletarya Partisi'ni sağ bir hatta çekmek isteyenlerle mücadele ederek "TIKKO savaş içinde inşa edilecek-

tir!" anlayışıyla yanıt vermiştir.

1981 yılı Şubat ayında yapılan 2. Konferans'ta Merkez Komitesi'ne seçilen Kazım Çelik, bu süreçte alınan kayıpların ardından Siyasi Büro ve hemen ardından da Askeri Komisyon Sekreterliği'ne getirilir. '83'teki kayıplardan sonra ise Parti Genel Sekreterliği görevini üstlenir. Bu süreçte Proletarya Partisi'ne hakim olmaya çalışan sağ oportünist çizgiye ve bunların tüm parti kadrolarının yurtdışında konumlandırılması anlayışına karşı aktif tavır alarak mücadeleyi savaşın en kızgın alanı olan gerilla bölgesinde sürdürme dirayetini göstererek kavga kaçkınlarına en büyük cevabı vermiştir. Çünkü O,

önderliğin özellikle en zor koşullarda Proletarya Partisi'nin başında olması gerektiğinin bilincindeydi. Çünkü O, Parti önderliğinin özellikle o zor koşullarda kırsal alanda örgütün başında ve silahlı mücadele içerisinde korunabileceği, onun içinde geliştirilebileceğinden ısrar ediyordu. Bu anlamda genel sekreterlik görevini üstlendiği süreçten 1987 20 Mayıs'ında Elazığ'ın Palu ilçesinde bir ihbarcını verdiği bilgiler doğrultusunda düşman tarafından kuşatılarak, Hıdır Aykır, Cihan Taş, Müslüm Emre ve Ali Kayadoğan ile birlikte ölümsüzleştiği ana kadar Proletarya Partisi'nin Genel Sekreteri olarak silah elde mücadele etmiştir.

BİR DİRENİŞ VARDI, BİR DİRENİŞ GENE VAR

VE ZAFERE KADAR OLACAK!

